- 17 -

İSRÂ SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 17, nüzûl sıralamasına göre 50, miûn kısmının ikinci ilk sûreler grubunun üçüncü sûresi olan İsrâ sûresi Mekke'de nâzil olmuş olup âyetlerinin sayısı 111 dir.

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

İsrâ sûresi, başında İsrâ hadisesini de konu edindiği için hicretten bir yıl önce Mekke'de son inen sûrelerdendir. 111 âyetlik bir sûre olan İsrâ sûresi Mekke'de Rasûlullah'la kavgalarını sürdüren Mekke müşriklerini, İsrâil oğullarını, kendilerinden önceki elçilerle kavgasını sürdüren toplumların başlarına gelenlerle uyarır. Kur'an'ın Ona inananları, Ona sarılanları, hayatlarını Onunla düzenleme çabası içine girenleri en doğru yola ilettiği vurgulanır.

Rabbimiz bu sûrede kullarını sadece kendisini dinlemeye, sadece kendisine kulluğa çağırır ve bu kulluğun gereklerini ortaya koyar.

1. "Kulu Muhammed'i bir gece Mescid-i Haram'dan, kendisine bir kısım âyetlerimizi göstermek için, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah'ın şanı yücedir. Doğrusu O, işitir ve görür."

Kulu Muhammed (a.s)'ı bir gece Mekke'deki Mescid-i Haramdan kendisine bir kısım âyetlerini göstermek için çevresini mübârek kıldığı Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah sübhandır, mübârektir. Tesbi-he lâyık olan, gündemde tutulmaya, övülmeye, yüceltilmeye lâyık olan O'dur. En mükemmel sıfatların sahibi, noksan sıfatlardan münezzehtir O Allah. Yüceler yücesidir. Allah her şeyi işiten ve bilendir, her şey-den haberdar olandır.

Evet İsrâ gece yolculuğu demektir. Rabbimiz şerefli kulu, şerefli elçisi Hz. Muhammed (a.s)'ı bir gece Mekke'deki Mescid-i Haramdan alıp Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya götürdü. Rabbimizin etrafını bereketli kıldığımız buyurduğu mübarek bir yurda götürdü böylece ona bir kısım âyetlerini göstermek ve Mekke'de kavminin baskıları ve zulümleri altında bunalmış olan Rasûlullah efendimizi içinde bulunduğu sıkıntılarından biraz biraz kurtarmak, rahatlatmak ve yüceliklerin zirvesinde bir izzet ve şerefe ulaştırmak istedi.

Böylece Rabbimiz, Efendimize yüce âyetlerini gösterecek, onu yüceliklerin zirvesine çıkaracak, göklere urûc ettirecek çıkaracak, yedi kat semaları aştıracak ve nihâyet Sidre-i Münteha'ya ve Onun ötesine kadar ulaştıracaktı. Rabbimiz orada, elçisini yükselttiği o makamda ona âyetlerinden bir kısmını gösterecekti. Acaba Rabbimizin elçisine göstermeyi murad buyurduğu bu âyetler nelerdi bunu bilmiyoruz. Bu sûrenin bu ifadesinden ve yine Necm sûresinin beyanlarından anlayabildiğimiz kadarıyla Rabbimiz orada Resûlullah Efendimize kendi rubûbiyet ve ulûhiyet'ini, mülk ve saltanatını, kelimelerle anlatılması mümkün olmayan ancak müşahede ile ulaşılabilecek büyük âyetlerinden bir kısmını gösterdi.

Ne büyük bir nimet, ne büyük bir şeref değil mi? Yıllar önce yine şerefli elçilerinden Mûsâ (a.s)'a Tur'da lütfettiği nimetini bu defa da Rasûlullah Efendimize nasip ediyordu. Elçisini yedi kat semaların ötesine, Sidre-i Münteha'nın da ötesine çağıracak, bizzat onunla direk konuşacak, onu şereflerin, yüceliklerin en zirve noktasına çıkaracak ve Mekke'nin kasvetli ortamından onu uzaklaştırıp müşriklerin baskısından rahatlatacaktı.

Ve böylece kıyâmete kadar gelecek onun yolunun yolcusu olan müslümanlara Mîrâç ve İsrâ'nın bereketini, şerefini yaşatacaktı. Rabbimiz kendi safında yer alan müslümanlara namazla kendisine yükselme imkânı lütfedecekti. Kıyâmete kadar kullarını şereflendirecekti.

2,3. "Mûsâ'ya kitap verdik. Ey Nuh'la beraber taşıyarak kurtardığımız kimselerin soyundan olanlar! Beni bırakıp başkasını vekil edinmeyesiniz diye onu İsrâil oğullarına doğruluk rehberi kıldık. Doğrusu Nuh çok şükreden bir kuldu."

Evet Biz Mûsâ'ya da kitap verdik, Tevrat'ı verdik ve o kitabı İsrâil oğulları için bir hidâyet rehberi, bir yol gösterici kıldık. Ve bu kitapla onlardan şunu istedik. Ey İsrâil oğulları, sakın Rab olarak, İlâh olarak Beni bırakıp da Benden başkalarını vekil kabul etmeyin. Benden başka hayatınızda söz sahipleri bulmayın. Benden başkalarını Rab, Melik ve İlâh kabul etmeyin. Benden başkalarında egemenlik yetkisi görmeyin. Kulluk edilecek, sözü dinlenecek, çektiği yere gidilecek, ya-saları uygulanacak tek velîniz, tek Rabbiniz Benim, dedik.

Yâni dün Mûsâ (a.s)'a kitabı indirirken ne buyurmuşsa, kitabı hangi maksatla indirmişse şimdi şu anda son elçisi Muhammed (a.s)'a kitabı indirirken de Rabbimiz aynı şeyi söylüyordu. Sevgili elçisini Mescid-i Haram'dan alıp Mescid-i Aksâ'ya götürürken, oradan da alıp yedi kat semaya, Sidre-i Münteha'ya, yücelerin yücesine, şereflerin şerefine ulaştırırken de tüm kullarından istediği yine aynı şeydir. Sadece kendisi Rab ve İlâh bilmek, sadece kendisine kulluk etmek.

Evet şu anda o elçilerimizden birisi ve sonuncusu olan Mu-hammed (a.s) yeni, türedi birisi değildir. Bilâkis o köklü bir geçmişin sahibidir. O Nuh'un, İbrâhim'in, Mûsâ'nın, Îsâ'nın yolunun son temsilcisidir. Ve kıyâmete kadar insanlık onun temsilciliği, onun rehberliğiyle hidâyeti bulacaklardır. Onu kabul edenler hep kazanırlarken, reddedenler de hep kaybedenlerden olacaklardır. Mûsâ (a.s) da, Ona iman edip Onunla birlik olan İsrâil oğulları da, Muhammed (a.s) da, Ona iman edip tercihlerini Ondan yana kullanan mü'minler de hepsi hepsi Nuh (a.s) la birlikte gemide taşıdıklarımızın zürriyetleridirler.

Yâni onlar batan bir toplumun içinden kurtulanların, peygamber safında yer alan müslümanların torunlarıdırlar. Aynı inancın, aynı anlayışın sahibidirler. Nuh (a.s) şükreden, hayatını Allah için yaşayan bir kuldu.

Ondan sonra Onun kulluğuna, Onun teslimiyetine, Onun şükrüne sahip çıkan İsrâil oğulları yeryüzünde bir süre şerefli bir hayat yaşadılar. Ama

sonradan bozuldular. Peygamberlerinin yolunu terk edip rezil bir hayatın mahkumu oldular.

Ve işte bu kitap son elçi Muhammed (a.s)'a geldiği dönemde son elçiye karşı amansız bir düşman kesildiler. Allah'ın son elçisini, son kitabını, son dinini reddettiler. Böylece onların daha önce ne kendi kitaplarına, ne de kendi peygamberlerine iman etmedikleri açığa çıkıyordu. Çünkü kendi peygamberlerine, kendi kitaplarına iman eden kimseler olmuş olsalardı, yâni Allah'ın hayata karıştığına, hayatı düzenlemek üzere kitap ve peygamber gönderdiğine inanmış olsalardı, elbette aynı kaynaktan gelen bu son kitaba ve peygambere iman etmek zorunda kalacaklardı.

Çünkü Allah'a iman, Allah'ın hayata karıştığına imandır. Allah'a iman, O'ndan gelenlere imandır. Allah'a iman Allah'ın gönder-diklerine imandır. Şimdi elçi olarak Musa aleyhisselâmı gönderen, ama Muhammed aleyhisselâmı göndermeyen veya kitap olarak Tevrat'ı gönderen, ama Kur'an'ı göndermeyen bir yahudiye nasıl mü'min diyebiliriz? Kitap olarak İncil'i gönderen, ama Kur'an'ı göndermeyen bir Allah'a inanan hıristiyana nasıl müslüman diyebileceğiz?

4,6. "İsrâil oğullarına Kitapta: "Doğrusu yeryüzünde iki defa bozgunculuk yapacak ve kibirlendikçe kibirleneceksiniz" diye bildirdik. Bu ikisinden birincisinin vakti gelince, üzerinize pek güçlü olan kullarımızı salacağız. Onlar memleketlerinizde her köşeyi kontrollerine alacaklar. Bu, yerine gelecek bir vaattir. Bunun ardından sizi onlara galip getireceğiz; mallar ve oğullarla size yardım edecek ve sizin sayınızı artıracağız."diye yazdık."

Biz İsrâil oğullarına kitapta yazdık, takdir ettik, yasa yaptık. Peki nerede, hangi kitapta yazmıştı, belirlemişti Rabbimiz? Bunu bil-miyoruz. Ya Tevrat'ta, ya Levh-i Mahfuz'da, ya Kur'an'da, ya da tüm kitaplarda olabilecektir.

Neyi kararlaştırmış Rabbimiz? Şunu: Muhakkak ki siz yeryüzünde iki defa bozgunculuk yapacaksınız. Ve kibirlendikçe kibirleneceksiniz. Haddi aşıp isyankar olacaksınız. Yeryüzünde azgınlık yapacaksınız. İlk bozgunculuğunu, ilk isyanınızı gerçekleştirdiğiniz zaman Biz sizin üzerinize sizden intikam almak, sizin burnunuzu sürtmek için güçlü kuvvetli kullarımızı göndereceğiz. Öyle ki onlar evlerinize barklarınıza kadar girecekler, sizi araştıracaklar, arayacaklar, bulacaklar ve sizi ezecekler. Tüm ülkenize hakim olacaklar. İşte bu olan, gerçekleşen bir vaaddir.

Ve bunun ardından sizi tekrar onlara galip getiririz. Evet ikinci defa sizin üzerinize döneriz. Size bol bol mallar mülkler, güçler, imkânlar veririz.

Ekonomik ve sayısal gücünüzü artırırız da bir mağlubiyetten, bir hezimetten, bir bozgundan sonra sizi tekrar eksi güçlü kuvvetli döneminize kavuştururuz. Düşmanlarınıza karşı size yardım ederiz, sizi destekleriz.

7. "İyilik ederseniz kendinize etmiş olursunuz. Kötülük ederseniz o da kendinizedir. İki vaadden ikincisinin vakti gelince, yeryüzünü üzüntüye sokmaları, kötülük yapmaları, önceden Mescide girdikleri gibi girmeleri, ele geçirdikleri yerleri harap etmeleri için onları tekrar göndereceğiz."

Ey İsrâil oğulları, ey peygamber çocukları, ey müslümanlar ğer siz iyilik ederseniz, muhsin davranırsanız, Allah'ı görüyormuş gibi Ona kulluğa yönelirseniz, her an Allah kontrolünde olduğunuzu unutmadan müslümanca bir hayat yaşarsanız bunun faydası kendinizedir. Kendi kendinize iyilik etmiş olacaksınız. Yok eğer kötülük peşinde olursanız, Bana kulluktan uzak bir hayatın mahkumu olursanız onun kötülüğü de kendinizedir. İki vaadden ikincisinin vakti gelince de, yeryüzünü üzüntüye sokmaları, kötülük yapmaları, önceden Mescide girdikleri gibi tekrar oraya girmeleri, ele geçirdikleri yerleri tamamen harap etmeleri için onları tekrar göndereceğiz. Onları tekrar sizin başınıza musallat edeceğiz.

8. "Umulur ki Rabbiniz size acır; ama siz dönerseniz Biz de döneriz. Cehennemi inkârcılara bir zindan kılmışızdır."

Umulur ki Rabbiniz size acır, size merhamet eder, size tekrar yardım eder. Her şeyinizi kaybettikten sonra Rabbiniz sizi tekrar diriltir. Ama şurasını da hiçbir zaman unutmayın ki siz tekrar dönerseniz Biz de döneriz. Siz tekrar kötülüklere, isyana, itaatsizliğe, kulluktan çıkmaya dönerseniz Biz de o kötülüklerinizin karşılığı olarak tekrar sizi cezalandırmaya döneriz.

Veya iyiliğe dönerseniz, kulluğa dönerseniz, itaate yönelirseniz Biz de size yardıma döneriz. İyiliğiniz karşılığında mükâfat ve yardımlarımız, kötülükleriniz karşılığında da cezalandırmamız devam edecektir buyuruyor Rabbimiz. Çünkü Biz cehennemi insanlara bir zindan yapmışızdır. Cehennemi, ateşi azabı onlara bir barınak, bir sığınak yapmışızdır.

Evet acaba Rabbimizin bu âyetinde haber verdiği İsrâil oğullarının bu iki bozgunu ve sonra bu bozgunların akabinde Allah'ın yardımı ve desteğiyle tekrar toparlanmaları ne zaman olmuştu? Kitabımızın bu genel ifadelerinden anladığımız şudur. Tabii en doğrusunu, en iyisini Allah bilir. İsrâil oğulları, Yakub çocukları Mısırda egemenliklerini kaybedip Firavun oğullarının kölesi durumuna düşerler. Uzun bir süre her şeylerini, dinlerini, imanlarını, namuslarını, iffetlerini, kimliklerini kaybederler. Yıllar sonra bittikleri, tükendikleri bir dönemde Rab-bimiz gönderdiği elçisi Mûsâ (a.s) ile onları Firavun ve sisteminin zulmünden kurtarıp özgürlüğe kavuşturur.

Rabbimiz az evvel etrafını bereketli kıldığımız diye sözünü ettiği, peygamberi Muhammed (a.s)'ı bir gece Mescid-i Haramdan alıp götürdüğü mübarek peygamberler toprağı olan Filistin topraklarına onları ulaştırır. O topraklar atamız İbrâhim (a.s)'ın yurdu idi. Yusuf ve kardeşlerinin, babaları Yakub (a.s)'ın İbrâhim (a.s)'ın torunları olduklarını biliyoruz. Onlar önce Filistin topraklarında yaşıyorlardı, sonra Yusuf (a.s)ın Mısıra gelişiyle onlar da gelip Mısıra yerleşmişlerdir.

İşte İsrâil oğullarının Mûsâ (a.s) döneminde Mısırdaki kölelik hayatlarının sona ermesiyle hareketleri tekrar Filistin'e, ilk geldikleri bölgeye oluyordu. Çünkü Rabbimiz onlara o kutsal toprakları vaat et-mişti. Mısırdan yola çıktılar, ama Mûsâ (a.s)'ın sağlığında o topraklara ulaşamamışlardı. Harun (a.s)'ın da vefatından sonra ancak müslü-manlar o bölgeyi fethedebildiler. Filistin artık müslümanların elindeydi ve müslümanlar orada uzun bir süre orada güzel bir hayat yaşadılar.

Daha sonra müslümanlıklarında gevşemeler, çözülmeler oldu. Allah'a kulluktan uzaklaşıp kötülüklerin içine düşünce Allah onlardan desteğini çekiverdi de düşmanları onlara galebe çaldılar, darmada-ğın ettiler. Kudüs'ten çıkarıldılar, öldürüldüler, sürüldüler ve her biri bir tarafa dağılan müslümanlar özgürlüklerini kaybettiler. Allahu âlem işte bu birinci bozguna uğrama dönemi bu dönemdir. Azgınlaşmalarının, Allah'a kulluktan çıkıp isyanlara düşmelerinin karşılığı olarak Allah onlara böyle bir azabı tattırıverdi. Sonra toparlanıp Bakara sûresinin beyanıyla peygamberlerine müracaat ettiler. Dediler ki ne olur Allah bize bir kumandan tayin etse de bizler onunla birlikte savaşsak. Onun arkasında düşmanlarımızla vuruşsak da çocuklarımıza, ülkemize kavuşsak dediler.

Rabbimiz onlara komutan olarak Talût'u seçti. Önce işte elendiler, en samimileri kaldı ve kumandan Talût'un emrinde o az grup düşmanla savaştı ve Allah kendilerine zaferi nasip buyurdu. Müslüman ordu kâfirlerin kumandanı Calut'u öldürdü. Onu öldüren de henüz bir çocuk yaşta ordunun içinde bulunan Dâvûd idi ki bu başarısından dolayı daha sonra Rabbimiz kendisine peygamberlik ve saltanat verdi.

Evet bu diriliş döneminde ülkenin sahibi Dâvûd (a.s) dır. Ve artık yeryüzünde müslümanlar en güçlü dönemlerini yaşadılar. Hz. Adem (a.s)'a verilen halîfelik özelliği yeryüzünde Dâvûd (a.s) ile ger-çekleşmiş oluyordu. Kitabımızın başka bir âyetinin beyanıyla yeryü-zünde adâletle hükmetmesi için Dâvûd (a.s)'a peygamberlik ve sal-tanat verilmiştir.

Evet müslümanlar o dönemde büyük bir güce ulaştılar yer-yüzünde. İşte anlayabildiğimiz kadarıyla yıkılışlarından sonra tekrar dirilişleri de buydu. Yâni

onlar Rablerine kulluğa, Rablerinin istediği müslümanca bir hayata ve ihsana dönünce Allah da onlara yardımını gönderiverdi. Allah'ın yardımı ve desteğiyle tekrar güçlendiler.

Hele hele Dâvûd (a.s)'ın oğlu Süleyman (a.s) döneminde devlet ve saltanatın zirve noktasına yükseldiler. İnsanlar değil cinler, hayvanlar, rüzgarlar bile onların egemenliği altına girivermişti.

Ama Süleyman (a.s)'ın vefatından sonra İsrâil oğulları, müs-lümanlar yoldan çıktılar, Rablerine itaatten çıkıp şeytanların yoluna tabii oldular. Allah'ı, peygamberi, kitabı terk edip kendi hevâ ve he-vesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya, günahlara yöneldiler de bu defa da başka zalim güçleri Rabbimiz onların üzerlerine musallat ediverdi. Kudüs'ten çıkarıldılar, öldürüldüler, sürüldüler, darmadağın oldular.

Hattâ o dönemde İsrâil oğulları artık tamamiyle müslümanlığı terk edip Yahudileşme sürecine girdiler. Bu dönemde onları tekrar terk ettikleri İslâm'a çağırmak üzere Rabbimiz elçiler gönderdi. Zeke-riya (a.s), oğlu Yahya (a.s) ve son elçi Îsâ (a.s) geldi kendilerine. Ama yoldan çıkmış İsrâil oğulları Allah'ın bu elçilerini reddettiler, kimini öldürdüler, kimine işkence etmeye kalkıştılar.

Ve nihâyet işte onların bu dağınıklıkları son elçi Muhammed (a.s)'ın Mekke'de zuhur edişine kadar sürüp gitti. Ve işte şu anda Mu-hammed (a.s) Mekke'de zuhur etmiş, kendisine Kur'an inmeye başlamış, İsrâ sûresinin bu âyetleri gelmeye başlamış ve kendilerine geç-mişleri hatırlatılarak dâvetini gerçekleştiriyordu. Ey İsrâil oğulları, ey Yakub çocukları, işte sizin geçmişiniz budur, şu andaki durumunuz budur, dün size yardımının ulaşmasıyla sizin yeryüzünün en güçlü insanları olmanızı sağlayan, desteğini kaldırıvermesiyle de sizi rezil bir duruma düşüren güç kuvvet sahibi, egemenlik sahibi Rabbiniz şu anda size sesleniyor.

Gelin tekrar yeryüzünün en aziz, en şerefli toplumu olmak istiyorsanız bu son elçime, bu son kitabıma iman edin. Gelin Benim istediğim gibi müslümanlar olun ki sizin makus kaderinizi değiştire-yim. Bakın Ben o son elçimi Medine'ye, ayağınızın ucuna kadar getirdim diyerek onları imânâ, İslâm'a çağırır ama onlar bu elçiye iman etmeyerek bu fırsatı kaçırırlar.

Evet tabii Rabbimizin bu hitapları sadece İsrâil oğullarına değil, aynı zamanda biz müslümanlaradır da. Yâni eğer biz müslüman-lar da Rabbimizin istediği bir ihsan hayatını, bir müslümanlık hayatını bırakıp isyanlara, günahlara dalarsak elbette Rabbimiz bizden de desteğini kaldıracak, bizim başımıza da bir takım güçlü zalimleri musallat edecek ve bizim burunlarımızı da sürtecektir. Ama eğer Ona kulluğa yönelirsek, Onun istediği gibi müslümanlar olabilirsek

elbette yardımı ve desteğiyle bizi tekrar diriltecek ve yeryüzünde izzet ve şerefe ulaştıracaktır.

Nitekim aynen öyle de olmuştur. Rasûlullah ve dört halîfe döneminde, en güzel kulluğun yaşandığı dönemlerde müslümanlar yeryüzünün egemeni olurlarken, yeryüzünün en Azîz ve şerefli insanları olurlarken daha sonraları kullukların gevşemesi dönemlerinde bazen Moğolları, bazen Haçlı seferlerini musallat ediverdi de müslü-manlar darmadağın oldular. Tıpkı daha önce Kudüs'ü ve oradaki müslümanları kulluktan çıkmalarının cezası olarak Rabbimiz bir takım zalimlere fırsat verip hallaç pamuğu gibi attırdığı gibi bu sefer de aynı akıbeti müslümanların başına getiriverdi. Uzun bir süre tekrar Rablerine kulluğa dönecekleri ana kadar müslümanları yeryüzünde rezil ve perişan bir duruma getiriverdi Rabbimiz.

Ama ne zaman ki müslümanlar Rablerini hatırladılar, Rablerinin kitabını ve müslüman olduklarını hatırladılar, hemen Rabbimiz onlara yardımını ve desteğini gönderdi de yine yeryüzünde Çin sed-dinden Atlas Okyanusuna kadar tüm dünyayı onların egemenliğine teslim ediverdi.

Ve nihâyet müslümanlar son yüz yıl içinde Allah'ı unuttular, kitaplarını ve peygamberlerini unuttular. Allah'ın kitabının istediği bir hayatı bırakıp bâtılı kâfirlerin ve müşrik Amerikanın uydusu haline geldiler bunun cezası olarak bir daha izzet ve şereflerini, egemenlik ve güçlerini kaybedip bir daha darmadağın oldular. İşte şu anda zirve noktada o dağınıklığı yaşıyoruz. Bakalım bu dağınıklığımız ne kadar sürecek? Bakalım müslümanlar ne zaman kendilerine gelebilecekler? Ne zaman Rablerini, Rablerinin kitabını, Rablerinin elçisinin yolunu hatırlayıp dönebilecekler? Kesinlikle bilelim ki bunu hatırladıkları anda Rablerinin desteğini yanı başlarında bulacaklar ve tekrar müslüman-lar yeryüzünün en aziz, en güçlü toplumu olacaklar.

Çünkü işte Rabbimiz açıkça vaadediyor ki siz dönerseniz Ben de dönerim buyuruyor. Ne zaman ki bizler Allah'la, Allah'ın kitabıyla, Allah'ın elçisiyle, Allah'ın diniyle barışırsak, Allah'ın dini yerine ikâme edilmiş şu beşer yasalarını terk edip Allah'a Onun istediği gibi kul olmaya yönelirsek kesinlikle bilelim ki o zaman şu makus kaderimizin değişmesi bir an meselesi olacaktır.

Peki bu iş nasıl olacak mı diyorsunuz? Bunu nasıl gerçekleştireceğiz mi diyorsunuz? Yâni O Mûsâ (a.s) dönemine, o Dâvûd ve Süleyman (a.s) lar dönemine, o Rasûlullah efendimiz ve dört halîfe dönemine, Emeviler, Abbâsîler, Selçuklular, Osmanlılar dönemine yâni yeryüzünün efendisi, yeryüzünün egemeni olma dönemine nasıl ulaşacağız mı diyorsunuz? Gerçekten bunu ciddi ciddi dert mi edindiniz? Bunun arzusu var mı gerçekten içinizde? Öyleyse işte çare:

9,10. "Doğrusu bu Kur'an en doğru yola götürür ve yararlı iş yapan mü'minlere büyük ecir olduğunu, âhirete inanmayanlara can yakıcı bir azap hazırladığımızı müjdeler."

Doğrusu bu Kur'an, şu elinizdeki Allah'ın kitabı en güzel, en doğru bir yola hidâyet eder. İyiler, iyi olan kimseler, sâlih ameller işleyen, en güzel davranışlarda bulunan kimseler, Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşamak isteyen kimselere bu Kur'an dosdoğru yolu gösterir ve mü'minlere de büyük müjdeler verir. Muhakkak ki bu Kur'an Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayan mü'minlere çok büyük, akla hayale gelmedik mükâfatlar müjdeler. Âhirete inanmayanlara da can yakıcı bir azabın müjdesini verir.

Rabbimiz Mûsâ (a.s) dönemindeki Tevrat'ını, Dâvûd (a.s) dönemindeki Zebur'unu, Îsâ (a.s) dönemindeki İncil'ini ve Muhammed (a.s) dönenimden kıyâmete kadar ki Kur'an'ını insanlık için bir hidâyet rehberi kılmıştır. Rahmeti ve merhameti sonsuz olan Rabbimiz yeryüzünü bir an vahiysiz bırakmayarak biz kullarına en büyük lütfunu ulaştırmıştır. Eğer Rabbimiz bize merhamet buyurup kitaplarını göndermeseydi, bize bilgisinden aktarımda bulunmasaydı gerçekten bizim halimiz perişan olurdu. Cehalet ve kan dökücülük özelliğimizden kurtulup dosdoğru kulluk yolunu, hidâyet yolunu bulmamız asla mümkün olmazdı.

Tamam şu anda bu Allah kitabından habersiz yaşadıkları için kan döken, bozgunculuk çıkaran insanlar da az değildir bu dünyada, ama kitapla yol bulan erdemli müslümanlar hatırına şu anda onlar da bu dünyada hayat hakkı elde etmektedirler. Değilse bu hayatın kökünü kazırdı Rabbimiz.

Dosdoğru yola ulaşmanın reçetesi, hidâyeti bulmanın yolu bu kitaptan geçmektedir. Ey müslümanlar, ey şu anda zillet ve meskenet içinde kıvranan müslümanlar, bir düşünsenize geçmişinizi. Peygamberin zuhurundan sonra çok kısa bir süre içinde, henüz yüzyıla varmadan Çin sınırlarından Atlas Okyanusu sınırlarına, Kafkasya içlerinden Sibirya'ya kadar, Asya ve Afrika içlerine kadar geniş bir bölgede İslâm hakim olmadı mı? Allah bu dinini hakim kılmadı mı? Hatırlasanıza bir o günleri. O günlerde lütuflar Allah'tandı. Bütün bunları size o günlerde lütfeden Rabbinizdi. Bana verdiğiniz sözlerinize sadık kaldığınız için, Benim kitabıma sahip çıkıp hayatınızı onunla düzenlediğiniz için, peygamberimin yoluna sahip çıktığınız için lütfetmiştim Ben onları size. Sizler Beni, Bana kulluğu, Benim kitabımı, Benim elçimin yolunu terk edince Ben de size olan desteğimi çektim ve işte şu anda yeryüzünün en zelil toplumu oldunuz.

Haydi ey müslümanlar, ey içine düştükleri bataklıklardan, zillet ve meskenetlerden kurtulabilmek için kara düşünen, sağdan soldan yardım araştıran, önder bekleyen, kurtarıcı arayan müslümanlar, bilesiniz ki beklediğiniz önder, beklediğiniz zafer, beklediğiniz kurtuluş muştusu kitabınızın sahifeleri arasındadır. Açın kitabınızı! Açın peygamberinizin örnek sünnetini!

Okuyun kitabınızı, tanışın peygamberinizle ve başka kimseden medet beklemeyin! Kimseden yardım ummayın! Kendiniz bulacaksınız beklediğinizi! Kendiniz ulaşacaksınız o doğruya, o hidâyete! Arayıp da başka yerlerde bulamadığınız gerçeği kendi kitabınızda bulacaksınız! Unuttuğunuz kitabınızda, terk ettiğiniz, hicret ettiğiniz kitabınızda. Hayatınızın tüm problemlerinin çözümünü kitabınızda ve Rasûlullah'ın sünnetinde bulacaksınız.

Haydi öyleyse kitabınıza yönelin! Yıllardır elinize almaya korktuğunuz, belki de yüzünüzün kalmadığı kitabınıza koşun! Onunla beraber olun, tüm sıkıntılarınız bitecek, tüm problemleriniz hallolacak, tüm hayatınız düzlüğe çıkacak ve Allah'ın yardımı, vaadi ve desteğiyle yeniden yeryüzünün efendisi olacaksınız diyor Rabbimiz.

Eğer biz bunu gerçekleştirebilirsek bilelim ki Allah da bize olan vaadini gerçekleştirecek ve bizi tekrar yeryüzünde izzet ve şerefe kavuşturacaktır. Bundan zerre kadar bir şüpheniz olmasın. Ama maalesef:
11. "İnsan iyiliğin gelmesine dua ettiği gibi, kötülüğün gelmesine de dua eder. Esasen insanoğlu acelecidir."

Evet insan iyiliğin gelmesine dua ettiği gibi, kötülüklerin gel-mesine de dua eder. Gerçekten insanoğlu çok acelecidir. Yâni insan mal mülk konusunda aceleciliği gibi, mal mülk elde etmedeki istekliliği, mal kazanmadaki hırsı, dâveti, duası gibi şerre karşı da bir hırs, bir istek sahibidir. Şerri de kendisine dâvet eder. Şerre de dua eder, çağırır. İyiliğin gelmesine dua edip çabaladığı gibi kötülüğün gelmesi için de çabalar.

Kendisi için kötülüğü çabuklaştırmak ister. Allah'ın elçilerin-den kendilerine vaadedilen azabın bir an evvel gelmesini, getirilme-sini istiyorlar. Hani nerede kaldı şu sözünü ettiğiniz azap? Bir an evvel gelse de görsek ya! diyorlar. Adamlar kendilerini bekleyen bir âhiret azabının, ya da dünyadaki helâklerinin acelecisi bir tavır alıyorlar.

Rabbimiz işte bu âyetlerinde iman edenlere, hayatlarını Allah için yaşayanlara büyük mükâfatlar, ecirler müjdeleyip, kâfirleri de dayanılmaz azaplarla uyardığı halde maalesef insanlar Rabbimizin bu uyarılarını hiç de kaale almıyorlar. Rabbimizin bu âyetleri üzerinde hiç de düşünmüyorlar. Dünyayı, dünyanın mallarını, mülklerini kazanma konusunda çok hırslı olan, bunun için koşturan, dua eden, dünyalıklara ulaşma konusunda aceleci olan insanların aynı şekilde Allah'a isyan içinde bir hayat yaşarken de gelsin bakalım ne gelirse diyerek sanki azaba dâvetiye çıkarıyorlar.

Yâni ya Rabbi bize dünyada ver de öbür tarafta ne olursa olsun bizim için fark etmez derler. Dualarının konusu budur bunların. Aslında herkes dua eder.

Yeryüzünde dua etmeyen insan yoktur. Bütün insanlar dua ederler ama duadan duaya fark vardır. Kişinin bir şeye yönelmesi onu elde etme adına çırpınması ona ulaşma dına çalışıp çabalaması dua demektir. Evet bu adamlar her şeyin dünyada bitip tükenmesi adına dua etmektedirler. Dünyada bitip tükenecek şeyler isteyerek dua etmektedirler.

İnsan acelecidir. Bu onun fıtrî bir özelliğidir. Yâni insan bu fıtrî özelliğinden kurtulamaz ama onu hayra kanalize ederse elbette hakkında hayırlı olacaktır. Halbuki Biz düşünmeleri için onlara âyetlerimizi sunduk. Hiç bakmıyorlar mı?

12. "Gece ve gündüzü varlığımıza birer delil kıldık. Bir delil olan geceyi kaldırıp yine bir delil olan gündüzü Rab-binizin bol nimetini aramanız, yılların sayısını ve hesabını bilmeniz için aydınlık kıldık. Her şeyi uzun uzadıya açıkladık."

İşte size iki âyetimiz. Gece ve gündüz âyetleri. Gece ve gündüzü Biz birer âyet yaptık. Onları varlığımıza bir delil kıldık. Gece âyetini giderdik de gündüz âyetini bir göz aydınlığı yaptık. Görüyorsunuz ki göklere ve yere, geceye ve gündüze hakim olan Allah'tır. Güç kuvvet sahibi Odur.

İşte sizi tamamen kaplayan bir dünyada egemen olan, dile-diğine hükmeden sadece Allah'tır. Gecenin sahibi de, gündüzün sahibi de, hayatın sahibi de Allah'tır. İşte gündüz âyetini bir görüntü olarak, gözleriniz aydın olsun diye açığa çıkardık ki onda Rabbinizden bir fazilet, bir lütuf arayasınız diye, rızık elde edesiniz diye. Ve de yılların hesabını bilesiniz diye. Yâni böyle değil de hep gece, yahut hep gündüz olsaydı sizlerin ayırım özelliğiniz kalmayacaktı. Günlerin, ayların, yılların sayısını bilemeyecektiniz. İşte her bir şeyi Biz böylece açıklarız. Her şeyi ayrıntılarıyla ortaya koruz.

Evet anlayabildiğimiz kadarıyla önce bu dünyada karanlık vardı da Rabbimiz Biz onu mahvettik buyuruyor. Yâni tamamen karanlık olan bu âlemde karanlığın bir kısmını kaybettik de aydınlığı ortaya çıkardık buyuruyor. Tabii gece ve gündüzden önceki dönemi bilemediğimiz için böyle diyoruz.

13,14. "Her insanın boynuna işlediklerini doların ve kıyâmet günü açılmış Kitabı önüne çıkarırız. Kitabını oku, bugün, hesap görücü olarak sen kendine yetersin."

Biz herkesin kaderini, kısmetini, amel defterini kendi boynuna astık, doladık. Gerek iyilik, gerek kötülük kişinin başına ne gelirse tü-münün sebep ve sonuçları kişinin kendi tercihindendir. İyi kararları, iyi niyetleri ve davranışlarının karşılığı olarak iyilikler görür, kötülüklerinin karşılığı olarak da

kötü sonuçlar görür. Yâni kendi kaderi, kendi karar ve davranışlarına göre tesbit edilir.

Evet Rabbimiz Biz her bir insanın yaşam şeklini, yaşam tarzını, huyunu, ahlâkını boynuna astık buyuruyor. Yâni nasıl bir hayat yaşayacak, başına neler gelecek, Rabbinin huzuruna nasıl çıkacak bunu Biz bir kader olarak onun boynuna astık buyuruyor. Ve kıyâmet gününde insan için o kitap açılmış olarak önüne çıkarılacaktır. Kıyâmet günü o kitap kişinin önüne açılmış olarak çıkarılacak. Demek ki boynumuzda bir kitap asılıdır ki yaptıklarımızın hepsi orada yazılıdır, hiçbir şey eksik değildir.

Ve nihâyet kıyâmet günü Rabbimiz o kitabı gözümüzün önüne getirecek ve diyecek ki bak senin dünyada sorumlu olduğun günden itibaren Bana kavuştuğun güne kadar işlediğin amellerinin tamamı işte burada yazılıdır. Buyur haydi kitabını oku. İşte senin doldurduğun, senin yazdığın kitabın bugün senin hakkında karar verecek. Bugün hesap görücü olarak sen kendi kendine yetersin. Seni hesaba çekmeye delil, bu kitabındır. Seni hesaba çekecek olan senin imanın, inkârın, itaatin, isyanın, adâletin, zulmün ve top yekün bir hayatın ve kulluğundur. Haydi buyur bak kitabına. Oku kitabını. Bugün senin nefsine hesap görücü olarak, hesap sorucu olarak, yargılayıcı olarak bu kitap yeterlidir. Bir bak ki dünyada yaptıklarının tamamı bu kitabında yazılıdır. Hiçbir şeyi eksik bırakmamıştır kitabın.

Evet bu hitabı duyunca, dünyada yaptıklarımızın tamamını içine alan bir kitapla karşı karşıya gelince şimdiden korkmaya, tedirgin olmaya başladık değil mi? Elimiz ayağımız şimdiden dolaşmaya başladı değil mi? Âkıl bâliğ olduğumuz günden itibaren gizli ve açık yaptıklarımızın tamamı, bütün hayatımızın gözler önüne serildiği, hiç bir şeyin gizli kalmadığı bir ortamda bir başkasının bizi hesaba çekmesine gerek kalmadan kendi hesabımızı kendi kendimize, kendi kitabımızla görecek olmamız bizi perişan ediyor değil mi? Buna ne kadar hazırız? diye kendi kendimizi bir hesaba çekelim. Başkalarıyla hesaplaşmamız, dış dünyayla hesaplaşmamız, onları suçlamamız, suçu onların üzerine atmamız kolaydır belki ama unutmayalım ki o anda herkes kendi hesabıyla meşguldür. Biz de kendi günahlarımızla karşı karşıyayız. Şu anda kitabımız gözümüzün önündedir. Eğer memnunsak yaptıklarımızdan devam edelim, yok eğer memnun değilsek hemen bu hayattan vazgeçelim. Terk edelim Allah'ın istemediği bir hayatı.

Evet kendimizi şimdi hesaba çekmeliyiz. Şimdi çare aramalıyız. Ama elbette kendimizi hesaba çekerken de elimizde bir değer yargısı olmalıdır. Nedir bu değer yargısı? Yarın tüm amellerimiz şu elimizdeki Allah'ın kitabına göre değerlendirileceğine göre değer yargısı, kıstas bu kitap olmalıdır. Allah'ın bu kitabında iyiler ve kötüler bellidir. Henüz o kitabımız bize açılmamıştır ama şu

kitap açıktır, önümüzde durmaktadır. O kitaba yazdırdıklarımızı bu kitapla bir değerlendirmeye tabi tutmalıyız. Bu kitabın hayır dedikleri, iyi dedikleri bizde ne kadar varsa o kadar kazançlıyız demektir. Bu kitabın hayırsız dedikleri, kötü dedikleri ne kadar varsa o kadar kayıptayız demektir. Öyleyse gelin şimdiden şu kitapla kendimizi iyi tartalım. Kendimizi bu kitabın terazisine çıkaralım. Bakalım ne çıkacak karşımıza?

15. "Kim doğru yola gelirse ancak kendi lehine yola gelmiş ve kim de saparsa ancak kendi aleyhine sapıtmıştır. Kimse kimsenin günahını çekmez. Biz peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz."

Kim doğru yola girerse, kim hidâyete tabi olursa, kim Allah yolunda olursa kendisi için, kendi nefsi için, kendi menfaati için hidâyette olmuş demektir. Onun hidâyetinin ne Allah'a, ne peygambere bir faydası olmaz. Kim de saparsa, sapıtırsa o da ancak kendi nefsi için sapmıştır. Hidâyette olanın da hidâyeti kendi menfaatinedir, dalâlette olanın da dalâleti kendi aleyhinedir. Rabbinizin ne hidâyetinizden bir menfaati, ne de dalâletinizden bir zararı olmaz.

Çünkü Allah Ğanî'dir, zengindir. Sizin hidâyetinize, sizin kulluğunuza Onun hiçbir ihtiyacı yoktur, dalâletinizle de Ona bir zarar vermeniz söz konusu değildir. Allah size, sizin yapacaklarınıza muhtaç değildir. Yeryüzündeki tüm kullar melekler gibi, peygamberler gibi Allah'a kulluk yapsalar bile bu Allah'ın mülküne bir şey ilave etmeyeceği gibi, hepiniz, tüm insanlar Firavun gibi Rabbinize düşmanlık etseniz, Onunla savaşa tutuşsanız bile bunun bir sineğin kanadı kadar Allah'a bir zararı olmaz, olamaz. Tüm Kâinatın bir sinek kanadı kadar Allah yanında bir değeri yoktur. Allah'ın hiçbir zaman kullarından bir beklentisi, bir haceti yoktur.

Ve yine şunu da bilesiniz ki hiçbir kimse bir başkasının yükünü yüklenmez. Herkes sadece kendisinden, kendi yaptıklarından sorumlu tutulur. Herkes sadece kendi yüküyle Allah'ın huzuruna çıkacaktır. Kimse kimsenin yükünü, günahını paylaşmayacaktır. Hiçbir günah sahibi, hiçbir vizr sahibi bir başkasının yükünü yüklenmeyecek. Ne babanın evlâdına, ne evlâdın babasına, kadının kocasına, ne kocanın hanımına bir hayrı, bir faydası olmayacak. Hiçbir dostun hiçbir dosta sıcak bir kucak açması mümkün olmayacak.

Evet şu anda birbirlerine güvenenler, birbirlerini kurtarıcı görüp, birbirlerinin eteğinden yapışmaya çalışanlar yarın birbirlerinden kaçacak, birbirlerini tanımayacak. Herkes kendi yükünün, kendi viz-rinin karşılığıyla bir hesap vermenin sıkıntısıyla Rabbinin huzuruna çıkacak. Öyleyse biz sizin yüklerinizi yükleniriz, biz sizleri kurtarırız, siz bize güvenin, gerisini düşünmeyin diyenlerin tamamı yalancıdır.

Tabii âyetin ifadesiyle bir insanın sadece kendisinden, kendi yaptıklarından sorumlu olması, kendi yükünü sadece kendisinin çek-mesi demek, başkalarına karşı sorumluluğu sebebiyle hesaba çekilmemesi anlamına gelmeyecektir. Rasûlullah efendimizin çığır açma hadisinden anlıyoruz ki iyi, ya da kötü çığır açanlar, o çığırdan gidenlerin günahları ve sevapları eksilmeksizin bir misli ona yüklenecektir.

Meselâ çocuklarımızın namazından, namazsızlığından, teset-türünden, tesettürsüzlüğünden, içkisinden, kumarından sorumluyuz. Ben sadece benden sorumluyum ama, onlardan da sorumluyum. Onlara namazı öğretip öğretmediğimden, namaz eğitimi verip verme-diğimden, namaz ortamı hazırlayıp hazırlamadığımdan da sorumlu tutulacağım. Ama ben onlara karşı bu görevlerimi yerine getirmişsem onların yaptıklarından sorumlu tutulmayacağım.

Biz kendilerini uyaran bir elçi göndermedikçe hiçbir kavme, hiç bir topluma azap etmeyiz. Evet Rabbimiz önce uyarıcılarını, elçilerini gönderecek, kullarını, toplumları kendi istekleriyle, kendi vahyiyle karşı karşıya getirecek, herkesin kendi yüküyle sorumlu tutulacağını haber verecek, insanları âhiretle, hesap kitapla uyaracak, iyilik ve kötülüklerin ne olduğunu onlara duyuracak, hidâyet ve dalâlet yolunun açık ve net bir biçimde onların karşılarına çıkaracak ve ondan sonra da iman eden kazanacak, iman etmeyenler de kaybedecek.

Ve işte bundan sonra eğer Rabbimiz iman etmeyenlere bir azap murad buyurmuşsa azap edecek. Değilse uyarıcılarını gönder-meden, kullarını kendi istek ve yasaklarıyla karşı karşıya getirmeden, onlara hidâyet ve dalâlet yollarını açmadan, hak ve bâtılı birbirinden ayırmadan, cennet ve cehennemini ortaya koymadan azap etmiyor.

Peki iman etmeyenlere niye azap ediyormuş Rabbimiz? Nasıl azap ediyormuş Rabbimiz? Bakın onun yasasını da şöylece ortaya koyuyor:
16. "Bir şehri yok etmek istediğimiz zaman, şımarık varlıklılarına yola gelmelerini emrederiz, ama onlar yoldan çıkarlar. Artık o şehir yok olmayı hak eder. Biz de onu yerle bir ederiz."

Biz bir ülkeyi, bir karyeyi, bir kenti helâk etmek istediğimiz za-man o köyün, o ülkenin, o kentin şımarık varlıklılarına emrederiz, böylelikle onlar orada bozgunculuk çıkarırlar, isyan ederler, yoldan çıkarlar ve böylece artık o ülkedekiler helâki hak ederler. Biz de arkasından o bölgeyi yok ediveririz. O ülke üzerine Bizim helâkimiz gerçekleşiverir. İşte bir köyün, bir kentin, bir ülkenin helâk yasası budur.

Rabbimiz önce o köye, o kasabaya, o ülkeye uyarıcılarını, elçilerini gönderir. O toplumu elçileriyle, âyetleriyle karşı karşıya getirir. Sonra o kentin

azgınları, ekonomik ve siyasal güç sahipleri, yöneticileri, kalbur üstü takımı, şımarık zenginleri ellerindeki imkânlarına, siyasal, askeri ve ekonomik güçlerine güvenerek Allah'ın elçilerini, Allah'ın âyetlerini reddederek azgınlaşırlar, tâğutlaşırlar ve hemen arkasından da toplumun helâki gerçekleşiyor.

Evet arkadaşlar, Hz. Adem (a.s)'dan bu yana bu hep böyle ol-muştur. Peygamberlerin karşısına çıkanlar hep bu mütraf grubu olmuştur. Kurulu düzenin menfaatçileri, statükodan yana olanlar, zenginler, ekonomik güç sahipleri, yöneticiler ilk karşı gelenler olmuşlardır. Çünkü bu adamlar çok iyi biliyorlar ki peygamber bunların toplum içindeki zulümlerine, ayrıcalıklarına, haksız yere insanların haklarını yemelerine bir son vermek için gelmektedirler. Peygamberler zulme dayalı, sömürüye dayalı tüm sistemleri yıkmak için gelmektedirler. Mazlumları zalimlerin elinden kurtarmak için gelmektedirler. İnsanların insanlara kulluğunu bitirmek için gelmektedirler. Toplum içinde peygamber dâvetinin maya tutması demek bu adamların tüm menfaat hortumlarının kesilmesi demek olduğu için onlara ilk karşı çıkanlar bunlar olmuştur. Tabii bunların zulümlerine ses çıkarmayan diğer insanlar da bunlarla birlikte helâki hak etmektedirler.

Yâni böylece helâkin yasasını Rabbimiz bildirdikten sonra artık kimsenin bir başkasını suçlamasına imkân yoktur. Hele hele Allah niye böyle yapıyor? Niye bizi helâk ediyor? diyerek Rabbiniz suçlamasına imkân yoktur. Çünkü işte yasa böyledir. Rabbimiz elçilerini gönderiyor, toplumun şımarıklarına fırsat veriyor, onlar azgınlaşıyor, onlar Allah'ın elçilerine, Allah'ın dinine hayat hakkı tanımıyor, toplum içinde Allah'a iman edenlerin Rabbim Allah demelerine izin vermiyorlar ve böylece sonunda helâki hak ediyorlar.

Hani önce âyetlerinde anlatmıştı ya Rabbimiz, sizler iyiliğe dö-nerseniz Biz de iyiliğe döneriz, sizler şımarıp kötülüklere yönelirseniz Biz de size kötülüğe, azaba döneriz buyurmuştu ya. İşte kötülüğe yönelmiş toplumlara azgınları, şımarık idarecileri musallat ediyor, onlar orada fısk-u fücur içine giriyorlar ve toplum da onların bu sapıklıklarına ortak oluyor tam cezaya lâyık hale getiriyor Rabbimiz onları. Sonra da Rabbimizin emri geliyor ve o şehir, o ülke tümüyle yok olup gidiyor. İşte Rabbimizin kıyâmete kadar uyguladığı helâk yasası budur.

17. "Nuh'tan sonra nice nesilleri yok etmişizdir. Kullarının günahlarından haberdar ve onları gönderen olarak Rabbin yeter."

Biz Nuh'tan sonra ki onun toplumunu da helâk ettik, nice toplumları yok etmişizdir. Bu kitabımda Ben onları size uzun uzun anlattım. Benimle çatışmaya giren, elçilerimi reddeden, Benim kendilerinden istediğim kulluğu reddeden nice toplumlar bu helâk yasamızın mahkumu olmuşlardır. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Kullarının günahlarından haberdar olan, onların her hallerine Basîr olan, helâki hak edenleri de, kurtuluşa ermesi gerekenleri de en iyi bilen

Allah'tır. Allah hepinizi kontrolü altında tutuyor. Kimin ne durumda olduğunu biliyor. Bunun şuurunda bir hayat yaşarsanız karlı çıkacaksınız diyor Rabbimiz.
18,19. "Dünyayı isteyene istediğimiz kimseye dilediğimiz kadar hemen veririz. Sonra ona cehennemi hazırlarız; yerilmiş ve kovulmuş olarak oraya girer. Âhireti isteyip, inanmış olarak onun için gerekli çalışmada bulunan kimselerin, işte onların çalışmaları şükre değer."

Kim aceleyi isterse, kim dünyayı isterse, kim peşini isterse Biz dilediğimiz kimseye dilediğimiz şekilde, dilediğimiz miktarda onu veririz. İstediği dünyalığı hemen acilen kendisine veririz. Dünyada istediği her şeyi veririz ona ama sonra da ona o dayanılmaz cehennemi hazırlarız. O cehenneme girerken de yerilmiş, kınanmış, zemmedilmiş, her şeyden mahrum bırakılmış, cennetten, rahmetten tart edilmiş olarak girer.

Allah korusun kim böyle bir dünya hesabına girer ve sadece dünyalık isterse Rabbim veriyor ona istediği kadar bu dünyada ama âhiretini, geleceğini berbat ediveriyor. Kim dünyanın süsünü, ziynetini, malını, mülkünü, saltanatını, şöhretini, altınını, gümüşünü, Markını, Dolarını isterse, kim bunlara sa'y ederse, bunlara dua ederse bu duasının, bu sa'yinin karşılığı olarak Rabbimiz tam tamına veriyor, çabalarının karşılığını asla zayi etmiyor.

Yâni adam bu dünyaya ne kadar değer vermişse, bu dünyayı ne kadar kıble edinmişse, ne kadar hedeflemişse, kalbini, kafasını, gecesini, gündüzünü bu işe ne kadar teksif etmişse, ne kadar çalışıp, çabalamışa, ne kadarına ulaşmayı dert edinmişse ona dünyadan o kadarını veririz diyor Rabbimiz. Yâni ne kadar büyük düşünmüşse, ne kadar büyük hedefler yapmışsa, ne kadarını kucaklamayı planlamışsa o kadarını veririz ona diyor Rabbimiz. Hiç hakkını zayi etmeyiz diyor. Hani diyorlar ya adamlar efendim büyük düşünmek lâzım. Büyük hedefler çizmek lâzım. Hedefimize ulaştık. Düşündüğümüz noktaya geldik. Siyasal, ekonomik planlarımızı gerçekleştirdik filân diyor-lar ya. Biliyorlar yâni adamlar bu işi.

Tabii şu anda çok zengin olanların nasıl ve ne için çok zengin olduklarını da anlıyoruz. Adamlar kafaya onu takmışlar, onu hedeflemişler, onun hesabını yapmışlar, ona sa'y etmişler, onun için çırpınmışlar Allah da vermiş. Sonunda büyük büyük makamlara, mevkilere, müesseselere, fabrikalara, mallara, mülklere, herkesin imrendiği şeylere ulaşmışlar.

Ama unutmayalım ki bu dünyacıların, bu dünyayı kıble edinenlerin, hesaplarını dünya adına yapanların sonu cehennemdir diyor Rabbimiz. Bu adamların nasipleri zemmedilmiş, kınanmış, horlanmış olarak ateşe yuvarlanmaktır diyor Rabbimiz. Allah aşkına gelin aklımı-zı başımıza alalım. Gelin tapınmayalım dünyaya. Tapınmayalım eşyaya. Gelin hesabımızı sadece bu

dünya için yapmayalım. Gelin sadece bu dünya için yaşamayalım. Gelin Allah'ın bu uyarılarına karşı kör ve sağır kesilmeyelim. Unutmayalım ki Allah'ı, Allah'a kulluğu, Allah'ın kitabını, Allah'ın dinini bir kenara bırakarak sadece dünya için bir hayat yaşayanların, dünya saltanatları için koşturanların akıbetleri ateştir. Dünyada kazandıkları, yaptıkları her şey boşa gitmiştir. Tüm hasenatlarını, tüm tayyibatlarını dünyada yemiş bitirmişlerdir onlar. Âhirete intikal edecek hiçbir şeyleri yoktur. Sa'ylerinin, amellerinin karşılığını tamamen dünyada almışlardır onlar.

20. "Onların ve bunların her birine Rabbinin nimetinden ulaştırırız. Esasen Rabbinin nimeti kimseye yasak kılınmış değildir."

Evet Biz onların ve bunların her birerine Rabbinin nimetlerinden ulaştırırız. Dünyayı isteyenlere de, âhireti isteyenlere de istedik-lerini veririz. İşte bu Rabbinin bir atasıdır, Rabbinin bir lütfudur. Rab-bin cimri değildir, Rabbin kimseye kısıtlamada bulunmaz. Kim ne istemişse istediğini mutlaka ona tastamam verendir Rabbin. Rabbinin nimeti kimseye yasak kılınmış değildir.

Evet kimileri sadece bu dünyada ister, sadece dünyada kalacak şeyler ister. Tüm dualarını, tüm plan ve programlarını dünyalıklar adına yapar. Ama kimileri de hem dünyanın hem de âhiretin hase-nelerini ister. Hem dünyanın hayırlarını, hem de âhiretin hayırlarını ister. Planını, hesabını, kitabını buna göre yapar. Ya Rabbi bize dünyada da âhirette de güzellikler ver derler. Ya Rabbi bize verdiklerin sadece dünya mutluluğu değil, aynı zamanda âhiret saadetini de sağlasın derler. Verdiklerin bizi Senin rızana ve cennetine ulaştırıcı olsun derler. Hesaplarını buna göre yaparlar, amellerini buna göre ayarlarlar.

Ve işte bu âyetlerde Rabbimizin beyanına göre bu iki grup insandan her ikisi de hedefine ulaşacaktır anlıyoruz. Her ikisine de istediğini verecektir Rabbimiz. Dünyalık isteyenlere istediği kadar dünyalık vereceği gibi, hem dünya hem de âhiret başarısı ve mutluluğu isteyenlere de istediğini tastamam verecektir. Mal isteyene mal verecek, mülk isteyene mülk, ilim isteyene ilim, cennet isteyene cennet, cehennem isteyene de cehennem verecektir. Öyleyse gelin ne isteyeceğimize iyi karar verelim. Seçimimizi güzel yapalım ki hem dünya mutluluğu bizim olsun hem de âhiret başarısı bizim olsun. Hem dünyayı kaybetmeyelim hem de âhireti kaybedenlerden olmayalım.

21. "Onları birbirlerinden nasıl üstün kıldığımıza bir bak! Doğrusu âhirette daha büyük dereceler ve daha büyük üstünlükler vardır."

Baksanıza Biz insanlardan kimilerini kimilerine üstün kıldık. Kimilerini zengin kimilerini fakir kıldık. Kimilerine az kimilerine çok verdik. Kimilerini boylu kimilerini boysuz kıldık. Kimilerini güçlü kimilerini zayıf kıldık. Bunlar Allah'ın bir lütfudur. Bunların hepsi birer imtihan konusudur. Kimin üstün,

kimin alçak olduğu yarın belli olacak. Kimin hayırlı, kimin hayırsız olduğunu ancak Allah bilir. Ve âhirette daha büyük dereceler vardır, daha büyük üstünlükler vardır.

22. "Allah'la beraber başka bir İlâh edinme, yoksa yerilmiş ve tek başına kalmış olursun."

Öyleyse ey peygamberim, sakın ha sakın sen Allah'la birlikte başka İlâhlar peşinde koşma. Allah'la birlikte başka bir İlâh kabul etme. Hayatına karışacak, hayatında söz sahibi olacak Allah'la birlikte başka yetkililer bulma. Eğer Allah berisinde başka İlâhlar bulur, Allah'la birlikte onları da dinler, Allah'la birlikte hayatında onları da söz sahibi kabul eder, onlara da kulluk eder, onlara da dua edersen o zaman yerilmiş, zemmedilmiş, kötülenmiş, Benim desteğimi kaybet-miş ve tek başına kalmış olursun.

Evet görüyor musunuz Rabbimizin tehdidini? Gerçekten çok büyük bir tehdit. Kime yapılıyor bu tehdit? Allah'ın en sevgili kulu peygamber (a.s) a. Yâni o bile böyle bir şeyi yapınca azaptan kurtula-mayacaksa çok ciddi düşünmek zorundayız. Çok korkmak zorundayız. Allah'tan başka tüm sahte İlâhları, tüm yapay tanrıları reddetmek, İlâh olarak, Rab olarak sadece Allah'ı kabul etmek zorundayız. Hayatımızı parçalayıp onun bazı bölümlerinde İlâh olarak Allah'ı öteki bölümlerinde de başka İlâhları dinleyip şirke düşmemek zorundayız. Hayatımızın tümünde söz sahibi tek İlâh olarak Allah'ın arzularını ger-çekleştirmek zorundayız.

Eğer Allah berisinde başkalarını da İlâh kabul eder, başkalarında da yetkilerin olduğunu kabul edersek, hayatımızda başkalarının da söz sahibi olduğuna inanırsak kesinlikle bilelim ki bizler de zemmedilecek, bizler de Allah desteğini kaybedecek ve yalnız kalacağız, bizler de asla azaptan kurtulamayacağız demektir. İşte Rabbimiz peygamber (a.s)'a ve onun şahsında hepimize bir uyarıda bulunuyor.

23. "Rabbin, yalnız Kendisine tapmanızı ve ana babaya iyilik etmeyi buyurmuştur. Eğer ikisinden biri veya ikisi, senin yanında iken ihtiyarlayacak olursa, onlara karşı "Öf" bile demeyesin, onları azarlamayasın. İkisine de hep tatlı söz söyleyesin."

Rabbin sadece kendisine kulluk etmenize, her konuda, hayatınızın her bir biriminde sadece kendisini dinlemenize, hayatınızı sadece kendisinin istediği gibi yaşamanıza ve ana babanıza karşı muh-sin davranmanıza, iyilikte bulunmanıza hükmetti. Evet Rabbin böylece yasasını belirledi, hükmünü verdi, sistemini ortaya koydu ve işte bu âyetiyle de sizi kendi hükmüyle, kendi yasasıyla karşı karşıya getirdi. Gecenizde gündüzünüzde, almanızda

vermenizde, küsmenizde barışmanızda, yemenizde içmenizde, giyiminizde kuşamınızda, hukukunuzda eğitiminizde ve tüm hayatınızda sadece Allah'ı dinleyin. Sadece Rabbinizin arzularını yerine getirin. Ve Rabbinize kulluğun yanı başında ebeveynlerinize de iyi davranın. Ana babalarınıza karşı muhsin davranın.

Yâni onlar karşısında Allah huzurunda olduğunuzu unutmayın. Ana babalarınızın arzu ve istekleri karşısında Allah huzurunda olduğunuzun bilincinde bulunun. Onların emir ve yasaklarıyla karşı karşıya kaldığınız zaman önce Rabbinize bir sorun. Ya Rabbi Sen ne di-yorsun bu konuda? Bak babam benden şunu istiyor, anam bana bunu yasaklıyor. Sen ne diyorsun? Sen ne istiyorsun? Yapayım mı onların benden bu istediklerini? diye önce Rabbinize bir sorun. O anda Allah huzurunda olduğunuzu unutmayın. Eğer onların istekleri Allah'ın razı olduğu şeylerse onları yapın, değilse yapmayın. Yâni ebeveyniniz Allah rızasına uygun arzularını yerine getirmeyerek Rabbinizi gazap-landırmadığınız gibi onların Allah rızasına uymayan her dediklerini ya-parak da onları rableştirmeyin. Eğer babanız ve ananızdan biri, ya da ikisi senin yanında ihtiyarlarsa, yaşlılık ve âcizlik dönemini idrak ederse sakın ha sakın onlara öf bile deme. Sakın onları azarlamaya, kırıp dökmeye kalkışma. Ve o ikisine de tatlı söz söyle, güzel söz söyle, Kerîm söz söyle, ikram makamında olacak, onların gönüllerini alacak mülayim söz söyle.
24,25. "Onlara acıyarak alçak gönüllülük kanatlarını ger ve: "Rabbim! Küçükken beni yetiştirdikleri gibi sen de onlara merhamet et!" de. İçinizde olanı en iyi Rabbiniz bilir. İyi kimselerseniz bilin ki O şüphesiz, Kendine baş vuranları bağışlar."

Sebebi vücudun, sebebi varlığın olan ve her türlü izzet-ü ikrama lâyık olan ana babana acıyarak, merhamet ederek alçak gönüllülük kanatlarını, şefkat ve merhamet kanatlarını onların üzerine ger. Onlar için çok çok mütevazı ol. Onlara rahmetin, şefkatin bol olsun. Ve onlar için de ki: Rabbim, ben küçükken, ben yardım ve merhamete muhtaçken onlar nasıl beni yetiştirmişler, beni nasıl eğitip büyütmüşlerse, bana nasıl merhamet etmişlerse, şimdi şefkat ve merhamete muhtaç oldukları demlerinde Sen de onlara karşı merhametli ol. Sen onları bağışlayıver ya Rabbi. Sen onların kusurlarını görmeyiver, hatalarını, eksiklerini kaale almayıver. Yaptıklarını tam ve eksiksiz kabul ediver ya Rabbi. Şimdi sen de onlara karşı merhametli oluver ya Rabbi de.

Rabbimiz önce kendisine kulluk istedi. Hayatımızın tümünde sa-dece kendisini dinlememizi, sadece kendisi için bir hayat yaşamamızı istedi. Sonra da kendisine kulluğun hemen yanında ebeveynlerimize ihsanı gündeme getirdi. Sadece Bana kulluk edin buyurduktan sonra Rabbimiz bu kulluğun ayrıntısını ortaya koyuverdi.

Evet demek ki biz tüm hayatımızı kuşatan bir kulluk şuuru içinde olacağız. Hayatın sadece belli bölümlerinde, belli birimlerinde değil tümünde Onun kulu olduğumuzu unutmayacağız. Çünkü Rab-bimiz hayatta boşluk bırakmaz.

Bunun becerdikten sonra da hemen karşımıza ana babalarımız çıkıyor. Allah'ın bir emri, bir hükmü, bir yasası olarak da sürekli ana baba karşısında Allah huzurunda olduğumuzun bilincinde olacağız. İşte bu da Rabbimizin bizden istediği bir kulluktur. Hele hele ana babalarımız ihtiyarlık dönemlerine ulaştıkları zaman onlara karşı çok iyi davranmaya gayret edeceğiz. Çünkü o dönemde onlar çocukluk ve âcizlik dönemlerini yaşamaktadırlar. Bir evlât olarak bunu anlamak problemin çözümü konusunda ilk adımı atmak demektir.

Yâni karşımızda bir çocuk var diyeceğiz ve onları hoş görme-yi, onlara karşı Rabbimizin istediği gibi davranmayı becerebileceğiz demektir. Kendi çocukluğumuzu, âciz günlerimizi düşüneceğiz. O günlerimizde onların üzerimize nasıl titrediklerini gözümüzün önüne getireceğiz. Sonra yine küçük çocuklarımıza karşı bizim davranışlarımıza bakarak onların bizi büyütebilmek, eğitebilmek için ne zahmetlere katlandıklarını anlamaya çalışacağız.

Önce bizim kendilerine, sonra da kendilerinin bize emânet oluşlarını, Allah'ın emâneti olduklarını unutmayacağız. Hanımlarımız, çocuklarımız, evimiz, işimiz, aşımız, derdimiz, sıkıntılarımız bizi onlara muhsin davranmaktan alıkoymayacak. Eşimizle, çocuklarımızla onların rızasını alarak cennet kazanma kavgası içine gireceğiz. Onlarla Allah rızasını kazanmanın hesabını güzel yapacağız. Onları bir kenara atıp; karımız ve çocuklarımızla bir dünya hayatı yaşamaya kalkışmayacağız. Ve şunu da hiçbir zaman unutmayacağız ki Allah içimizde olanı en iyi bilir. İyi kimselerseniz bilin ki O şüphesiz, Kendine baş vuranları bağışlar.

26,27. "Yakınına, düşkününe ve yolcuya hakkını ver; elindekileri saçıp savurma. Saçıp savuranlar, şüphesiz şeytanla kardeş olmuş olurlar; şeytan ise Rabbine karşı pek nankördür."

Evet yalnız Allah'a kulluk etmenin, sadece Onu dinlemenin gereklerinden birisi de işte burada anlatılıyor. Neymiş o? Akrabalara, miskinlere, düşkünlere ve yolcuya hakkını ver. Elindekileri, sahip olduklarını Allah'ın bu dünyada imtihan için sana verdiklerini sakın saçıp savurma. Sakın israf etme. Yâni onları sakın kulluğun ve Allah'ın rızasının dışında kullanma. Allah'ın sana verdiği canı, malı, mülkü, bilgiyi, imkânı, fırsatı, zamanı, ömrü Allah için akrabalara, fakirlere, miskinlere, yolda kalmış durumda olanlara ulaştırmak, onlarla paylaşmak zorundayız. Sahip olduklarımızı ona muhtaç kimselerle paylaşma kavgası içinde olmamızı emrediyor Rabbimiz. Bizde olup da onlarda olmayan

neyimiz varsa onlara ulaştırmak zorunda olduğumuzu, bunun da bir kulluk yasası olduğunu haber veriyor Rabbimiz.

İşte böyle yapmanız da Bana kulluktur buyuruyor. Değilse, eğer benim istediğim gibi yapmazsanız, varlığınızı benim gösterdiğin yerlerde değil de boş yerlerde harcarsanız, saçıp savurursanız bilesiniz ki şeytanın dostları oldunuz demektir. Şeytan Rabbine karşı çok nankördür. Şeytan Rabbinin verdiklerini Onun yolunda kullanmayan, Rabbinin verdikleriyle Rabbine isyan içinde olan bir nankördür. Bu haliyle şeytan kâfirlerin, nankörlerin en büyüğüdür. Allah'ın verdiklerini Allah'ın istemediği yerlerde kullanmak, Allah'ın razı olmadığı yerlerde harcamak israftır ve şeytanlıktır.

28. "Rabbinden umduğun rahmeti elde etmek için, hak sahiplerinden yüz çevirmek zorunda kalırsan, onlara hiç değilse tatlı bir söz söyle."

Ama eğer umduğun Rabbinin rahmetini elde etmek için hak sahiplerine bir şeyler vermeye gücün yetmezse, yâni Rabbinin rahmetini umduğun ve Onun rızasını kazanmak istediğin halde gücün yetmezse o zaman da hiç olmazsa o veremediğin kimselere tatlı bir söz söyleyiver. Hiç olmazsa onlara onların gönlünü alacak bir söz söyleyiver. Çevrendeki senin malında Allah yasalarına göre hakkı olan fakirler, akrabalar, yolda kalmışlar var ki senden bir şeyler bekli-yorlar, istiyorlar. Sen onların hepsine veremiyorsan, ya da onların istedikleri kadar, umdukları kadar veremiyorsan, buna gücün yetmi-yorsa hiç olmazsa onlara gönül alıcı güzel sözler söyle de onları üzme. Sonra:

29. "Elini boynuna bağlayıp cimri kesilme, büsbütün de açıp tutumsuz olma, yoksa pişman olur, açıkta kalırsın."

Elini boynuna bağlayıp cimrilik etme, büsbütün de açıp tutumsuz olma. Yoksa fakir düşer, pişman olur aç ve açıkta kalırsın. Ne cimrilik edip tutma, ne de her şeyini verecek kadar sa saçıp savurma. O zaman kınanır, kaybettiklerinin hasretini çekersin.

Evet elin boynunda asılı olmasın. Elin biraz biraz cebine gitsin. Biraz biraz dağıtmayı öğren. Cömertliği öğren. Harcamanda da mutedil ol ki her şeyini kaybedip birilerine el açacak duruma gelmeyesin. Evet cimri olmamak lâzım, ama israfçı da olmamak lâzımdır. israf önce de ifade ettiğimiz gibi bir şeyi yerli yerince harcamamaktır. Lüzumsuz ve yersiz verilen, harcanan, kullanılan her şey israftır. Lüzumlu olan yerde olan yerde malın tamamı da verilse israf değildir. Ama malını israfa, gösterişe, günah yollara harcayanlar şeytanın dostlarıdır. Maldan, ilimden, dinden Allah'ın verdiklerini gizleyenler, açığa çıkarmayanlar, onları Allah kullarıyla paylaşmadan yana tavır almayanlar şeytanın dostlarıdır.

Öyleyse bir müslüman kendi malını, kendi servetini sadece kendisine harcamamalıdır. Kendi ihtiyaçlarını israfa varmayacak bir biçimde karşıladıktan sonra akrabalarının, komşularının, müslüman-ların haklarını vermek için elinden geldiğini yapmak zorundadır. Orta yolu takip etmek zorundadır. Yâni ne servetin dönüşümünü, dağılımını önleyecek, engelleyecek biçimde cimri, ne de kendi ekonomik durumlarını çökertecek kadar savurgan olmalıdır.

30. "Doğrusu senin Rabbin dilediği kimsenin rızkını genişletir ve bir ölçüye göre verir. O kullarını gören ve haberdar olandır."

Muhakkak ki Rabbin dilediği kimselerin rızkını genişletir, dilediğine yayar, açar dilediklerine de kısar. Dilediklerine çok verir, dilediklerine de az verir. Herkese rızkını belli bir ölçüyle verir. Bunun yasasını koyan Allah'tır. Mülk konusunda yetki Onundur. Niye böyle ya-pıyor Allah? Niye bana az veriyor? Niye falana çok veriyor? diye bir soru sormaya hiç kimsenin hakkı da yoktur, yetkisi de. İnsan, insanlar arasında var olan eşitsizliğin hikmetini anlayamaz. Bu nedenle Allah'ın takdirinin hikmetini anlayamayan kimi insanlar sun'i araçlarla insanlar arasındaki doğal servet dağılımını değiştirmeye, sınıfsız bir toplum kurmaya çalışmaktadırlar. Mülk elinde olan, her şeyin sahibi olan Rabbimiz bir deneme için, bir imtihan için bunu böylece tesbit buyuruyor. Çünkü O Allah; kullarını gören, onların durumlarını bilen, kimin neye muhtaç olduğunu, kime ne kadar vermesi gerektiğini, kimin için azın, kimin için de çoğun hayırlı olduğunu bilendir. Öyleyse:

31. "Çocuklarınızı yoksulluk korkusuyla öldürmeyin. Biz onlara da size de rızık veririz. Onları öldürmek, şüphesiz büyük bir günahtır."

Ey kullarım rızık sizden değil Bendendir. Rızkın sahibi sizler değil Benim. Öyleyse sakın ha sakın rızık sorumluluğunuz varmış zannederek çocuklarınızı yoksulluk korkusuyla, besleyememe korkusuyla öldürmeyin. Onları rızıklandıran da Biziz, sizleri rızıklandıran da Biziz. Onları doyuran da sizleri doyuran da Biziz.

Üstelik dikkat ederseniz çocuklarımızın doyurulması önce zikredildiğine göre anlıyoruz ki bizim doyurulmamız da çocuklarımız yüzünden olmaktadır. Hani Rasûlullah efendimizin hangi çocuğunuz sayesinde doyacağınızı, zengin olacağınızı bilemezsiniz buyruğu da bunu anlatıyordu.

Öyleyse her bir çocukla bizim eve belli bir rızık geliyor. Yâni o çocuklarımızı biz doyurmadığımız gibi, onların rızkını biz bulmadı-ğımız gibi biz onlar sayesinde rızıklanıyoruz. O halde kendimizi rızık verici tanrı makamında görmeyelim ve besleyemeyeceğiz korkusuyla çocuklarımızı öldürmeye kalkışmayalım. Gerçekten bizim mallarımıza göz dikmiş şeytanların

ve şeytan rolünü, şeytan misyonunu üstlenmiş tâğutların empoze ettikleri sakat düşüncelerle çocukların öldürülmesi çok büyük bir günahtır.

Öyle diyorlar değil mi? Sen bu dünyada rahat yaşamalısın, senin dünyan güzel olsun, hayatını bir başkasıyla paylaşmamalısın, evini daraltmamalısın, çok çocuk sahibi olmamalısın diyorlar. Ana rahmindeyken öldürmelisin diyorlar. Şeytanca yayınlarıyla insanların yatak odalarına kadar uzanıp onları etkilemeye çalışıyorlar. Henüz ana rahmine düşmeden çeşitli tedbirlerle öldürmelisiniz diyorlar. Hayata gelmiş olanları da ekonomik kaygılardan sonra öldürüyorlar, öldürtüyorlar. Soframıza bir kaşık daha uzanmasın diye, ekonomik sıkıntılar bizi sarmasın diye, ekonominin kurbanı edilerek öldürülüyor çocuklar.

Dikkat ederseniz Rabbimiz önceki âyet-i kerîmesinde rızkın takdirinin bizzat kendisine ait olduğunu haber verdikten sonra rızık korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin buyurdu. Öyleyse madem ki rızık Ondandır, o zaman çok çocuk sahibi olmakla fakirliğin bir ilgisi yoktur. Öyleyse ana babanın vazifesi geleceği getirmemek değil, geleceği yetiştirmektir. Çünkü geleceğin takdiri Allah'a aittir. Rabbimiz ezelî ve ebedî ilmiyle nesli tahdit için ölüm yasasını koymuştur. Böylece sınırsız çoğalmalar böyle elim tedbirlerle değil, Rabbimizin ortaya koyduğu emin tedbirleriyle olmalıdır. Değilse sanki Allah kendileri kadar plan program bilmiyormuş gibi ukalalık bir müslümânâ asla yakışmaz.

Halbuki Rabbimiz, Bana kulluk edin buyurdu ve kendisine istediği kulluğun ayrıntılarına girerek bu kulluğun gereği olarak ço-cuklarınızı öldürmeyin buyurdu. Kendisine kulluğun şartlarından biri olarak rızık endişesiyle evlâtlarınızı öldürmeyin buyurdu. Unutmayın ki onların rızıkları da sizin rızıklarınız da Bize aittir buyurdu. Sonra:
32. "Sakın zinaya yaklaşmayın; doğrusu bu çirkindir, kötü bir yoldur."

Zinaya da yaklaşmayın. Doğrusu zina, nikâh dışı ilişki çok çirkin bir iş, çok kötü bir yoldur. Evet Allah'ın istemediği, Allah'ın onaylamadığı, Allah'ın yasak kıldığı bir şekilde bir erkek ve kadının bir araya gelmeleri çok kötü bir eylemdir. Dikkat ederseniz çocuk öldürme yasağından sonra zina konusu gündeme getirilmektedir. Aslında zinanın aslı öldürmektir. Gayri meşru yerlere akıtılanlar baştan öldürmektir. Gayri meşru doğan çocuklar yaşarken öldürülmektedir. Sıcak bir aile yuvasından, ana baba eğitiminden mahrum büyüyecek çocuklar yaşarken ölmüşlerdir. Evlilik olmadan, aile yuvası olmadan neslin sağlığı mümkün değildir.

Onun içindir ki Rabbimiz gayri meşru bir ilişki olan zina etmek şöyle dursun, ona yaklaşmayı bile yasaklamaktadır. Rabbimiz kitabının başka yerlerinde gayri meşru ihtilatı yasaklamaktadır. Kadınların İslâm dışı bir

kıyafetle sokağa çıkmamalarını emretmektedir. Zinaya yaklaşmamamızı emretmektedir. Çünkü zina tüm vücudun meylidir. Sadece tenasül uzvunun, sadece elin, ayağın, gözün, kulağın, kalbin meyli değildir. Onun içindir ki bir kere yaklaşıldı mı artık önlemek çok zorlaşacaktır.

Evet bu eylemi yapmak şöyle dursun, ona yaklaşmayın bile. Zinaya götürücü yollara girmeyin. Zinanın kapısını açıcı ilişkilerden sakının. Bakmak gibi, dokunmak gibi, tutmak gibi, konuşmak gibi zinaya kapı aralayan durumlardan uzak durun. Tabii Rabbimiz insanları, aileleri mahveden bu zina illetinden korumak için nikâhlı evlilik yasasını getirmiştir.

Ve Rabbimiz kitabının pek çok yerinde ve Rasûlullah efendimiz de pek çok hadislerinde evlenmek durumunda olup da evlenemeyen, evlenme imkânı bulamayan kadın ve erkeklerin evlendirilmesini teşvik etmektedir. Toplumda evlenmeye ihtiyacı olan bir tek kişinin bile kalmamasını emretmektedir. Çünkü yeme ihtiyacı içinde yaratılmış bir adama yemek yeme demek neyse, evlenme ihtiyacı içinde olan bir kimseye de evlenme demek odur. Hiçbir kimseye senin evlenmeye ihtiyacın yoktur diyemezsiniz.

Çünkü bakın Rabbimiz zinaya yaklaşmayın diyor. Zinaya yaklaşmamanın yolu nikâhlı bir hayata kavuşmaktan geçer. Meşru yoldan adamın ihtiyacı giderilmeli ki zinaya gerek kalmasın. Meşru yollar kapanırsa elbette insanlar bu ihtiyaçlarını gayri meşru yollardan gidermeye çalışacaktır. Öyleyse müslümanlar olarak bizim görevlerimizden birisi de toplumda zinayı bitirecek fedâkarlıkları göze almaktır.

Yine biliyoruz ki dinimizde haramlar konusunda bir kesinlik var bir katiyet vardır. Meselâ desek ki birine; arkadaş, cebinde mark bulundurmayacaksın! Burada kesinlik vardır ve artık adam kesinlikle yanında, cebinde mark bulundurmamalıdır. İster büyüğü, ister küçüğü olsun fark etmez. Efendim fazla değil sadece on mark vardı yanımda, fazla yoktu, olmaz hiç bulundurulmamalıdır. Veya meselâ birine desek ki; arkadaş bundan böyle falanla hiç görüşmeyeceksin! Falanların meclisinde bulunmayacaksın! Bu yasak sonucunda adam artık kesinlikle onunla görüşmemelidir. Efendim, işte şuradan geçiyordum da tesadüfen uğrayıverdim, olmaz. Zira emirde kesinlik var.

İşte bakın bu âyette de Rabbimiz; ***“Sakın zinaya yaklaşmayın; doğrusu bu çirkindir, kötü bir yoldur.”*** Buyurarak zinaya yaklaşmayı yasaklar. Ama dikkat ederseniz burada âyet-i kerimede Rab-bimiz ***"Zina etmeyin"*** demez ***"Zinaya yaklaşmayın”*** der. Yani zina ile ilgili bir yolda, zina kokusu olan bir yolun başında durmayın, o bölgede bulunmayın der. Burada kesinlik var. Haramlar konusunda kesinlik vardır.

Haramlar konusundaki bu kesinliğe karşılık emirler konusunda ise; “gücünüz yettiğince” kaydı vardır. Resûlullah Efendimiz Ebu Hu-reyre efendimizin rivâyet buyurduğu bir hadislerinde; ***“Size neyi nehiy etmişsem ondan sakının. Emrettiğim şeyleri de gücünüz nispetince icra edin. Şüphe yok ki sizden öncekileri helak eden şey onların çok soru sormaları ve peygamberlerine karşı muhalefet etmeleridir”*** buyurur. Dikkat ederseniz nehiy ettiklerinin aksine, emirler konusunda ***"Gücünüz yettiği kadar"*** ifadesi vardır. Haramlardan kesinlikle uzak duracağız, ama emirleri ise gücümüz yettiği kadar yerine getirmeye çalışacağız. Yasaklananlar konusunda eksiksiz davranırken, istenenler konusunda becerebildiğimiz kadarıyla sorumlu oluyoruz.

Meselâ bizden ne istedi din, ne istedi Resûlullah? Meselâ misvak istedi, gece namazı istedi, cihat istedi, insanları diriltmemizi, insanlara din anlatmamızı, ailemize, çevremize müslümanca davran-mamızı, şirkten, zulümden kaçmamızı istedi. Hasılı Resûlullah biz den ne istediyse yapacağız. Ama gücümüz yettiği kadar yapacağız. Çünkü emirler konusunda bu geçerlidir. Eğer bu ifade olmasaydı o zaman Resûlullah gibi, Ebu Bekir gibi, Osman, Ali, Ebu Zer gibi, bir Fakih gibi, bir âlim gibi yapmak zorunda kalacaktık. Lâkin çok büyük merhamet sahibi olan Allah’ın Rauf ve Rahim olan nebisi bizden istediği emirler konusunda: ***"Gücünüz yettiği kadar"*** buyurmaktadır. Meselâ namaz kılacağız, onda rükûu, sücudu, kıyamı gerçekleştireceğiz, ama becerebildiğimiz kadar. Namazda Rabbimizden mesaj alacağız, yani namazda okuduğumuz âyetleri hafızamızda canlı tutacak ve namaz sonrası hayatımızı onlarla düzenleyeceğiz, ama gücümüz yettiği kadar. Zekât istiyor, hac istiyor. Malımızda, bedenimizde ve tüm ömrümüzde Rabbimizin söz sahibi olduğunu bilerek bunun şuuru içinde zekâtımızı vermeye ve haccımızı yapmaya çalışacağız, ama gücümüz yettiği kadar. Ne kadar? Yapabildiğimiz becerebildiğimiz kadar. On milyonu olan o kadar, daha azı olan o kadar. Kur’-an’ın tümüne hakim olmamızı istiyor Resûlullah bizden. Kur’an’la birlikte olmamızı ve hayatımızı onunla düzenleyecek kadar onunla diyalog halinde olmamızı istiyor. Sünnetini tanımamızı istiyor bizden. Ama gücümüz yettiği kadar.

Evet yasaklarda tavır kesindir. Meselâ içki içmeyin diyor Allah’ın Resûlü. Bunda kesinlik vardır. İçkiyi içmeyin. Ne kadar? Hiç iç-meyin. Efendim, tamam işte ömrümde fazla değil bir iki kadeh alsak ne olur? Hayır hiç içmeyin. İçkiyi ömrümüz boyunca hiç içmeyeceğiz. Veya diyor ki Allah ve Resûlü zina etmeyin. Peki ne kadar? Ne kadarı olmaz bunun, zinayı hiç yapmayacağız, faizi ebediyen yemeyeceğiz. Belli bir zamanı ve belli bir miktarı yoktur yasakların.

Ama yapılması gerekenlere gelince meselâ namazı gücüm yettiği kadar kılacağım. Bütün zamanlarımın namazla geçmesi isten-miyor benden, bizden. Farz namazların dışında gece namazlarım da olacak, ama her an namaz halinde olmayacağım. Demek ki yasaklarla emirler arasında bu özellik var. Yasaklarda

kesinlik var. Zina etmeyeceğim. Ne kadar? Hiç! Hayatım boyunca hiç zina etmeyeceğim. Hayatım boyunca zina etmemekle beraber olacağım. Beş vaktin ve nâfilelerin dışında namazda olmadığım zamanlarım da olacak.

33. "Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymayın. Haksız yere öldürülenin velîsine bir yetki tanımışızdır. Artık o da öldürmekte aşırı gitmesin. Zira kendisi, ne de olsa yardım görmüştür."

Rabbimizin hükümlerinden, yasalarından bir tanesi daha. Hak olarak hariç, haklı olarak, Allah'ın öldürün dedikleri hariç, şer'an ölümü hak edenler hariç hiçbir zaman Allah'ın öldürülmesini yasakladığı bir nefsi öldürmeyin. Hadislerde hak olarak, haklı olarak İslâm toplumunda ölümü hak edenler bellidir. Evli olduğu halde zina eden erkek ve kadın, müslüman olduktan sonra irtidat edip dinden çıkan kimse, ölümü hak etmeyen bir müslümanı öldüren kimse, İslâm cemaatinden çıkıp onun parçalanmasına sa'y eden kimse, müslümanlarla savaşan kimse gibi ölümü hak edenler bellidir. Bunu da zaten kişi kendi başına yapmayacaktır. İslâm devletinin başkanı yapacaktır.

Yâni yeryüzünde böyle ölümü hak etmemiş bir insanı öldürmek en büyük günahtır. İşte böyle haksız yere öldürülen kimselerin velîsine bir hak, bir yetki tanınmıştır. Ama artık o yetki sahibi de öldürmekte aşırı gitmemelidir. Çünkü o Allah tarafından yardım görmüş bir durumdadır.

34. "Yetimin malına ergin çağa ulaşana kadar en güzel şeklin dışında yaklaşmayın. Ahdi de yerine getirin, doğrusu verilen ahitte sorumluluk vardır."

Yine Allah'a kulluğun, Allah'a itaatin gereklerinden birisi olarak yetimin malına yaklaşmayın. Yetim buluğ çağına ulaşana kadar ancak onun malına güzellikle yaklaşabilirsiniz. Yetim faydasını zararını bilecek, malına sahip olabilecek, o malıyla ilişkisini Allah'ın istediği şe-kilde ayarlayabilecek bir çağa ulaşıncaya kadar onun malıyla ilgilenme problemi Rabbimizin yasalarında yerini almıştır. Bunu kıyâmete kadar ortadan kaldırmamız mümkün olmayacaktır. Yâni ne yaparsanız yapın, toplumda nasıl tedbir alırsanız alın yetimi ortadan kaldırmanız mümkün değildir. Çünkü Allah'ın bir takdiri olarak toplumda henüz âkıl bâliğ olmadan babasını kaybeden çocuklar olacaktır.

Ve yine ne yaparsanız yapın toplumda bir Allah yasası olarak fakirler de hep olacaktır. Sizden istenen bunları ortadan kaldırmak değil, bunlarla Allah'ın istediği gibi bir ilişki içinde olmanızdır. Yetimleri analı babalılar gibi, fakirleri de paralılar gibi yaşatmanızdır sizden istenen. Öyleyse o yetimler büyüyünceye

kadar onların mallarını ço-ğaltmak üzere, sahip çıkmak üzere ayaklaşın. Ancak onlara kâr ge-tirmek üzere yaklaşın.

Fakirlere de böyle davranın. Unutmayın ki bu Allah'ın yeryüzünde bir imtihan yasasıdır. İşte görüyoruz, kimine çok veriyor, kimine de az veriyor. Kimini analı babalı imtihan ediyor, kimini de yetim imtihan ediyor. Yetim olmak, yetim kalmak o çocukların kendilerinin takdir ettikleri bir şey olmadığı gibi, fakir olmak da berikilerin kendi ellerinde olan bir şey değildir.

İşte Rabbimiz kendi takdiriyle oluşan bu iki grup insana sahip çıkmaları konusunda müslümanlara yasasını bildiriyor. Emir ve buyruklarını duyuruyor. Müslümanlar kendi oğullarına, kızlarına gösterdikleri şefkat ve merhameti yetim ve fakirlere de aynen göstermekle mükelleftirler ki bu hayat onlar için de yaşanır olsun. Onlara da aynı kendi çocuklarına, kendi ehline yaptıkları harcamayı yapmalılar ki onlar da şahsiyet bozukluğu, kişilik bozukluğu olmasın.

Ve ahitlerinizi de yerine getirin. Gerek Rabbinize, gerekse insanlara karşı verdiğiniz sözlerinizi tutun. Zaten Allah'a verdiği sözlerine riâyet etmeyen bir kimsenin insanlara verdiği sözlerini yerine getirmesi de mümkün değildir. Allah'ın haklarına riâyet etmeyen bir adam nerde kaldı insanların hukukunu gözetsin? Ama unutmayın ki verdiğiniz her sözün büyük bir sorumluluğu vardır. Allah'a karşı verdiğiniz ahitlerinizin, sözlerinizin de, insanlara karşı verdiğiniz taahhütlerinizin de belli bir sorumluluğu vardır. O sözlerinizin belli bir bedeli vardır.

Öyle değil mi? Pîşdârımız münafığı tarif buyururken ne di-yordu? Münafığın alâmeti üçtür. Konuştuğu zaman yalan konuşur, vaadedip söz verdiği zaman cayar, kendisine bir şey emânet edildiği zaman da o emânete hıyanet eder. Öyleyse bize sorumluluk yükleyen verdiğimiz sözlerimizi, vaadlerimizi mutlak yerine getirmek zorundayız.

35. "Bir şeyi ölçtüğünüz zaman, ölçüyü tam tutun, doğru teraziyle tartın. Böyle yapmak, sonuç itibariyle daha güzel ve daha iyidir."

Rabbinize kulluğun bir gereği olarak ölçtüğünüz zaman ölçü-yü tam tutun, doğru teraziyle tartın. Ölçüp biçmeniz, tartıp takdir etmeniz Allah'ın istediği gibi dosdoğru olsun. Kendinize ölçerken farklı, başkalarına ölçerken değişik, farklı ölçüp biçmeyin. Alıcı konumundayken farklı, satıcı konumundayken farklı ölçmeyin. Borçlu konumundayken farklı, alacaklı konumdayken farklı ölçmeyin. Başkalarına söylerken ayrı kendinize uygularken ayrı uygulamayın. Birilerinden itaat beklerken ayrı, ama kendi sorumluluğunuz gündeme gelince ayrı tavır sergilemeyin. Her konuda ölçüyü Allah ve Resûlü belirlesin. Allah ve Resûlünün ölçüsünü ölçü olarak kabul edin. Ve sakın ha sakın:

36. “Bilmediğin şeyin ardına düşme; doğrusu kulak, göz ve kalp, bunların hepsi o şeyden sorumlu olur.”

Bilmediğin bir şeyin ardına düşme. Unutma ki kulak, göz ve kalp bunların hepsi o şeyden sorumlu olacaktır. Evet kesinlikle bilesiniz ki kulaklarınız, gözleriniz ve kalpleriniz yaptıklarınızdan sorumlu tutulacaktır. Bilmediğimiz bir şeyin ardına düşmeyeceğiz. Bilmediğimizle amel etmeyeceğiz. Amellerimizi, hareketlerimizi, hareket noktamızı bilgisizlik ve cehalet üzerine bina etmeyeceğiz. O zaman bilerek bir hayat yaşamak zorundayız. Gözümüzü, kulağımızı kalbimizi ve tüm azalarımızı, tüm hayatımızı bir bilgiye teslim edeceğiz.

Bu bilgi Allah bilgisi, vahiy bilgisi, kitap ve sünnet bilgisi olacaktır. Hayatımızı, düşüncemizi, amellerimizi, kararlarımızı, tüm hareketlerimizi vahye dayandıracağız. Gözümüzü Allah’ın âyetlerine dikeceğiz, kulağımızı Allah’ın âyetlerine vereceğiz, kalbimizi Allah’ın âyetlerine açacağız. Varlığımızı Allah’ın âyetlerine ve Resûlünün pratik sünnetine bina edeceğiz. İşte o zaman bilerek yaşayacağız, bilerek hareket edeceğiz. Tüm amellerimizi kitap ve sünnet kaynaklı yapacağız. Ve işte o zaman hayat güzel olacaktır. Değilse gözümüzü, kulağımızı ve kalbimizi bilmediğimiz bir dünyaya teslim edersek kesinlikle bilelim ki kaybedenlerden, pişman olanlardan olacağız.

Bir de bu âyet çerçevesinde şunu söyleyelim: Allah’ın bize lütfettiği vaktin kıymetini bilmek ve onu boş şeylere harcamamak zorundayız. Aklı başında bir müslümanın kesinlikle lüzumsuz şeylere harcayacak vakti yoktur. Bakın Allah’ın Resûlü İbni Abbas’ın (r.a) rivâyet ettikleri bir hadislerinde bu hususu şöyle anlatır:

“İki nimet vardır ki insanların pek çoğu onların kadrini kıymetini bilme noktasında aldanıyorlar. Bunlardan birisi sağlık, ötekisi de boş vakittir.”
(Buhâri, Rikak: 1) (R. Salihin 99 nolu hadis)

Sağlığın kıymetini bilip onu satacak değiliz veya boş zamanın kıymetini bilip onu kiraya verecek değiliz elbette. Bundan anladığımız şudur: Zamanı ilk etapta Allah’ın bize farz kıldığı emirlere sarılarak doldurmaya cehd ü gayret ederken arta kalan zamanda da nâfilelerle Allah’a yaklaşma zemini aramak zorundayız. Yani şunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız ki boş vakitten ve sıhhatten kasıt mecburen yapmak zorunda olduğumuz farzlardan arta kalan hayat bölümüdür. Farzlardan artan zaman dilimidir. Yoksa bunun manası Allah bize bomboş bir zaman vermiştir de bizler onu dolduracağız değildir.

Bir de şunu söyleyelim ki bizler boş vakti İslâm'ın ölçülerine göre doldurmak zorundayız. İslâm'ın zaman içinde belirlediği kulluk programı nazar-ı itibara alınmazsa insanın bütün zamanı zaten boş demektir. Yani işte görüyoruz şu anda insanların Allah'a danışarak değil de kendi kendilerine ayarladıkları şu hayat programında insanların bir dakika bile boş zamanları yoktur. Sabahtan akşama kadar dükkana tezgaha satılmak, kahvede oturmak, sinemada bulunmak, televizyon seyretmek, maç izlemek, yemeğe, çaya, kahveye zaman ayırmak zaten insanların hayatında yetecek bir zaman bırakmıyor bile.

Neyzenin başı dönmüş bir ara. Bir mahallenin başında ayakta zor duracak biçimde sallanarak kapılar önünden geçerken dikkatlice süzmeye çalışırken oradan geçenlerden birisi sorar: Hayrola Neyzen ne bu halin? Neyi takip ediyorsun öyle dikkatli dikkatli? der. Neyzen der ki Valla gözümün önünden kapılar gelip geçiyor birer birer de işte bizim kapının geçmesini bekliyorum. Eğer bir yakalarsam bizim kapıdan içeri dalacağım der. Millet hep sarhoş yani herkes bunu bekliyor. Bir boş vakit gelsin de işte şunu şunu yapacağım diyor. Veya işte her işi bitireyim, şu evi bir tamamlayayım, şu dükkanı bir düze çıkarayım şu emekliliği bir bitireyim de ondan sonra yapacağım diyor. Mümkün değil sittîn sene de beklese bu insanlar boş vakit gelmeyecek. Aslında bizim hayatımızı dolduranlar doldurmuşlarda onların gaflet edip dolduramadıkları boş bıraktıkları bölümlerini de biz doldurmaya çalışıyoruz. Öyle değil de müslüman zamanını Allah'ın farzlarıyla dolduran ve onlardan arta kalan zamanı da nâfilelerle Allah'a yaklaşma vesilesi bilen kişidir.

Hani Çinlinin birine demişler yakında öyle vasıtalar yapılacaktır ki işte filan şehre bir dakikada ulaşma imkânımız olacak. Çinli der ki iyi iyi anladık, mesafeleri bu kadar kısaltacağız da acaba geriye kalan zamanı neyle dolduracağız? Veya nerede kullanacağız? der. Öyle ya insanlar boş zaman çıkarabilmek için yeni yeni şeyler icad ediyorlar da acaba arta kalan zamanı neyle dolduruyorlar? Eğer Allah'a kulluğa değil de daha çok okey oynama zamanı, daha çok televizyon seyretme zamanı bulacaklarsa bu zamanı ne yapacaklar orasını bilmiyo-rum.

Bunun için de az evvel de ifade ettiğim gibi vahiyle birlikte olmak zorundayız. Allah'ın bize gönderdiği vahiyle birlikte olmak zorundayız başka çaremiz de yoktur. Çünkü neyin boş neyin dolu olduğunu ancak vahiyden öğrenebileceğiz ve vahyin tarif buyurduğu biçimde zamanımızı değerlendireceğiz inşallah.

37,38. "Yeryüzünde böbürlenerek yürüme, çünkü sen ne yeri delebilir ve ne de boyca dağlara ulaşabilirsin. Rabbi-nin katında bunların hepsi beğenilmeyen kötü şeylerdir."

Yeryüzünde zinhar kul olduğunuzu, âciz, sonlu bir varlık olduğunuzu unutmayın. Yeryüzünde kendinizi bir şey zannederek, kendinizde bir renk görerek sakın böbürlenerek, kibirlenerek, çalım satarak, hava atarak yürümeyin. Ne kadar da sert ve haşin yürürseniz yürüyün, unutmayın ki ne yeri delebilirsiniz, ne de dağları geçebilirsiniz. Ne kadar da öyle başınız yukarda olursa olsun unutmayın ki ne arzı çökertebilirsiniz, ne de dağlarla boy ölçüşebilirsiniz. İstediğin kadar göklere çıkmanla övün, yerlere inmenle övün. İstediğin kadar bu dünyada siyasal gücünle, ekonomik varlığınla böbürlen. İsterse gücün, egemenliğin, saltanatın kıtalara ulaşsın. İsterse tüm yeryüzü insanlığına karşında boyun büktürmüş ol.

Unutma ki bir gün Allah'ın emri geldiği zaman yıkılıp gideceksin. Hayatı elinde olmayan, varlığı kendisinden olmayan, ölümü de kendisinden olmayan bir varlık nasıl olur da yaratıcısına kafa tutabilir? Dün doğduğun zaman hiçbir şeyin yoktu, yarın öldüğün zaman da hiçbir şeyin olmayacak. Toprak olup gideceksin. Köyünle, kentinle, mülkünle, saltanatınla yok olup gideceksin. Hani senden öncekiler öyle olmadılar mı? Hani nerede onlar?

39. "Bunlar Rabbinin sana bildirdiği hikmetlerdir. Sakın Allah'la beraber başka İlâh edinme. Yoksa yerilmiş ve kovulmuş olarak cehenneme atılırsın."

İşte bütün bunlar hikmetli olan, her şeyi bilen, tam bilen, mutlak bilen, bilgi kendisinden olan, bilginin kaynağı olan Rabbinin sana bildirdiği hikmetlerdir. Ne dedi buraya kadar Rabbimiz? Ne istedi biz kullarından? Sadece Rabbinize kulluk edin dedi. Sadece Onu dinleyin, sadece Onun için ve Onun istediği gibi bir hayat yaşayın dedi. Ana babalarınıza karşı muhsin davranın dedi. Onları incitmeyin dedi. Onlar yanınızda ihtiyarladıkları zaman onlara öf bile demeyin dedi. Onlar üzerine şefkat ve merhamet kanatlarınızı gerin ve onlar için Rabbinize dua edin dedi.

Sonra akrabalarınıza, fakirlere, yolda kalmışlara haklarını verin, onlara yardım edin dedi. Varlığınızı, imkânlarınızı insanlarla paylaşın, cimri olmayın, eli boynunda asılı olmayın dedi. Ama aşırı saçıp savuran şeytan gibi de olmayın dedi. Muhtaçlara verebilecek bir şey bulamazsanız hiç olmazsa onlara tatlı söz söyleyip gönüllerini alın dedi.

Sonra rızık endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin, çünkü onların rızkını verecek olan Benim dedi. Zinayı yapmak şöyle dursun yakın semtine bile uğramayın dedi. O gerçekten çok çirkin bir şeydir. Haksız yere adam öldürmeyin dedi. İyilikle olmanın dışında yetimlerin, garibanların mallarına el uzatmayın dedi. Allah'a ve insanlara karşı verdiğiniz sözlerinizi yerine getirin dedi. Ölçüyü tartıyı güzel yapın, insanları aldatmayın dedi. Bilmediğiniz bir şeyin, bilmediğiniz bir hayatın ardına düşmeyin, bilinçsiz bir hayat yaşamayın

dedi. Yeryüzünde gururlanarak yürümeyin, alçak gönüllü ve mütevazı olun dedi. İnsanlara tepeden bakmayın dedi. Ne güzel şeyler bunlar değil mi? Bundan daha güzel, bundan daha hikmetli şeyler olur mu? İşte Rabbimiz bize hikmetiyle en güzel şeyleri emrediyor ki hayatımız güzel olsun, âhi-retimiz güzel olsun. Öyleyse zinhar:

Hayatında sözünü dinleyecek, yasalarını uygulayacak, programını program bilecek başka İlâhlar peşinde koşma. Allah'la birlikte hayatına karışacak başka ilâhlar arayışı içine girme. Tamam hayatımın şu şu bölümlerinde Allah'ı dinlerim, ama hayatımın şu şu bölümlerinde sözünü dinleyeceğim, hatırını kazanacağım başka İlâhlar, başka yetkililer vardır demeye kalkışma. Hayatı parçalamadan yana, kulluğu parçalamadan yana, Allah'a yetki sınırlaması getirmeden yana, Allah'a birilerini ortak koşmadan yana olma.

Eğer böyle yaparsan, Allah yanında başka yetkililerin de varlığına inanırsan o zaman kesinlikle bilesin ki kınanmış, zemmedilmiş, Allah'ın rahmetinden kovulmuş cehenneme yuvarlanırsın. İşte bu da Rabbinden bir hikmet ve hükümdür, Rabbinin yasalarından bir yasadır. Buna çok dikkat etmek zorundasın. Ya Rabbi, tamam Sen göklerin İlâhısın, göklerde egemensin, ama yeryüzüne bizim Senden başka ilâhlarımız var. Senden başka program yapıcılarımız, yasa belirleyicilerimiz var. Ekonominin ayrı ilâhları, hukukun ayrı ilâhları, eğitimin ayrı ilâhları, kılık kıyafetin ayrı ilâhları, siyasetin ayrı ilâhları var dediniz mi küfre ve şirke düştünüz gitti, cehenneme yuvarlandınız gittiniz demektir Allah korusun. Yapmayın böyle. Ortaklar bulmayın Allah'a. Yetki sınırlaması getirmeyin Ona. Parçalamayın hayatınızı. Tüm hayatınızda sadece Onun kulu olun. Tüm hayatınızda sadece Onu dinleyin, sadece Onun istediği gibi olun.

40. "Rabbiniz oğulları size ayırdı, seçti de kendisi için kız olarak melekleri mi edindi? Doğrusu siz büyük söz söylü-yorsunuz."

Ne yâni? Şimdi Allah oğulları size seçti de, kızları kendisine mi seçti? Erkek oğullar sizin de kızlar olarak, dişiler olarak melekler onun mu? Doğrusu siz ne büyük sözler söylüyorsunuz? Ne dediğinizin farkında mısınız? Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu sizin? Ne kötü söz söylüyorsunuz?

Müşrikler melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Halbuki kendileri kız çocuklarını sevmiyorlar, beğenmiyorlar, erkek çocuklarıyla övünüyorlardı. Kendileri oğullarla güç kuvvet buluyorlarken kızları, zayıfları da Allah'a izafe etmeye çalışıyorlardı. Yâni Allah'la savaş halinde olan müşrikler Ona galip gelebilmenin yollarını arıyorlardı. Allah'a güçsüz varlıkları vererek, kendilerine de güçlü varlıkları seçerek Allah'a galip gelebileceklerini umuyorlardı. Hem Allah'ı, hem de Onun meleklerini yenmeyi planlıyorlardı.

Evet kendilerini Allah'tan gelebilecek belâlara, azaplara karşı sağlama almaya çalışıyorlardı. Kızları Allah'a, oğulları kendilerine veriyorlardı. Halbuki kitabımızın başka âyetlerinden anlatıldığına göre kendilerine bir kız çocuğu müjdesi verildiği zaman korkunç bir şekilde öfkeleniyorlar, kahroluyorlardı. İşte Rabbimiz onları reddederek, kınayarak buyuruyor ki, ne oluyor? Kızlar Allah'ın da erkekler sizin mi? Nereden çıkardınız bunu? Ne büyük bir iftirada bulundunuz Rabbi-nize?

41. "Biz, andolsun ki, öğüt almaları için bu Kur'an'da bunları türlü türlü açıkladık. Fakat bu açıklamalar ancak onların nefretini artırmıştır."

Andolsun ki Biz bu Kur'an'da her bir şeyi türlü türlü, açık ve ayrıntılı bir şekilde anlattık. Her şeyi ayan-beyan açıkladık ki insanlar onu zikir yapsınlar, onunla yol bulsunlar, onu gündem kabul etsinler, onunla şereflensinler diye. Evet insanlar onu hafızalarında canlı tutsunlar, harita bilsinler, pusula bilsinler de yolarını onunla bulsunlar, hayat programlarını ona sorsunlar diye biz her şeyi bu kitapta etraflıca açıkladık, hiçbir şeyi müphem bırakmadık diyor Rabbimiz.

Ama bu apaçık Kur'an, kendilerine yol göstermek, kendilerine gündem olmak, kendi şereflerini artırmak üzere gönderdiğimiz bu apaçık âyetler ancak onların nefretlerini artırmıştır. Zavallı insanlar onunla yol bulacakları yerde, onu kendilerine hayat programı yapacakları yerde, onunla şereflerini artıracakları yerde, ondan nasihat alacakları yerde ondan nefret ettiler, ondan kaçtılar, ondan hicret ettiler.

42,43. "Ey Muhammed! De ki: "Eğer dedikleri gibi Allah'la beraber ilâhlar bulunsaydı, o takdirde hepsi arşın sahibiyle savaşmaya bir yol ararlardı. O, onların söylediklerinden münezzehtir, yücedir, uludur."

Ey peygamberim, de ki, eğer onların söyledikleri gibi Allah'la beraber ilâhlar varsa, Allah'la beraber Onun yetkilerine sahip tanrılar, söz sahipleri, yetki sahipleri varsa, o zaman bu ilâhların tamamı arşın sahibine karşı, göklerin ve yerin egemen hükümdarına karşı savaşmaya, Onu yenmeye bir yol ararlardı. Allah'a karşı bir yol bulmaya çalışırlardı. Ya Onunla savaşmaya, ya da Ona yakınlık kazanmaya bir yol ararlardı. Ya Onun makamına göz dikerek, Ondan bir pay, bir yetki koparmaya çalışarak Ona bir yol ararlardı.

Peki mümkün mü bu? Becerebilen var mı bunu? Sübhanal-lah. Olacak şey midir bu? Allah'ı tesbih ederiz böyle şeylerden. Allah sübhandır. Allah böyle şeylerden uzaktır, münezzehtir. Allah onların bu iftiralarından, bu

yakıştırmalarından yücedir, üstündür, yardımcıya ihtiyacı olmayandır. Melekler de ne Allah'ın kızlarıdır, ne de Onun yardımcılarıdır. Çünkü:

44. "Yedi gök, yer ve bunlarda bulunanlar O'nu tesbih ederler: O'nu hamd ile tesbih etmeyen hiç bir şey yoktur; fakat siz onların tesbihlerini anlamazsınız. Doğrusu O Halim olandır, bağışlayandır."

Yedi gök, yer ve bunlarda bulanan canlı cansız, bilinen bilinmeyen, görünen görünmeyen ne varsa hepsi Allah'ı tesbih ederler. Hepsi de sübhanallah derler. Hepsi de Allah'ı gündemlerine alırlar. Hepsi de Allah'a boyun büküp Onun istediği bir hayatı yaşarlar. Hepsi de Allah'ı tüm noksan sıfatlardan tenzih edip mükemmel sıfatların sahibi bilirler. Hepsi de Allah'ı yüceltirler, Ona hamd ederler. Allah kendisini nasıl tanıtmışsa, hangi sıfatların sahibi olarak ortaya koymuşsa öylece iman ederler.

Evet onlar böylece Rablerini tesbih ederler, fakat siz onların tesbihlerini anlayamazsınız, fıkh edemezsiniz. Ay, güneş, yıldızlar, sema, arz, bulut, hayvanlar, dağlar, taşlar, bitkiler, hepsi, tüm varlıklar Allah'ı tesbih ederler ama biz onların nasıl tesbih ettiklerini bilmiyo-ruz, bilemiyoruz, anlayamıyoruz. Allah Halimdir, Allah merhamet edendir, merhamet sahibidir, mağfiret sahibidir.

45,46. "Ey Muhammed! Kur'an okuduğun zaman senin ile âhirete inanmayan kimseler arasına görülmeyen bir perde çekeriz. Kur'an'ı anlarlar diye kalplerine örtüler ve kulaklarına da ağırlık koyduk. Kur'an'da Rabbini bir tek, olarak andığın zaman, onlar ürkerek artlarına dönerler."

Ey peygamberim, sen Kur'an'ı okuduğun zaman Biz seninle âhirete inanmayan o kâfirlerin arasına onların göremeyecekleri bir perde çekeriz. Sen Kur'an okurken seninle onlar arasına görünmeyen bir örtü vardır. Ve yine senin okuduğun O Kur'an'ı anlamamaları için, fıkıh etmemeleri için onların kalplerine kılıflar, izole maddeleri, örtüler, engeller, kulaklarına da okuduğun Kur'an'ı işitmemeleri için bir ağırlık koyduk. Kulaklarına kurşun dinlerler, dinler gibi görünürler ama işitmezler, anlamazlar, anlayamazlar, fıkhedemezler.

Sen bu kitabı okuyarak sadece Allah'ı zikrettiğin zaman, sadece Rabbini hamd ettiğin zaman, onları sadece Allah'a kulluğa, sadece Allah'ı dinlemeye dâvet ettiğin zaman senden ve okuduğun Kur'an'dan nefret ederek gerisingeriye dönüyorlar. Allah'tan, peygamberden, kitaptan yüz çeviriyorlar. Tabii önce kendileri inanmak istemedikleri, duymak, işitmek, anlamak, kavramak ve gereğini yerine getirmek istemedikleri, tercihlerini bu yönde kullandıkları için

Rab-bimiz de onlara böyle bir yasa uygulayıveriyor. Onları kendi tercihlerinin karşılığı olarak duymaz, duygulanmaz, anlamaz hale getiriveriyor.

Evet, demek ki varlıklarını, fıtratlarını, hayatlarını Allah adına kıyama kulluğa adarlarken, Allah adına doğrulup hayatlarını Allah'ın emirleriyle doğrulturlarken, ahsen-i takvim özelliklerini muhafaza ederlerken, kimileri de bu yaratılış özelliklerine ihanet ettiler. Allah'ın kendilerine lütfettiği bu kıvamlarını, bu güç ve imkânlarını onun dinine kullanmadılar. Ona kullukta kullanmadılar. Allah onlara doğrulabilme imkânı vermişti, ama onlar Allah için namaza doğrulmadılar da başka şeylere doğruldular.

Allah onlara konuşma kıvamı vermişti, ama onlar bu imkânlarını Allah'ın âyetlerini konuşmada, Resûlünün hadislerini anlatmada kullanmadılar, hep başka şeyler konuşmakta kullandılar.

Allah onlara bakma, görme kıvamı vermişti. Ama onlar onu, onu kendilerine lütfeden Allah'ın görsel âyetlerini okumada ve kullukta kullanmadılar da hep başka şeyleri seyretmede kullandılar. Rab-imizin bu âlemde yarattığı bunca görsel ayetlerin yanından geçip gittiler de ilgilenmediler. Bunca âyet onlara hiçbir şey söylemedi. Bu âyetlere tutuna tutuna bu âyetlerin sahibine kulluğa yönelmediler.

Allah onlara kalp vermişti, akıl vermişti, anlayış ve kavrayış vermişti. Ama onlar bu nîmetleri kulluğun ötesinde başka yerlerde kullandılar. Herkese ve her şeye açtıkları o kalplerini Rablerine ve Rablerinin âyetlerine açmadılar. Herkese ve her şeye gönül verdiler, ama onun sahibine gönül vermediler. her şeye ve herkese kulak verdiler, ama kulaklarının da kendilerinin de sahibi olan Allah'a, O'nun âyetlerine, O'nun elçisinin mesajına kulak vermediler. Allah'ın verdiklerini Allah yolunda kullanmadılar da böylece esfel-i safiline indiriverdiler kendilerini.

Çünkü kullanılmayan nîmetleri alıverir Allah. İnsanlar Allah'ın kendilerine lütfettiği nîmetleri kullanmayarak insanlık değerlerini düşürmeye kalkışırlarsa Allah da onları onlardan geri alıverir de onları hayvanların da altına indiriverir. İşte bunlar Allah'ın kendilerin everdiği kalplerini, akıllarını Allah'a kulluk yolunda kullanmadıkları için Allah'ın kalplerini mühürlemiş olduğu, bunun için de kendi hevâ ve heveslerine uyarak insanlıktan çıkmış kimselerdir.

İşte onlar böyle söz anlamaya yanaşmadıkları için, istifade et-mek üzere, iman etmek ve amel etmek üzere dinlemedikleri için Allah onların kalplerini mühürleyivermiştir. Yâni dinlemek ve anlamak için kendilerine verdiği hassalarını kullanmadan yana olmadıkları için Allah da bu hassalarını onlardan

alıvermiştir. Kalplerine mühür vurmuştur Allah, çünkü bu adamlar Allah'ın kendilerine verdiği kalplerini kullanmak istememişlerdir. Allah böyle davranan kimselerin kalplerini mühürlerken, insanî özelliklerini alıp onları duymaz duygulanmaz hay-vanlardan daha aşağı varlıklar haline getirmektedir.

47,49. "Seni dinledikleri zaman neye kulak verdiklerini ve gizli toplantılarında zalimlerin: "Siz sadece büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz" dediklerini Biz çok iyi biliriz. Sana nasıl misaller verdiklerine bir bak! Bu yüzden sapıtmışlardır, artık bir yol da bulamamaktadırlar. Biz kemik ve ufalanmış toprak olduğumuz zaman, yeniden mutlaka dirilecek miyiz? derler."

Onlar seni dinlerlerken, sana ve okuduğun Kur'an'a kulak verirlerken ve kendi aralarında sana ve dinine gizli gizli komplolar peşinde koşarlarken, sinsi, sinsi düşmanlık planları kurarlarken, İslâm'ı ve müslümaları yok etmenin hesaplarıyla gizli gizli toplantılar yapıp kararlar alırlarken ve de senin hakkında şu sözü derlerken, "sizler ancak büyülenmiş, cin çarpmış deli bir sihirbaza tabi oluyorsunuz" Biz onların bu durumlarını çok iyi biliyoruz. Biz bunların hepsinden haberdarız.

Evet sen hiç düşünme bunları ey peygamberim. Sen hiç kafana takma onları. Sen yoluna devam et. Biz onların tüm söylediklerinden, tüm planlarından, tüm sinsi komplolarından haberdarız. Biz onları tümüyle kuşatmışızdır. Onların senin aleyhine konuştuklarının, planladıklarının tamamını boşa çıkarmak, onları başarısız kılmak ve seni onlara karşı korumak bize aittir diyor Rabbimiz.

Bak, bak sana nasıl da misaller veriyorlar? Nasıl da örnekler getiriyorlar? Onlar bu tavırlarıyla sapmışlar, sapıtmışlardır ve artık bir daha asla yol bulabilecek de değillerdir. Ve dediler ki yâni şimdi biz öldükten sonra, kemiklerimiz eridikten sonra, vücutlarımız çürüdükten sonra, azalarımız dağılıp, toprak olup gittikten sonra yeniden mi dirileceğiz? Sen bunu iddia ediyorsunuz öyle mi? Bizim bu safsatalara inanmamızı bekliyorsun öyle mi? diyerek sana misaller, örnekler, deliller getirmeye çalışıyorlar.

50,51. "De ki: " İster taş veya demir ya da kalbinizde büyüttüğünüz başka bir yaratık olsun, yine de dirileceksiniz". "Bizi tekrar kim diriltir? "derler; de ki:

“Sizi ilk defa yaratan”. Sana, başlarını sallayarak: “Ne zamandır bu?” derler. “Yakın olması mümkündür” de.”

Peygamberim, sen onların bu saçma-sapan misallerine karşılık de ki onlara, ey kâfirler, ister taş olun, ister, ister demir olun, ya da kalbinizde büyüttüğünüz, gönüllerinizde büyükleştirdiğiniz daha başka bir yaratık olun. Ne olursanız olun, kesinlikle bilesiniz ki öldükten sonra tekrar dirileceksiniz. Ölümlerinizle Allah’ın yasasına teslim olduğunuz gibi dirilişlerinizle de Rabbinizin yasasına mutlaka boyun bükeceksiniz. Rabbinizin ölüm yasasından kaçıp kurtulamadığınız gibi diriliş yasasından da kurtulamayacaksınız.

Yine aynen bunun gibi öldükten sonra hepiniz tekrar dirilecek, Rabbinizin huzuruna getirilecek ve yaşadığınız bu hayatın hesabını ödeyeceksiniz. Tüm yapıp ettiklerinizden sorguya çekileceksiniz. O zaman diyecekler ki peki kim diriltecek bizi? Kimin gücü yetecek buna? Kim koymuş bu yasayı? Kim diyor bunu? Nasıl olacak bu iş?

De ki peygamberim, sizi ilk defa yaratan Allah sizi tekrar di-riltecek. Siz yokken ilk defa sizi var eden bu işi yapacak. Ve onlar bu-nu duyunca alayla başlarını sallayacaklar, bunu imkânsız görecekler, yönlerini çevirecekler ve alaylarını zirveye çıkararak diyecekler ki hani ne zaman? Hani niye gelmiyor ya? Yıllardır duyduk bunu. Adem (a.s)’dan beri söylenir, ama bir türlü gerçekleşmez. Hani niye gerçek-leşmiyor ya? Peygamberim sen bu cahillere, sadece Allah bilgisinde olan, sadece Allah’ın bilebileceği, Onun dışında İsrâfil de dahil hiç kimsenin bilemeyeceği bir şeyi kendileri gibi bir beşer olan sana soran bu zır cahillere de ki, umulur ki o yakındır. Umulur ki o diriliş günü yakındır.

Evet bu Allah’ın takdir buyurduğu bir yasadır. Sizi ilk defa yaratmaya güç yetiren Allah elbette sizi ikinci defa yaratmaya, ölümlerinizden sonra tekrar diriltmeye kâdir olandır. Üstelik şu anda akılsızca deliller getirmeye çalıştığınız gibi değil toprak olmanız, değil vücutlarınızın çürüyüp gitmesi, yâni değil zaten toprak olan, topraktan meydana gelmiş olan insanların tekrar toprak haline dönüşmesi, isterseniz taş olun, isterseniz demir olun, ya da kalbinizde büyüttüğünüz başka bir şey olun kesinlikle bilesiniz ki tekrar diriltileceksiniz.

Çünkü eğer aklınız varsa anlarsınız, aslında bir şeyin yoktan var edilmesi, var olan bir şeyin tekrar var edilmesinden çok daha zor-dur. Biz yokken, bir benzerimiz yokken bizi yoktan var eden Allah bir benzerimiz varken bizi neden tekrar var edemesin? Yâni sizin bu itirazlarınız gerçekten çok anlamsızdır.

52. “Sizi çağırdığı gün, O'na hamd ederek dâvetine uyarsınız ve kabirlerinizde pek az bir müddet kaldığınızı sanırsınız.”

Rabbiniz sizi tekrar diriltip, kabirlerinizden kaldırıp huzuruna çağırdığı gün hamd ile sizler Onun dâvetine icabet edeceksiniz. Hamd ile Onun çağrısına cevap vereceksiniz. Ve bileceksiniz ki bu dünyada, kaldığınız kabir hayatında pek az bir süre kaldınız.

Evet bir anda kendinizi yaşadığınız bu hayatın hesabını ödemek üzere Rabbinizin huzurunda bulacaksınız ifadesi, hem bu dünyanın çok kısa olduğunu hatırlatmak, hem de çok az kalabileceğiniz bir dünya hayatına bağlanarak aman ha Rabbinizi unutmayın uyarısında bulunmaktır. Rabbimiz bize olan sonsuz rahmeti ve merhameti gereği bizleri böylece uyarıyor. Böyle birdenbire bitiverecek, birdenbire Rabbinizin huzuruna çıkıvereceğiniz ölümlü bir dünya hatırına sakın ha ölümsüz bir hayatı fedâ etmeyin. Bâkîyi verip de fâniye talip olmayın. Öyleyse sen onlara söyle peygamberim:

53. "İnanan kullarıma söyle, en güzel şekilde konuşsunlar. Doğrusu şeytan aralarını bozmak ister. Şeytan şüphesiz insanın apaçık düşmanıdır."

İnanan kullarıma söyle ki onlar en güzel şekilde konuşsunlar. Ahsen söz söylesinler. Söyle kullarıma sözleri, amelleri, hayatları güzel olsun. Peki nedir ahsen söz? Nedir en güzel söz? En güzel söz vahiydir. En güzel söz kitap ve peygamber sözüdür. En güzel amel, en güzel hayat Allah'ın istediği hayattır. Allah sözlerinin üstünde söz düşünmek, Allah yasalarının üstünde yasa düşünmek, Allah'ın hayat programının üstünde hayat programı düşünmek mümkün değildir.

Evet sözlerin en güzeli Kur'andır, öyleyse en çok Kur'an konuşacağız, başka sözleri, başkalarının sözlerini konuşmamaya çalışacağız. Çünkü bakın Rabbimiz buyuruyor ki doğrusu şeytan sizin aranızı bozmak ister. Dikkat edin şeytan sizin aranıza nizalar sokmak ister, ayrılık tohumları, düşmanlıklar atmak ister. Sizi Rabbinizin dosdoğru yolundan saptırıp perişan etmek isteyen apaçık bir düşmanınızdır o. Sizi Allah sözlerinden, sizi vahiyden uzaklaştırıp başka sözlerin, başka amellerin, başka hayatların içine çekmek isteyen amansız bir düşmandır o şeytan.

Öyleyse zinhar Allah sözlerinden uzaklaşmamalıyız. Kötü sözlerle, işe yaramaz sözlerle, olur olmaz tavır ve davranışlarla Allah'ın sözlerinden uzak bir hayat yaşamamaya gayret etmeliyiz. Yâni bizi Rabbimizden koparmak, bizi Allah yolundan saptırıp birbirimize düşürmek isteyen düşmanımıza fırsat vermemeliyiz. Bizi ümmet olma şuurundan uzaklaştırmak isteyen, bizi zina gibi, içki, fuhuş gibi, birbirimize düşmanlık gibi kötülüklerin kucağına atmak isteyen şeytanı diskalifiye ederek toplum olarak Rabbimize itaatimizi Rabbimize

gerçekleştirmeliyiz. Şeytanın bizi kendi cehennemine dâvetine asla kapılmamalıyız. Ona karşı Rabbimizin bize gönderdiği kitabına ve elçisinin yoluna tabi olmalıyız. Unutmayın ki:

54. "Rabbiniz sizi daha iyi bilir. Dilerse size merhamet eder veya dilerse size azap eder. Ey Muhammed! Biz seni onlara vekil olarak göndermedik."

Sizi en iyi bilen Rabbinizdir. Rabbiniz sizin durumlarınızı en iyi bilendir. İçinizi, dışınızı, amellerinizi, niyetlerinizi, düşüncelerinizi, planlarınızı, geçmişinizi, geleceğinizi en iyi bilen Allah'tır. Kimin yolundasınız? Kimi razı etmenin kavgasını veriyorsunuz? En çok neleri konuşuyorsunuz? En çok neleri okuyor ve dinliyorsunuz? Kimden razısınız? Kimin istediklerini uygulamaya çalışıyorsunuz? Kimin hayat programının peşindesiniz? Bunu sizden daha iyi bilen Rabbinizdir. Bilesiniz ki Rabbiniz dilerse size merhamet eder, sizi bağışlar, dilerse de size azap eder. Hüküm Ona aittir, yetki Onundur.

Öyleyse sakın kendi kendinize karar vermeyin. Efendim, işte bizler şu anda dünyanın en iyi insanlarıyız. Bizler en iyi müslüman-larız. Bizim yaşadığımız hayat en iyi bir hayattır. Gerçek cennetlikler bizleriz. Bizler de gitmeyeceği de cennete sığırlar mı gidecek? filân diye kendi kendinizi tezkiye etmeye kalkışmayın. Unutmayın ki her birimiz Allah'ın affıyla, Allah'ın bağışlamasıyla, Allah'ın cennetiyle de, Onun azabıyla, Onun cehennemiyle de karşı karşıyayız. Bunu hiçbir zaman unutmayalım.

Ve peygamberim, Biz seni onlar üzerine vekil de yapmadık. Biz seni onlar üzerine kefil olarak da göndermedik. Senin bu konuda bir yetkin de yoktur, sorumluluğun da yoktur. Yâni senin onların cennet, ya da cehenneme gitmeleri konusunda herhangi bir müdahalen, bir yetkin olmadığı gibi bir sorumluluğun da yoktur. Bu konuda karar mercii sen değilsin. Sen onların ne cennete gitmelerine, ne de cehenneme yuvarlanmalarına karar veremezsin. Karar Allah'a aittir. Bu konuda onlara zorbalık yapma yetkin de yoktur, baskı kurma selahiyetin de yoktur senin. Hidâyet de dalâlet de Allah'ın elindedir. Allah dilerse onlara hidâyet eder, dilerse onları dalâlette bırakır.

Tabii onların tercihlerinin karşılığı olarak. Dilerse onlara azap eder, dilerse affeder. Ama O Allah merhametini de, azabını da elbette bir yasaya bağlamış ve o yasasından da kullarını haberdar etmiştir. Kendi yolunu takip edenlere, kendi istediği gibi bir hayat yaşayanlara merhamet edeceğini, aksini yapanlara da azap edeceğini bildirmiştir. Senin bu konuda bir sorumluluğun yoktur. Biz hiçbir zaman seni insanlara vekil yapmadık. Sen onlara görevini bildirirsin, onları Benim mesajımla uyarırsın tamam, senin görevin bitmiştir, gerisi Bana aittir. Çünkü:

55. "Göklerde ve yerde olan Kimseleri Rabbin daha iyi bilir. Andolsun ki peygamberleri birbirinden üstün kılmış ve Dâvûd'a Zebur vermişizdir."

Sen bilemezsin, ama Rabbin göklerde ve yerde olanları en iyi bilendir. Andolsun ki Biz Nebilerden bir kısmını diğerlerinden üstün kıldık. İşte o üstün kıldıklarımızdan birisi de Dâvûd'dur. Biz Ona Zebur'u vermişizdir. Daha küçük yaşlarında, çocuk yaşlarında Talût'un komutasında bir ordunun içindeydi Dâvûd. Müslümanlar bir özgürlük savaşının içindeydiler. Çeşitli denemelerden geçirilerek elenen ve çok az sayıda yiğitler olarak Calut'un ordularının karşısına dikilen müslümanlar Allah'ın yardımı ve desteğiyle düşmanlarına galip gelirler.

İşte bu savaşta henüz çok küçük yaşlarda olan Dâvûd (a.s) elindeki sapan taşıyla o günün en güçlü komutanı olan Calut'u öldürür. Ve böylece Dâvûd (a.s) Allah'ın mülk ve saltanatına lâyık hale gelir. İsrâil oğulları Mûsâ (a.s)'dan sonra yeryüzünde en zirvede bir güç ve saltanata kavuşurlar. Rabbimiz elçisi Dâvûd (a.s)'a Zebur'u gönderir. Dâvûd (a.s) Rabbinden gelen bu kitaba sarılarak, güzel sesiyle bu kitabı insanlara okuyarak, duyurarak yeryüzünde hem bir melik hem de bir peygamber olarak güzel bir hayat sürer.

İşte kendisine böyle bir kitabın, böyle bir dünya saltanatının verilmesi bir üstünlük anlamına geliyor anlıyoruz. Nitekim kitabımızın başka âyetlerinde Rabbimiz Mûsâ (a.s)'la konuştuğunu, Îsâ (a.s)'ı Ruh'ul Kudüs'le desteklediğini, İbrâhim (a.s)'ı tüm insanlığa imam ve önder yaptığını haber veriyor. Allahu âlem işte peygamberlerden kimilerine verilen üstünlüğü böyle anlamaya çalışıyoruz.

56. "De ki: "Allah'tan başka tanrı olduklarını sandıklarınızı çağırın; sizin bir sıkıntınızı gidermeye ve onu değiştirmeye güçleri yetmez."

Haydi Allah berisinde, Allah'tan gayri lider, tanrı, İlâh, yetkili bildiklerinizi, hayatınızda söz sahibi kabul ettiklerinizi dâvet edin, çağırın bakalım da sizden bir zararı defetmeye, zararı gidermeye, kötülüğü uzaklaştırmaya güçleri yeter mi? Becerebilirler mi bunu? Başınızdaki bir belâyı, bir hastalığı, bir sıkıntıyı kaldırabilecekler mi? Sizi sağlığa kavuşturabilecekler mi? Sizden ölümü def edebilecekler mi? Ekonomik problemlerinizi, hukuk problemlerinizi, eğitim sıkıntılarınızı, ailevi geçimsizliklerinizi düzlüğe çıkarabilecekler mi? Hayır hayır kimsenin yapabileceği bir şey yoktur. Yetkili sadece Allah'tır. Zararı veren de, takdir eden de, onu kaldırma yetkisine sahip olan da sadece Allah'tır. Fayda veren de sadece Odur. Onun faydasının da, zararının da önüne geçebilecek kimse yoktur.

Öyleyse hayatınızda Ondan başka yetkili, Ondan başka söz sahibi, Ondan başka Rab, İlâh, tanrı yoktur. Öyleyse kime gidiyorsunuz? Kime başvuruyorsunuz? Kimin yasalarını uygulamaya çalışıyorsunuz? Allah'ı bırakıp da kimleri övmeye, kimlere yetki vermeye çalışıyorsunuz? Kendinizi kimlere beğendirmeye çalışıyorsunuz?

İnsanların Allah'ı bırakıp da İlâh kabul ettikleri varlıklar bazan peygamberler, melekler ve sâlih kimseler de olabilmektedir. Allah'la birlikte onlara da yetkiler verebilmekte, hattâ Allah'ın rızasını kazanabilmek için bunları vesile yaptıklarına şahit olmaktayız. Bunlar Allah'a yakın varlıklardır, eğer bizler bunların hatırlarını kazanabilirsek Allah'ın da hatırını kazanmış olacağız diyerek bunlara sarılmakta, bunlara da kulluk etmekte, bunları da dinlemekte, bunlara da dua etmekte, bunlara da sığınmaktadırlar. İşte bakın Rabbimiz bundan sonraki âyetinde çok açık bir biçimde bu hususu da şöyle anlatır:

57. "Taptıkları putlar Rablerine daha yakın olmak için vesile ararlar. O'nun rahmetini umar, azabından korkarlar. Zira Rabbinin azabı korkmağa değer."

Allah'ı bırakıp da Onun berisinde tapındıkları, tanrı, ilâh, önder, lider kabul ettikleri, Allah gibi kendilerini dinledikleri kimselerle Rablerine daha yakın olabilmek için vesileler ararlar. Böylece acaba bunlardan hangisi Allah'a daha yakındır? Acaba hangisiyle Allah'a daha fazla yaklaşabiliriz diye birinden diğerine koşturup dururlar. Ve bir de Allah'ın azabından korkarlar.

Yâni bu âyetin bir başka anlamı da onların Allah'ı bırakıp da kendilerini tanrı makamına çıkardıkları varlıklar, putlaştırdıkları var-lıklar Allah'ın rızasına, Allah'ın rahmetine vesile ararlar da Onun rah-metini umarlar. Yâni aslında o varlıklar kendilerinin insanlar tarafın-dan tanrılaştırılmalarından rahatsız olarak Rablerinin azabından korkarlar. Rablerinin rahmetini umarlar. Çünkü Allah'ın azabı gerçekten korkulmaya lâyık bir azaptır. Yâni fark etmez, olsa ne olacak, olmasa ne olacak denecek, hafife alınacak bir azap değildir Allah'ın azabı.

Peki acaba bu âyet ne dedi bize? Şu sizin Allah berisinde kendilerinde güç kuvvet gördüğünüz, kendilerinde yetki görüp put-laştırdığınız, kendilerine dua ettiğiniz, kendilerine sığınmaya çalış-tığınız, arzularını yerine getirip yasalarını uygulamaya çalıştığınız varlıklar kendileri bizzat Allah'tan korkarlarken, Rablerinin azabından ürperip rahmetini umarlarken size ne oluyor da onları putlaştırıyorsu-nuz? Peygamberleri, melekleri, ölmüş gitmiş sâlihleri ne hakla Allah makamına oturtmaya çalışıyor, Allah'a yapılması gerekenleri bunlara yapmaya çalışıyorsunuz? Ne hakla Allah demediği halde Ona yaklaşmak için

onları vesile kabul ediyorsunuz? İşte onlar kendileri Allah'tan korkuyorlar. Allah'ın rızasını kazanmak için sebeplere sarılıyorlar. Şimdi böyle Allah'ın sevgili kullarının, peygamberlerin, meleklerin ve sâlih kişilerin bile Allah'a ortaklıklarının bulunmadığı bir dünyada Allah karşıtı bir hayat yaşayanların, Allah'ı diskalifiye edenlerin, Allah'la savaşa tutuşanların ilâh makamına getirilmeleri haydi haydi mümkün olmayacaktır. Bunu anlamanız lâzım.

58. "Kıyâmet gününden önce ortadan kaldırmayacağımız veya çetin azaba uğratmayacağımız bir şehir yoktur. Bu, Kitapta yazılıdır."

Evet hiçbir karye, hiçbir kent, hiçbir ülke yoktur ki Biz kıyâmetten önce orasını helâk edip ortadan kaldırmış olmayalım. Muhakkak ki kıyâmet gününden önce her yeri ve herkesi helâk ederiz. Yahut şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu kitapta yazılıdır. Bu Allah'ın takdirindedir. Yâni ne oluyor size? Allah'ı bırakıp da Onun berisinde birilerini tanrı yerine koymaya mı çalışıyorsunuz? Ne yetkileri var onların? Ne güçleri var? Hiçbir köy halkı, hiç bir kasaba ve kent halkı Allah'ın helâk yasasından kurtulamıyorken siz kime tabi olmaya, kime teslim olmaya çalışıyorsunuz?

59. "Bizi mûcize göndermekten alıkoyan, ancak, öncekilerin onları yalanlamış olmalarıdır. Semûd milletine gözle görülebilen bir mûcize, bir dişi deve vermiştik de ona zulmetmişlerdi. Oysa Biz mûcizeleri yalnız korkutmak için göndeririz."

İnsanlar Allah'tan âyet istiyorlar. Allah'tan farklı âyetler istiyorlar. Bu konuda peygamberi sıkıştırmaya çalışıyorlar. Bize şöyle bir âyet gelirse o zaman biz de iman ederiz diyorlar. Hemen hemen her peygamberin toplumunda görüyoruz bunu. Her toplum elçilerinden farklı âyetler istediler. Bakın Rabbimiz âyet göndermeme hikmetini bu âyetiyle şöyle dile getiriyor:

Öncekiler bu tür âyetleri yalanlamışlar, şimdi Muhammed (a.s)'ın toplumu da yalanlayacaktır. Allah'ın böyle reddedilemeyecek, yalanlanamayacak biçimde âyetlerini yalanlayan toplumlar mutlak helâki hak etmişlerdir. Eh şimdi bu insanlar da sanki kendi helâklerini istiyorlar. Eğer Allah onlara da böyle bir âyet gönderir de yalanlamaya kalkışırlarsa kesinlikle helâk edilecekler. İşte Rabbimiz onların helâkini istemediği için bu tür âyetlerini göndermediğini açıklıyor. Değilse o tür âyetleri göndermeye gücü yetmediği için değil.

Çünkü bakın Allah Semûd toplumuna bu tür bir âyet gönder mişti. Gözleriyle görebilecek, elleriyle dokunabilecekleri bir dişi deve gönderdik buyuruyor. Bir mûcizevi dişi deve yarattı onlar için. Gözlerinin önünde bir kayalıktan yarattı Allah o deveyi. Gözleri açılsın, akılları alsın, kalpleri dirilsin, Rablerinin gücünü, kudretini bilip anlasınlar da Ona kulluğa yönelsinler diye.

Bu deve gerçekten akıllara durgunluk verecek seviyede mûcizevî bir deveydi. Asla reddedilmeyecek, yalanlanmayacak bir deveydi. Bir gün tüm kuyuların suyunu içecek ve ama içtiği o suyu süt diye tüm kavme ikram edecek ve toplumun tamamını doyuracak özellikte bir deveydi. Mahza nimet olan, mahza kendileri için hayır olan bir deve. Diğer develerin yanına bile yaklaşamayacağı korkunç özellikte bir deve görüntüsü vardı.

Bu mûcizevi deveyi görür görmez hemen iman etmeleri gereken bu insanlar o deveye ve Allah'ın elçisi Sâlih (a.s)'a karşı çok kötü davrandılar. Allah'ın devesine de, Allah'ın bu âyetine de, elçisine de zulmettiler. Takınmaları gereken iman ve teslimiyet tavrını takınmadılar. Deveyi öldürdüler, Sâlih (a.s)'ı da yalanladılar. Sonra Sâlih (a.s) ı da öldürmeye teşebbüs ettiler. Gece Allah'ın elçisini yok etmeyi planladılar. Rabbimiz elçisinin ağzıyla onlara üç gün müsaade ettiğini bildirdi. Ve o tanınan sürenin sonunda hepsini helâk ediverdi.

İşte bir örnek. Yâni Allah size de bu tür âyetler gönderip de sizler yine iman etmeseniz sizler de helâki hak edeceksiniz. Halbuki Rabbiniz bu tür âyetlerini göndermeyerek şu anda size fırsat tanıyor. Sizlere hemen azap etmek istemiyor. Belki zaman içinde düşünüp hidâyete erersiniz diye. Belki bu sûrelerin inişinden üç yıl sonra, beş yıl sonra, on yıl sonra, belki fetihten sonra müslümanlıkla şereflenir, cehenneme gitmekten kurtulursunuz diye. Gerçekten de öyle olmuştur. Bir zamanlar İslâm'ın azılı düşmanlarının tamamı müslüman olmuşlardır.

Öyleyse Allah'ın bu tür âyetler, mucizeler göndermemesi insanların hayrınadır. Onlara düşünüp, araştırıp iman etmeleri konusunda mühlet tanımak içindir. Değilse o tür âyetler geldikten sonra da iman etmezlerse, artık yaşama imkânları kalmayacaktır. Allah, böyle bir durumda onları hemen helâk edecektir.

60. "Sana: "Rabbin şüphesiz insanları kuşatmıştır" demiştik; sana gösterdiğimiz rüya ile Kur'an'da lânetlenmiş ağaçla sadece insanları denedik. Biz onları korkutuyoruz, fakat bu onlara büyük taşkınlık vermekten başka bir şeye yaramıyor."

Peygamberim, Biz sana demiştik ki, şüphesiz Rabbin insan-ları tamamıyla kuşatmıştır. Rabbin kuvvetlidir, Rabbin güçlüdür. Biz sana şu rüyayı da göstermiştik. Bu rüyayı insanlar için bir deneme sebebi kıldık, bir imtihan aracı yaptık. O melun ağacı, o lânetlenmiş ağacı da insanlar için bir imtihan konusu yaptık. Biz onları korkuturuz. Fakat bu onlara büyük taşkınlık vermekten başka bir şeye yara-mıyor. Yâni biz bu denememizle istiyoruz ki insanlar akıllarını başlarına alsınlar, iman etsinler, ama olmuyor işte. Tamamen aksine onların tuğyanlarını, azgınlıklarını artırıyor. İsyandan başka bir işe yara-mıyor.

Bu rüya Rabbimizin kulu ve elçisi Muhammed (a.s)'ı gece vakti Mescid-i Haram'dan alıp Mescid-i Aksâ'ya getirip, oradan da yedi kat semaya çıkarması, çok enteresan sahneleri göstermesi, Sidre-i Münteha'ya kadar Cibril (a.s) la birlikte ulaştırması ve oradan sonrası için Rasûlullah efendimizi tek başına yolculuğuna devam ettirmesi ve âyetlerini ona göstermesi yolculuğudur.

Yâni Mi'râc yolculuğudur. Bu yolculukta bildiğimiz gibi Rab-bimiz peygamberine cennetini, cehennemini göstermiş, daha başka âyetlerini göstermiş, ve bunu insanlar için bir deneme sebebi, bir imtihan vasıtası yapmıştır. Kimileri Rasûlullah demişse doğrudur deyip hemen iman etmişler, kimileri de nasıl olur böyle bir şey? diyerek inkâr etmişlerdir. Müslümanlar gerçek bir müslümanlık tavrı sergilerlerken, kâfirler ve müşrikler de küfür ve şirklerine uygun bir tavır sergilemişlerdir.

Lânetlenmiş ağaç da cehennemde bir ağaç, yâni zakkum ağacıdır ki onun imtihan sebebi olması da, Mekke müşrikleri bunu duyunca şöyle demeye başlayıverdiler: Yâni bu nasıl bir iştir? Muhammed hem cehennemin ateş oluşundan söz ediyor, hem de o ateşin içinde bir ağaçtan söz ediyor. Böyle bir şey nasıl olabilir? Yanan bir ateşin arasında ağaç olur mu? diyorlardı. Allah'ın gücünü, kudretini anlayamıyorlar, takdir edemiyorlardı. Allah'ın azap şeklini bilemiyor-lardı. Allah'ı tanıyamıyorlardı. Rablerini tanıyamamanın yanılgısını yaşıyorlardı. İşte buda böyle bir imtihan konusu, bir deneme sebebi oluyordu.

61. "Meleklere: "Adem'e secde edin" demiştik, İblisten başka hepsi secde etmiş, o ise: "Çamurdan yarattığına mı secde edeceğim?" demişti."

Hani hatırlayın Biz meleklere demiştik ki, Adem'e secde edin. Tüm melekler bu emrimize imtisâlen Adem'e secde ettiler, ama İblis müstesna. İblis secde edenlerden olmadı. O dedi ki, yâni şimdi ben topraktan yarattığın, çamurdan yarattığın bir kimseye mi secde edeceğim? İnsanın yaratılışı, Adem'in yeryüzünde var edilişi, meleklerin Rablerinin emriyle Ona secde edişleri, İblisin ise buna karşı gelip rahmetten kovulması hadisesi daha pek çok sûrede anlatılır. Önceki sûrelerde uzun uzun bu konu üzerinde durduk.

Rabbimiz meleklerden bu yaratma eylemini, bu yasasını bu takdirini onaylamalarını istemiş, Adem'in varlığını ve fonksiyonunu kabul etmelerini istemiş, melekler Rablerinin bu emrine uyup Adem'i onaylarlarken İblisin buna karşı geldiği vurgulanıyor. İblisin itirazları devam ediyor:

62. "Benden üstün kıldığını görmüyor musun? Kıyâmet gününe kadar beni ertelersen, andolsun ki, azı bir yana, onun soyunu buyruğum altına alacağım" demişti."

Dedi ki İblis, şu benden üstün kıldığını, bana kendisine secde ile emrettiğin kimseyi görmüyor musun? Bir baksana şu yarattığın Adem'e. Kime diyor bunu alçak? Allah'a diyor. Eğer kıyâmete kadar bana mühlet verirsen, o güne kadar beni öldürmezsen, bana uzunca bir ömür ve fırsat tanırsan yemin ederim ki Onun zürriyetinin çok azı müstesna hepsini kendime bağlayacak, kendime kul köle edineceğim. Hepsini yoldan saptıracağım. Hepsini sana kulluktan çıkaracağım. Yâni alçak kendisi secde etmediği gibi, kendisi Rabbinin emrine boyun bükmediği gibi insanları da kendi küfrüne, kendi isyanına, kendi secdesizliğine, kendi cehennemine çekeceğine dair yemin ediyor.

İnsanların ölüp de tekrar dirilecekleri güne kadar Allah'tan izin istiyor. Az bir kısmı hariç tüm kullarını saptıracağım diyor. Büyük bir iddiada bulunuyor. Allah'la savaşa çıkıyor. Ama bakın dikkat ederseniz hain açıkça Allah'la savaşacağını söyleyemiyor da Adem ve nesliyle savaşacağını söylüyor. Yâni aslında savaşı Allah'la da sözde Adem'in karşısında yerini alıyor. Adem'i ve zürriyetini hedef seçiyor. Ve kazanma iddiasıyla çıkıyor bu savaşa. Çünkü atak olmayanların, kazanma iddiası taşımayanların, hücumda olmayanların bir savaşı kazanmaları çok zordur.

Azı müstesna pek çoğunu saptıracağım diyor ve gerçekten hain bu dediğini yerine getiriyor. Bakıyoruz insanların pek çoğu onun bu sözünü doğru çıkarıyorlar. İnsanların pek çoğu Rablerini unutup, Rablerinin kitabını ve elçisinin yolunu bırakıp şeytanın yoluna tabi oluyorlar. Gerçekten çok garip bir şeydir bu. Bakın Rabbimiz İblis'e:

63. "Allah: "Haydi git! Onlardan sana kim uyarsa bil ki, cehennem hepinizin cezası olur, hem de tam bir ceza" dedi."

Haydi sana izin verdim. Haydi git ve yapacağını yap. Haydi elinden ne geliyorsa geri bırakma. Saptıracaklarını saptır. Onlardan sana kim uyarsa, kim seni dinlerse, kim Beni, kitabımı, dinimi, peygamberimi bırakıp senin yoluna tabi olursa bilesiniz ki cehennem hepsinin cezası olacaktır. Hepsi de cehenneme yuvarlanacaklardır. Ve bu ceza gerçekten tam size lâyık bir cezadır. Tam size uygun mü-kemmel bir ceza. Haydi buyur yapacağını yap. Ve buyursunlar sana

uyanlar da uysunlar. Kim sana tabi olursa seninle birlikte onların gidecekleri yer cehennemdir. Haydi:

64. "Sesinle, gücünün yettiğini yerinden oynat, onlara karşı, yaya ve atlılarınla haykırarak yürü, mallarına ve çocuklarına ortak ol, onlara vaadlerde bulun ama şeytan sadece onları aldatmak için vaadeder."

Haydi yapacağını yap. Onlardan gücünün yettiği her bir kimsenin ayaklarını kaydır. Üstesinden gelebildiklerini yoldan çıkar. Onlara karşı yaya ve atlılarınla haykırarak yürü. Onların üzerlerine yaygaranı basarak, bağırıp çağırarak onları azdırmaya çalış. Onların mallarına ve çocuklarına ortak ol. Haram malları, haram çocukları senin olsun. Helâl yollardan mal kazanmalarını onlara kötü gösterip haram yolardan kazanmalarını güzel göster. Nikâhlı ilişkiyi onlara çirkin gösterip haram yollardan çocuğa ulaşmayı güzel göster. Haydi dilediğin gibi onların mallarına ve evlâtlarına ortak ol. Onlara vaadlerde bulun. Önlerine ulaşmaları gereken hedefler dik. Doyumsuz hale getir onları. Gece gündüz ekonomik endişelerin peşine takıp âhireti unuttur onlara. Olmadık vaatlerle, olmadık tehditlerle oyala onları.

Ey insanlar, unutmayın ki şeytan size sadece vaadeder, sadece aldatır sizi. Sizi aldatmaktan başka hiçbir şey yapamaz o. Sadece bu kadar bir yetki vermiştir Rabbiniz ona. Bunun ötesinde size karşı onun yapabileceği hiçbir şey yoktur. İşte öyle diyor Rabbimiz. Buyur ey İblis, yayalarınla, atlılarınla, ordularınla, avenelerinle insanlar üzerine çullan. Bas onlara yaygaranı ve bir şeyler yap. Hiç olmayacak şeyleri olur gibi göster onlara. Gündemlerini değiştir. Onları kitaptan, peygamberden koparıp kendine kulluğa çağır. Yapabileceğin her şeyi yapmaya devam et, ama unutma ki bak Ben kullarıma ilân ediyorum senin ancak kullarımı aldatmaktan başka yapabileceğin hiçbir şey yoktur.

Ama insanlar Allah yasalarını bırakırlar da haram yollardan mal kazanmaya giderlerse elbette o mallarına şeytanı ortak edeceklerdir. Evlilik ilişkilerini Allah'ın gösterdiği gibi değil de şeytanın gösterdiği gibi yaparlarsa elbette kendi çocuklarına şeytanı ortak edeceklerdir. Hem şeytana, hem de ona tabi olmuş kullarına bunu hatırlatıyor Rabbimiz.

65. "Doğrusu Benim mü'min kullarım üzerinde senin bir Hâkimiyetin olamaz. Rabbin vekil olarak yeter."

Senin Benim kullarım üzerinde bir üstünlüğün, bir saltanatın, bir yetkin, bir hâkimiyetin, bir yaptırım gücün yoktur. Sen onlara ancak vaadedersin, ancak kandırırsın. Evet Rabbimiz onun bizim üzerimizde hiçbir yetkisinin, hiçbir gücünün olmadığını haber veriyor. Ama şeytan kendisini tüm dünyada

güçlüymüş gibi, tüm dünyayı egemenliği altına almış gibi gösterir. Yaygaralarıyla, propagandalarıyla herkesi etkisi altına almaya çalışır.

İşte şu anda tüm ordularıyla, tüm basın ve yayın organlarıyla, tüm kendisine tabi olmuş çömezleriyle böyle bir görüntü vermeye çalışıyor. Halbuki ona ve dostlarına karşı, ordularına karşı vekil olarak Allah mü'minlere yeter. Eğer bizler Rabbimizi vekil bilebilirsek, Rab-bimize sığınabilirsek, Rabbimizin istediği gibi halis müminler olabilirsek kesinlikle bilelim ki onun da avenelerinin de bize karşı yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Allah'a Allah'ın istediği gibi inanan, Allah'la yol bulmaya çalışan, sürekli Allah'ın kitabı ve peygamberinin sünnetiyle beraber olan, vahye sarılan, hayatını vahiyle düzenlemeye çalışan Allah'ın muttaki kulları üzerinde onun da, avenelerinin de hiçbir etkisi ve yetkisi yoktur.

66. "Rabbiniz bol nimetlerden elde edesiniz diye, denizde gemileri sizin için yüzdürür. O, size merhamet eder."

Rabbiniz bol bol nimetlerine ulaşasınız diye, fazlından rızık arayasınız diye denizlerde sizin için gemileri yüzdürür. Gemileri sizin emrinize musahhar kılar. Lütuf sahibi Odur. Nimet sahibi Odur. Rah-met sahibi Odur. Allah size karşı çok merhametlidir. Rabbiniz sizi siz-den daha çok seven ve düşünendir. İşte size olan sonsuz rahmetinin gereği olarak denizleri, rüzgarları, gemileri sizin emrinize âmâde kılmıştır. Onlarla çok uzak yerlere gidip rızık arıyorsunuz, ticaret yapıyorsunuz, Allah'ın fazlına, bereketine nail oluyorsunuz.

67. "Denizde bir sıkıntıya düştüğünüz zaman, Allah'tan başka yalvardıklarınız kaybolup gider, fakat O sizi karaya çıkararak kurtarınca yüz çevirirsiniz. Zaten insan pek nankördür."

Denizde bir sıkıntıya düştüğünüz zaman, bir boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığınız zaman Allah hariç kendilerine dua ettikleriniz, kendilerine sığındıklarınız, kendilerini bu âlemde etkili, yetkili zannettikleriniz kaybolup giderler. Böyle bir tehlike anında daha önce dua edip sığındıklarınızın tümünü bir anda unutup sadece Rabbinize yalvarıp yakarmaya başlayıverirsiniz.

Evet kim olursa olsun tüm insanların böyle bir durumda dua edecekleri varlık sadece Allah'tır. Ne şeytanlar, ne kendilerinde güç kuvvet görülenler hatırlanmaz o anda. Öyle değil mi? Issız Okyanusların ortasında, korkunç fırtınaların arasında, dağlar gibi dalgaların tehdidi altında batma tehlikesiyle burun buruna kalan insanlar kime yalvarırlar? Kim duyabilir o anda onların imdatlarını? Kim yetişebilir yardımlarına? Kim kurtarabilir onları bu durumdan?

O anda dua edilecek, yardıma çağrılacak tek varlık Allah'tır. İşte daha önce dua edip yalvardıkları tüm putları, tüm şerikleri, tüm tanrıları gözlerinden kaybolur, kalplerinden uzaklaşıp gider.

Ama O Allah sizi böyle bir tehlikeden kurtarıp karaya çıkarınca, sahil-i selâmete kavuşturunca da hemen Rabbinizden yüz çevirirsiniz. Başınız darda iken, ihtiyacınız varken dua dua yalvarıp yakardığınız Allah'ı unutuverirsiniz. Rabbinize karşı yan çizmeye başlayıverirsiniz. Doğrusu insan Rabbine karşı çok nankördür. İnsan Rabbine karşı çok inkârcıdır.

68. "Onun karada da, sizi yere batırmasından veya başınıza taş yağdırmasından güvende misiniz? Sonra kendinize bir koruyucu da bulamazsınız."

Rablerine karşı böyle nankörce bir tavır takınanlar, işleri düşünce Ona yalvarıp yakarıp, kulluk edip işleri bitince de yan çizmeye kalkışanlar, söyleyin bakalım, haydi denizden Rabbiniz sizi kurtardı; fakat karada sizi yere batırmasından veya üzerinize taş yağdırmasından emin mi oldunuz? Var mı böyle bir garantiniz? Denizden kurtulduk diye karada güvende mi zannediyorsunuz kendinizi? Karada da size bir azap göndermeyeceğinden, sizi toptan helâk etmeyeceğinden emin mi oldunuz? Bir garanti mi aldınız Allah'tan? Sizi yere batırıverir veya başınıza semadan taş yağdırıverir de sizler kendiniz için hiçbir vekil, hiçbir yardımcı bulamazsınız.

Ne yapabileceksiniz de Rabbinize karşı? Neye gücünüz yeter? Kimi yardıma çağırabilirsiniz? Kim yetişebilir imdadınıza?

69. "Yoksa sizi tekrar denize döndürüp, üzerinize ortalığı yıkan bir fırtına gönderip, inkârlarınızdan ötürü sizi suda boğmasından güvende misiniz? O zaman bile soru soracak bir yardımcı da bulamazsınız."

Tamam, denizdeki o fırtınayı, o belâyı savuşturup karaya çıktınız, selâmete erdiniz, ama sizi tekrar başka bir sefer denize sevk edip üzerinize ortalığı yıkan bir fırtına gönderip bu nankörlüğünüz, bu kâfirliğiniz sebebiyle sizi boğmaya güç yetiremez mi O Allah? Söyleyin bu da bir ihtimal değil midir? Yâni tamam fırtına dindi, artık yolumuza devam edelim demeyecek misiniz? Tekrar o gemilere binmeyecek misiniz? Nasıl güvende hissedebilirsiniz kendinizi? Nasıl diskalifiye edebilirsiniz Rabbinizi? Tekrar Rabbiniz sizi bir felâkete uğratırsa o zaman asla soru soracak, desteğine müracaat edecek bir

yardımcı da bulamazsınız. Gücünüz, kuvvetiniz, saltanatınız, her şeyiniz bitecektir o zaman. Allah'ın azabıyla geminiz Okyanusların arasında tepetakla gelecek ve sizler ıssız suların derinliklerine gömülüp gideceksiniz.

70. "Andolsun ki, biz insanoğullarını şerefli kıldık, onların karada ve denizde gezmesini sağladık, temiz şeylerle onları rızıklandırdık, yarattıklarımızın pek çoğundan onları üstün kıldık."

Andolsun ki Biz Ademoğullarını Kerîm kıldık, şerefli kıldık, üstün kıldık, ikrama lâyık kıldık, onlara yücelikler verdik. İşte onlara büyük ikramlarımızdan biri olarak karada ve denizde gezmelerini sağladık. Onlara tertemiz rızıklar verdik. Karanın ve denizin rızıklarını sunduk onlara. Yaratıklarımızın pek çoğundan onları üstün kıldık. Diğer varlıklarımıza vermediğimiz üstün özelliklerle donattık onları.

Evet ey insanlar unutmayın ki sizler Rabbinizin ikramlarına mazhar oldunuz. Ne büyük bir lütuf, ne muazzam bir şereftir bu? Öy-leyse gelin ey insanlar, Rabbimizin ikramlarına lâyık bir kulluk hayatı yaşayalım. Bunca ikramlarına karşı Rabbimize şükre koşalım. Gelin bizi böyle çok şerefli bir konumda yaratan Rabbimize en güzel şekilde kulluk yapalım. Hayat Allah'ın ikramıyla güzeldir. Hayat Allah'a kullukla güzeldir. Hayat Allah yolunda ve Onun istediği şekilde yaşanırsa güzeldir.

71. "Bir gün bütün insanları önderleriyle beraber çağırırız. O gün kitabı sağından verilenler, işte onlar Kitaplarını okurlar. Onlara kıl kadar haksızlık edilmez."

Evet bir gün bütün insanları, herkesi imamlarıyla, önderleriyle birlikte çağırırız buyuruyor Rabbimiz. Herkesi kendi önderleriyle, imamlarıyla, peygamberleriyle, örnekleriyle, kitaplarıyla çağıracağız. Kim kimi peygamber bilmiş, kim kime tabi olmuş, kim kimin peşine düşmüş, kim kimi peygamber bilmiş, kim kimi ilâh tanımış, kim kimin kitabına, kimin yasalarına, kimin hayat programına göre bir hayat yaşamışsa onlarla birlikte çağıracağız. Herkesi dünyada kabul ettiği peygamberi, önderi, örneği, lideri, kitabı, kabul ettiği dünya görüşü ile, kendisince saygın gördüğü kimselerle çağrılacaktır.

Yâni kitabımızın başka âyetleriyle birlikte anlamaya çalıştığımız zaman insanlar amellerine göre, düşüncelerine göre, önder ve örneklerine göre gruplaştırılacaklar. Bunlar Budistler, bunlar Şinktoist ler, bunlar laikler, bunlar ateistler, bunlar demokratlar, bunlar sosyalistler, bunlar şeytanı imam kabul edenler, bunlar Firavuncular, bunlar Nemrutçular, bunlar filâncılar, bunlar falancılar diye insanlar gruplaştırılacaklar ve mahşer yerine öyle geleceklerdir.

Kim kime tabi olmuşsa, kim kimin yolundan gitmişse onlarla birlikte getirileceklerdir. Hadislerin beyanıyla her peygamber bir grup oluşturacak ve mahşer yerine gidecektir.

Öyleyse yarın Rabbimizin huzuruna kiminle birlikte gitmek istiyorsak ona benzeyen yönlerimizi çoğaltmak zorundayız. Kimler gibi olmaya çalıştığımızı, kimlerin yolunda ve izinde olduğumuzu, hayatımızın, amellerimizin, kılık kıyafetimizin kimlere benzediğini çok iyi düşünmek zorundayız.

Kim kitabını sağından alırsa artık o kazançlı bir hayatın, kazançlı bir dünyanın müjdesini almıştır. Ve işte onlar, kitaplarına sağlarından erişenler artık kitaplarını okuyacaklar ve sevindikçe sevinecekler. Yaşadıkları müslümanca bir hayatın, dünyada işledikleri güzel amellerin sevinciyle coşacaklar, kitaplarını insanlara gösterecekler ve en küçük bir haksızlığa uğramadan kendi mükâfatlarının müjdesine erişmiş olacaklardır. Cehennemden kurtuluş ve cenneti kazanma sevinci. Bundan daha büyük bir başarı, bundan daha büyük bir sevinç olamaz.

72. "Bu dünyada kalbi kör olan, âhirette de kör ve daha şaşkındır."

Ama kim de dünyada kör ise, kör kalmayı tercih etmiş ise, hakikatleri görmemişse, Allah'ın âyetlerine karşı kör kalmayı tercih etmişse, Allah'ın dinine karşı, Allah'ın elçisinin örnekliliğine karşı kör ve sağır davranmışsa bu kimse âhirette daha kör ve şaşkın olacaktır. Çünkü bu dünyada Allah kendilerini çok üstün yaratmıştı. Çok üstün özellikler vermişti. Ama onlar Allah'ın kendilerine verdiği bu özelliklerini kullanmak istemediler de kör kalmayı tercih ettiler.

Vahyi tanımayan, vahiyden habersiz olan tüm gözler kördür, tüm yüzler karanlıktır. Ancak Allah'a dayalı, vahye dayalı yaşanan hayatlar nûrdur, aydınlıktır. İşte bunlar âyetlerin nûrundan, âyetlerin ışığından mahrum kalmış, karanlıkta, zulümatta kalmış kör insanlardır. Dünyadaki tüm Allah âyetlerinden habersiz yaşıyor bunlar.

Halbuki Allah onlara hidâyeti, basîreti, basîret yollarını göstermiştir. Ama onlar körlüğü basîrete tercih ettiler. Körlüğü hidâyete tercih ettiler. Onlar küfrü imânâ, sapıklığı hidâyete tercih ettiler ve kör bir toplum olarak kalmayı tercih ettiler. Zaten bu kitabın âyetlerini gör-meyenler başka şeyleri de göremezler. Tüm hayata karşı kördür onlar.

Allah'ın dininden, Allah'ın kitabından, Allah'ın zikrinden yüz çeviren, vahye karşı kör davranan kimse bu dünyada kör olduğu gibi, bu dünyada sıkıntılı bir hayatın mahkumu olduğu gibi âhirette de kör yaratılacaktır. Yâni

dünyadaki körlüklerinin, dünyadaki sıkıntılarının yanında âhirette daha büyük körlükler ve sıkıntılar beklemektedir onları. Dünyada Allah’ı unuttukları gibi, Allah’ın kitabını unuttukları gibi, vahye karşı kör ve sağır davrandıkları gibi onlar da cehennem ateşinin içinde unutulacaklar.

73,74. “Ey Muhammed! Seni, sana vahy ettiğimizden ayırıp başka bir şeyi Bize karşı uydurman için çağrışırlar. O zaman seni dost edinirler.Sana sebat vermemiş olsaydık, andolsun ki, az da olsa onlara meyledecektin.”

Burada kâfirlerin, müşriklerin bir tuzaklarına, bir komplolarına karşı Rabbimiz elçisini uyarıyor. Buyuruyor ki ey peygamberim, onlar seni sana vahy ettiğimizden koparmak istiyorlar. Seni vahyin dışına çıkarmak istiyorlar. Seni sana vahy ettiklerimizi bırakıp başka şeyleri bize karşı uydurmaya çağırıyorlar. Eğer sen, Bizim gönderdiğimiz bu âyetlerin, bu vahyin bir kısmını terk edersen, bir kısmının dışına çıkarak onların hevâ ve heveslerine tabi olursan o zaman seni seveceklerini, seni kabulleneceklerini söyleyerek seni saptırmak istiyorlar. Tamam ey peygamber, biz de kabul edeceğiz, biz de müslüman olacağız ama şunları, şunları demeyeceksin. Bize karşı şunları, şunları uygulamayacaksın.

Meselâ bize cihaddan söz etmeyeceksin. Bu devirde olmaz böyle şey. Veya namaz sorumluluğundan bizi kurtaracaksın. İçkimize, kumarımıza karışmayacaksın. Zinamıza, fuhşumuza ses çıkarma-yacaksın. Ekonomimize, hukukumuza, eğitimimize ilişmeyeceksin. Düzenimize, devletimize göz yumacaksın. İlâh olarak, sözü dinlenecek varlık olarak sadece Allah demeyeceksin. Çünkü bizim Allah berisinde hayatımızda söz sahibi kabul ettiğimiz, yasalarını uygulamaya çalıştığımız tanrılarımız var, siyasîlerimiz var, egemenlerimiz var, Lât’ımız, Menat’ımız, Uzza’mız, yönetmeliklerimiz, yasalarımız, âdetlerimiz, törelerimiz var.

Egemenlerden bir egemen olarak, tanrılardan bir tanrı olarak Allah’a da kulluk edelim. Hayatımızın bazı alanlarında Onun isteklerini de yerine getirelim. Ama hayatımızın öteki alanlarında öteki tanrılarımızı da dinlemek, onları da razı etmek zorundayız. Yâni biraz sen bize taviz ver biraz da biz sana taviz verelim. Sen bizim hayatımızı kabullen biz de seni sevip sayalım. Hayatımıza senin İlâhın da egemen olsun, bizim İlâhlarımız da egemen olsun diyerek haince fikirlerle, alçakça tekliflerle Allah’ın Resûlünü fitneye düşürmeye çalışıyorlardı da; Rabbimiz bu konuda çok sert bir dille elçisini uyarıyordu.

Dikkat et ey peygamberim, eğer sen bu alçakların tekliflerine, hevâ ve heveslerine meylederek sana vahy ettiğimiz vahyin bir kısmını terk edecek olursan işin biter. Eğer seni sağlamlaştırmamış olsaydık, eğer bu konuda sana sabır ve sebat vermemiş, seni bu alçakların alçaklıkları konusunda uyarmamış olsaydık neredeyse sen onlara aldanıp gidecektin. Meyledip gidecektin onlara.

Belki diyecekti Allah'ın Resûlü, şimdilik bu adamların dostluğunu kazanıncaya kadar şunları, şunları gündeme getirmeyivereyim, onları elime geçirinceye kadar şimdilik şu şu tavizleri vereyim de ileride bu adamları müslüman yaparım, cennete kazandırırım. Belki böyle hesapların içine girecekti, ama Rabbimiz izin vermedi ona. Sağlamlaştırdı onu. Asla taviz verdirtmedi.

Çünkü bu dinin sahibi Allah'tı ve her şeyi en iyi bilen O'ydu. Ve Allah'ın dinini kimsenin yamultmaya, ezip bozmaya hakkı yoktu. Peygamber bile olsa Allah'ın vahyini, Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın istediği hayatı değiştirmeye yetkili değildi. Rabbimiz o gün peygamberine, bugün bize, yarın kıyâmete kadar da tüm müslü-manlara bu konuda uyarısını ulaştırıverdi.
75. "O takdirde sana, hayatın da ölümün de, kat kat azabını tattırırdık. Sonra bize karşı bir yardımcı da bula-mazdın."

Eğer sen, Benim sana gönderdiğim vahyin dışına çıkarak birazcık onlara meyletseydin, onların hevâ ve heveslerine göre Benim dinimi ezip bozsaydın kesinlikle bilesin ki sana hayatın da ölümün de kat kat cezasını tattırırdık. Sonra da sen kendin için Bize karşı hiçbir dost ve yardımcı da bulamazdın. Allahu Ekber! Allahu Ekber! Görüyor musunuz tehdidi? Kime yapılıyor bu tehdit? Allah'ın en sevgili kuluna. Demek ki iş bu kadar ciddi ki bu konuda peygamberin bize gözünün yaşına bakılmıyor.

Bir dünya hesabına kapılarak dinini menfaatlerine kurban edenlerden eyleme bizi ya Rabbi. Senin dinin senin emanındadır, onu bozmaya zaten gücümüz yetmez de yanlış bir teşebbüsümüz olursa izin verme, bizi saptırma ya Rabbi. Allah aşkına sizler de bu konuda sürekli dua edin. Dua edelim birbirimize inşallah.

Evet Rabbimizin uyarılarıyla, Rabbimizin yol göstermesiyle Rasûlullah efendimiz direndi, dayandı, sabretti, taviz vermeye yanaşmadı. Bu sefer karşı taraf başka hesapların içine girdiler. Bekledikleri tavizleri alarak Rasûlullah efendimize dinini bozdurmayacaklarını anlayınca, dinin temeline dinamit koyamayacaklarını fark edince bu sefer peygamberin ayağını bulunduğu coğrafyadan, yeryüzünden kaydırmayı düşündüler. Onu yurdundan, vatanından sürüp çıkarmayı böylece ondan kurtulmayı hedeflediler.

76,77. "Memleketinden çıkarmak için seni neredeyse zorlayacaklardı. O takdirde senin ardından onlar da orada pek az kalabilirlerdi. Bu, senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimize de uyguladığımız yasadır. Ey Muhammed! Sen bizim yasamız da değişiklik bulamazsın."

Seni memleketinden çıkarmak için neredeyse zorlayacaklardı. Oradan çıkarmak için neredeyse seni sallıyorlardı. Rabbimiz henüz olmamış bir hadiseyi önceden gaybi bir haber olarak peygamberine bildiriyordu. Böylece kâfirleri ve planlarını ihata etmiş olduğunu ortaya koyarak peygamberine desteğini sunuyordu.

Çünkü bu sûrenin inmesinden takriben bir yıl sonra kâfirler Rasûlullah efendimizi hicrete zorlamışlardır. Ey peygamberim, eğer bu adamlar seni oradan çıkarmaya güçleri yeterse kesinlikle bilesin ki senin ardından onlar orada çok az kalabileceklerdir. Çok kısa bir süre sen oraya galip olarak girecek ve sadece Mekke değil, tüm Arabistan yarımadası müslüman olacaktır. Orada artık bir tek müşrik ve kâfir kalmayacaktır. Gerçekten de aynen Rabbimizin buyurduğu gibi ol-muştur.

Peygamberim, bu senden önceki peygamberlere de uyguladığımız bir yasadır diyor Rabbimiz. Senden önceki peygamberlere de uyguladığımız sünnet budur. Hangi toplum kendilerine gönderdiğimiz elçimizi sürmeye, onunla savaşmaya tutuşmuşsa asla o topraklarda kalamamışlardır. Benim azabım kısa bir süre sonra mutlaka onları yakalamış ve helâk etmiştir. Peygambere düşman olan kavimler mutlaka belâlarını bulmuşlardır. Peygamberi hayatlarından kovmaya çalışıp ta, peygamberi hayattan uzaklaştırıp da peygamberin sünnetinden uzaklaşmaya çalışıp da helâke uğramayan bir toplum yoktur. Bu Allah'ın değişmeyen bir yasasıdır. Allah'ın sünnetinde, Allah'ın yasalarında asla bir değişiklik olmaz.

Evet ey peygamberim, seni saptırmak istediler Biz koruduk sapmadın, seni vatanından çıkarmak istediler biz koruduk. Sana Biz sahip çıktık. Öyleyse tüm bu ikramlarımıza karşılık sen de sana düşeni güzel yap. Sizler ey müslümanlar, sizi de şu ana kadar koruyan Rabbinizdir. Sizi yok etmek isteyenlere karşı, sizi sürmek, sizi yok etmek, sizi kodeslere tıkmak isteyenlere, bunun için dosyalar tutanlara karşılık sizi koruyan da Rabbinizdir. Haydi öyleyse ey müslümanlar sizler de Rabbinizin şu isteğine karşı göreve koşun. Rabbinizin şu emrine boyun eğin:

78. "Güneşin batıya yönelmesinden gecenin kararmasına kadar namaz kıl; sabah vakti de namaz kıl, zira sabah namazına melekler şahit olur."

Güneşin batıya yönelmesinden gecenin karanlığı basıncaya kadar namazı ikâme et. Namazı ayağa kaldır. Ve sabah vakti de namaz kıl. Sabah okuyuşuna da en güzel bir şekilde riâyet et. Sabah okuyuşuna da dikkat et. Zira unutma ki sabah namazına melekler şa-hit olurlar. Aslında Allah'ın melekleri tüm namazlara, tüm güzel amellere şahittirler, ama burada özellikle sabah namazının zikri bu namazın önemine dikkat çekmek içindir. Onun içindir ki Allah'ın

Resûlü ve sahâbe-i kirâm efendilerimiz sabah namazında uzunca Kur'an okurlardı. Evet güneşin tam tepeden meyletmesinden sonra öğle ve ikindi namazlarını kıl, gecenin karanlığının basması zamanından itibaren akşam ve yatsı namazlarını kıl, sonra da sabah namazını da kıl emrini alıyordu Rasûlullah efendimiz Rabbinden ve tabii bizler de. Böylece İsrâ sûresinin 78. âyetiyle beş vakit namazla emrolunduk.

79. "Ey Muhammed! Geceleyin uyanıp yalnız sana mahsus olarak fazladan namaz kıl Belki de Rabbin seni övülecek bir makama yükseltir."

Ve ey peygamberim, geceleyin uyanıp teheccüd namazını da kıl. Bu sadece sana verilmiş, sadece sana emredilmiş bir nafiledir. Bu sadece senin gerçekleştirmen gereken bir görevdir. Umulur ki Rabbin böylece senin *Makam-ı Mahmud'a*, övülmüş, hamd edilmiş bir makama ulaştırır.

Evet Allah'ın Resûlü hepimize emredilen beş vakit namazı kılacak, sabah namazında meleklerin şehadeti şerefinden istifade edecek, sonra bir de bizden farklı olarak geceleyin uykusunu bölüp kalkacak, gecenin son üçte birinde teheccüd namazı kılacak, o ana kadar Rabbinden kendisine vahy olunmuş uzun sûrelerin tilavetiyle beraber olacak, duya, duya, hissede, hissede, anlaya, anlaya Kur'an okuyacak ve böylece sonunda Rabbinin kendisi için hazırladığı övülmüş bir makama, Makam-ı Mahmud'a ulaşmış olacak.

Evet demek ki bu son namaz, teheccüd namazı peygamber efendimiz için mecburi, ama bizler içinse ihtiyarî bir namazdır. ***Te-heccüd:*** Gece uykuyu bölmek ve kalkmak demektir. Bizler de Ra-sûlullah efendimize vaad edilen o şerefli makamlara ulaşmak için be-cerebildiğimiz kadar inşallah gece uykumuzu bölüp kalkmaya ve namaz kılarak Rabbimizin kitabıyla birlikte olmaya çalışacağız. Rabbi-miz tarafından övülmek, melekler tarafından övülmek, insanlar tarafından övülmek istiyorsak o zaman bunu bizler de yapmaya gayret edeceğiz.

Evet düşmanlarının zulüm ve işkencelerinin arttığı her bir döneminde Rabbimiz peygamberine namaz emrediyor. Sen namazla Bana sığın peygamberim. Namazla Benden yardım dile ve sabret. Aldırma onların sözlerine. Aldırma onların seninle alâkalı kurdukları plan ve komplolarına. Sen namazına devam et. Senin herkes tarafından övülüp saygıya mazhar olacağın günler çok yakındır.

80. "De ki: "Rabbim! Beni dahil edeceğin yere hoşnutluk ve esenlikle dahil et; çıkaracağın yerden de hoşnutluk ve esenlikle çıkar. Katından beni destekleyecek bir kuvvet ver."

De ki peygamberim, Rabbim beni girdireceğin yere esenlik ve hoşnutlukla girdir, çıkaracağın yerden de yine esenlik, güvenlik ve hoşnutlukla çıkar. Veya Rabbi bana katından destekleyici bir kuvvet ver. Katından bana bir sulta, bir destekçi ver ya Rabbi. Evet girdireceğin yere beni güzellikle idhal buyur, çıkaracağın yerden de beni doğrulukla çıkar ya Rabbi. Bana destek ol ya Rabbi. Beni yalnız bırakma ya Rabbi. Hep benim yanımda, benim desteğimde, benim yardımımda ol ya Rabbi.

Bu emrin verilişinden anlıyoruz ki artık Rasûlullah efendimize hicret yaklaşmıştı. Sanki Rabbimiz bu ifadeleriyle peygamberimizi hicrete hazırlıyordu. Ey peygamberim nerede ve hangi durumda olursan ol devamlı hak üzere olmalısın, hakkı takip etmelisin. Bir yere girerken, bir yerden çıkarken hep Rabbin için girmeli, Rabbin için çık-malısın. Tüm hareketlerinde, tüm eylemlerinde hakim güç Allah olmalıdır. Hicretinde de etkili varlık Allah olmalıdır. Allah için hicret et-melisin, Allah için yaşamalısın.

Rabbimiz kendisine kulluğu rahat bir şekilde icra edemediği Mekke’den çıkarıp Medine’ye girdirecekti peygamberini. Mekke’den çıkışım güzel olsun, çıkışım Senin için olsun, Medine’ye girişim de Senin için olsun dedirtiyordu peygamberine. Mekke’den kimsenin ha-beri olmadan güzel bir şekilde çıkarılacak ve Medine’ye de çok emin, çok güzel bir şekilde girdirilecekti Allah’ın Resûlü. İyi karşılanacaktı Medine’de. Medine’de Allah egemenliğinde çok güzel bir hayatı olacaktı. Allah ona orada güç ve kuvvet verecek, yoluna baş verecek sahabe lütfedecek, devlete ulaşacaktı.

Ve aynen buyurduğu gibi olmuştur. Sonra yine Medine’den güzellikle çıkacak Mekke’ye güzellikle büyük bir zaferle tekrar girecekti. Sonra Mekke’nin fethiyle beraber tüm Suudi Arabistan’ın her tarafına güzellikle girecek, her tarafını güzellikle fethedecekti. Artık güç ve kuvvet peygamberin ve beraberindeki müslümanların olacaktı. Sonra büyük halîfeleri döneminde de müslümanlar dünyanın pek çok yerlerine güzellikle gireceklerdi.

Evet bütün bunlar sadece Allah’tan istenmeliydi. Bütün bunları lütfetme gücüne sahip olan sadece Allah’tı. Rasûlullah efendimize ve tabii onun şahsında bizlere istenecek makamı gösteriyordu Rab-bimiz. Biz de nerede, hangi konumda olursak olalım, nereye girersek girelim, nereden çıkarsak çıkalım hep bizi rızasına uygun olarak girdirip çıkarması için Rabbimize dua edeceğiz, Rabbimizden güç ve kuv-vet isteyeceğiz. Çünkü bulunduğu ortamda, yeryüzünde Allah’ın egemenliğini, İslâm’ın otoritesini gerçekleştirmek zorunda olan müslü-manın güç ve kuvvete ihtiyacı vardır. Bir yerde Allah’ın dinini hakim kılmak için elbette sadece tebliğ ve uyarı yeterli olmayacaktır. İşte bu duayı peygamberine ve onun şahsında bizlere öğreten Rabbimiz bu gücün önemine de dikkat çekmektedir.

81. "De ki: "Hak geldi, bâtıl ortadan kalktı. Zaten bâtıl ortadan kalkmaya mahkumdur."

Şunu da deki ey peygamberim, şunu da tüm dünyaya, tüm insanlığa ilân edip duyur ki hak geldi, bâtıl ortadan kalktı, bâtıl zail oldu. Zaten hak geldiği zaman, hak ortaya konulduğu zaman bâtıl yok olmak zorundadır, hak karşısında bâtıl yok olmaya mahkumdur. Belki ilk günlerde, ilk yıllarda kimse buna inanmıyordu. Ama bir gün muzaffer bir komutan olarak Allah'ın Resûlü Mekke'ye girerken işte bu âyeti okuyordu. Evet hak geldi, bâtıl yok oldu, zaten hak karşısında tüm bâtıllar yok olmaya da mahkumdur.

Mekke'de Resûlullah efendimizin ve beraberindeki müslü-manların çok sıkıntılı günler yaşadıkları bir dönemde iniyordu bu ayet. Akla hayale gelmedik işkenceler altında müslümanların inim, inim inledikleri bir ortamda geliyordu bu müjdeler. Sanki o gariban insanların yüreklerine su serpiyordu Rabbimiz. Hayır hayır ey mutsaz'aflar, ey Benim mazlum kullarım, korkmayın, dayanın, direnin, bugünler hep böyle gitmeyecek. Ben sizlere yardım edeceğim. Ben sizlerin desteğinizde olacağım. Bir gün sizler hakkın Hâkimiyetini ve hakkın karşısına dikilen tüm bâtılların yıkılıp gittiğini mutlaka göreceksiniz.

Üzülmeyin, sizler çok yakın bir gelecekte savunduğunuz hakkın, sahiplendiğiniz hak nizamın galibiyetine, Hâkimiyetine de, bâtılların yıkılışlarına da şahit olacaksınız. Ve kesinlikle bilesiniz ki kıyâmete kadar hak ve bâtıl taraftarlarının savaşlarının devam ettiği, edeceği bir dünyada kazananlar, başarıya ulaşanlar hep hak taraftarları olurken, kaybedenler de hep bâtıllar ve bâtıl taraftarları olacaktır, bu konuda zerre kadar bir şüpheniz olmasın diyordu Rabbimiz.

Kıyâmete kadar Allah'ın yeryüzünde koyduğu değişmeyen vaadi ve yasası işte budur. Hak gelince, hak ortaya konunca bâtıllar yok olacaktır. Çünkü hak karşısında bâtılın tutunma gücü yoktur. Çünkü hak karşısında bâtıllar yok olmaya mahkumdur. Bazen geçici bir şekilde Rabbimiz bâtıllara imkân verir. Tıpkı suyun yüzündeki köpük gibi, ya da madenin yüzündeki cüruf gibi bâtılların açığa çıktığını görürsünüz ve sanki galipmiş gibi bir havaya büründüğüne şahit olursunuz. Bu geçici ve aldatıcı bir durumdur. Bâtılın bu yalancı durumu hakkın ortaya çıkışına kadar sürer. Hak geldi mi bâtılın işi biter. Ama eğer şu anda yeryüzünde bâtıllar hâlâ varlığını sürdürebiliyorlarsa bu hakkın gücünü, varlığını ortaya koyamamasındadır.

82. "Kur'an'dan inananlara rahmet ve şifa olan şeyler indiriyoruz. O, zalimlerin ise sadece kaybını artırır."

Tüm bu bilgileri bize aktaran, tüm bu gündemlerle bizi şereflendiren, peygamberine en büyük desteğini vahyiyle ulaştıran Rabbimiz kitabının, vahyinin ne olduğunu anlatır bize. Biz bu Kur'an'ı, bu Kur'an'dan indirdiklerimizi mü'minlere bir rahmet, bir şifa yaptık. Bi-zim bu kitapta indirdiğimiz âyetler mü'minler için bir rahmet ve şifa-dır. Ve bu âyetler, bu kitap zalimlerin ise ancak kaybını, zararını, zi-yanını artırır.

Kur'an aynı Kur'an, sözler aynı sözler, vahiy aynı vahiy ama bu vahiy ona inanan, onu hidâyet rehberi bilen, onunla hayatlarını düzenlemeye çalışan mü'minler için en büyük bir rahmet, en büyük bir nimet ve şifa kaynağı olurken, mü'minlerin bireysel, sosyal, ailevi, hukukî, ekonomik, bedensel, zihinsel, psikolojik, ahlâkî, kültürel her türlü hastalıklarına şifa olurken aynı Kur'an kâfirlerin sadece helâklerini, hüsranlarını, zararlarını, ziyanlarını artırıcı bir özelliğe sahip oluveriyor. Yâni Rasûlullah efendimizin beyanıyla Kur'an insanların ona karşı takındıkları tavır sebebiyle ya aleyhte ya da lehte bir delil oluveriyor.

Evet mü'minler için bir rahmet ve şifadır bu kitap. Mü'minleri hidâyete ulaştırıcı, cennete götürücü bir özelliğinin yanında onların dünyalık tüm dertlerini, tüm problemlerini çözücü bir özelliği vardır bu kitabın. Eğer toplum olarak ekonominiz bozuksa, bir hukuk problemi yaşıyorsanız, ahlâk yönünden bir sükut yaşıyorsanız, evinizde ailevi bir sıkıntıdan muzdaripseniz veya bir organik hastalığınız varsa beraber olun bu kitapla, okuyun, anlamaya çalışın, uygulamaya çalışın bu kitabı mutlaka şifa bulacaksınız. Kesinlikle bilesiniz ki bu kitap kendisine inanan, hidâyetine teslim olan, gösterdiği yoldan giden kim-selere, kendisiyle yol bulmak isteyenlere doğru yolu gösteren bir kitaptır. Rabbimizin biz kullarına mahza rahmetinin eseri olarak indirdiği bir kitaptır bu.

Ama bu kitaba karşı ilgisiz kalan, bu kitabın gösterdiği yola girmeyen kimseler hem dünyada hem de âhirette kaybedeceklerdir. Hayat problemlerine bu kitapla çözüm aramayan toplumlar hem dünyada hem de âhirette hüsrana mahkum olacaklardır. Dünyada Karanlıklar içinde, bunalımlar içinde, hastalıklar, çözümsüzlükler ve çaresizlikler içinde bocalamaya mahkum olacaklardır. Âhirette de cehenneme yuvarlanacaklardır. Onlar dünyalarını da âhiretlerini de mahveden kimselerdir. İşte eli boşa çıkanlar kaybedenler bunlardır.

Öyleyse yediğimiz ekmekten, içtiğimiz sudan çok bize şifa verecek, bize rahmet olacak, tüm problemlerimizi çözüme kavuşturacak olan bu kitapla beraberlik kurmak zorunda olduğumuzu unutmayalım. Unutmayalım ki Kur'ansız bir hayat zarardır, Kur'ansız bir hayat hüsrandır, Kur'ansız bir hayat kayıptır. İçinde Kur'an'ın olmadığı bir aile, bir ev, bir toplum dertlidir, sıkıntılıdır, problemlidir, hüsrandadır, kayıptadır. Allah'ın rahmeti asla o

topluma gelmeyecektir. Dikkat edin bugün şu toplumun problemi fakirlik değildir. Bu toplumun problemi ekmek değildir, hastalıklar değildir. Bu toplumun problemi Kur'an'sız-lıktır. Bu toplumun gündemine Kur'an'ı indirmedikçe ne fakirliği, ne hastalığı, ne dengesiz büyümeyi, ne hukuku, ne eğitimi, ne fuhşiyatı, ne hırsızlığı, ne soygunculuğu düzeltmeniz mümkün değildir.

83. "İnsana nimet verdiğimiz zaman yüz çevirerek yan çizer; başına bir kötülük gelince de ye'se düşer."

İnsana nimet verdiğimiz zaman, bol bol nimetler tattırdık mı Allah'tan, Allah'a kulluktan, Allah'ın istediği bir hayattan yüz çevirir, yan çizer. Halbuki Allah'ın nimetlerine gark oldukça Allah'a kulluğu artmalıyken, itaati, teşekkürü artmalıyken tamamen aksine Allah'ın nimetlerine bol bol ulaştıkça itaatten çıkıp isyanlara yöneliyor. Ama kendisine bir zarar dokunduğu zaman, bir hastalık, bir fakirlik, bir sıkıntı geldiği zaman da hemen ye'se düşüyor.

Yâni bol bol nimetlere ulaştırıldığı zaman, sıhhate, zenginliğe, dirliğe, geçime, huzura, saadete kavuşturulduğu zaman bütün bunları kendisine lütfeden Allah'tan yan çiziyor, ama kendisine bir zarar dokunduğu zaman da hemen bir ye'se düşerek, kimseyi bulamadın da beni mi buldun? Ya Rabbi diye Allah'a kafa tutmaya, Allah'la bir çatışma içine girmeye başlayıveriyor.

84. "De ki: "Herkes yaradılışına göre davranır. Rabbiniz kimin en doğru yolda olduğunu bilir."

De ki herkes yaratılışına, huyuna, karakterine göre hareket eder. Herkesin davranışı, herkesin yaşantısı kendi mizaç ve karakterine göredir. Herkesin hayatı kendi dinine, kendi programına, kendi yoluna, kendi değer yargısına göredir. Herkes ona göre bir hayat yaşar. Herkes ona göre davranış normları geliştirir. Kimin hidâyette, kimin doğruda olduğunu da en iyi bilen Rabbindir. Kimin dininin, kimin hayat programının, kimin tavırlarının doğru olduğunu en iyi bilen Allah'tır. Kendi yolunda olanı da, yanlış yolda olanı da en iyi bilen O-dur.

85. "Ey Muhammed! Sana ruhun ne olduğunu soruyorlar, de ki: "Ruh, Rabbimin emrinden ibarettir. Bu hususta size pek az bilgi verilmiştir."

Peygamberim sana ruhtan sorarlar. Evet dikkat ederseniz Rabbimiz insan karakterlerini tahlil ederken birden bire ruha intikal buyurdu. Bakın insanların problemleri varlık yokluk, fakirlik zenginlik, hastalık sıhhat problemi değildir. Eğer şu anda insanlar içinde varlıklı olanlar, zengin olanlar, sıhhatli olanlar hep kazansa da ötekiler hep kaybetseler elbette o zaman tüm hedefimiz insanları

sağlıklı, zengin hale getirmek olacaktır. Yâni bütün hedefimiz insanları yoksulluktan kurtarmak ve zengin hale getirmek olacaktır.

Ama bakıyoruz ki tarihin ilk dönemlerinden bu yana insanlığın değişmeyen bir özelliği şu ki; insanlar Allah vahyiyle tanışmadıkları sürece, Allah bilgisiyle hareket eder hale gelmediği sürece bakıyoruz varlıkta da, yoklukta da Allah'la barışık hale gelmiyor. Allah'la barışık hale gelmeyen toplumların, insanların kendileri ve çevreleriyle barışık hale gelip sıkıntılardan kurtulmaları da asla mümkün olmayacaktır.

Evet bütün dünya bir araya gelse Kur'an'la şifa bulmayan bir topluma şifa veremez, problemlerini çözemez. Kur'ansız şifa bulmak mümkün değildir. Tüm dünya insanlığını altınlara boğsanız, tüm dünya insanlığını müreffeh bir hayata kavuştursanız o insanların dünyalarında Kur'an yoksa o insanlar hastadır, o toplumlar hastadır. Allah'ın rahmetinin ulaşmadığı her yer ve herkes hastadır. Gelin bunun hesabını güzel yapalım. Çünkü bizim dünyamızda, bizim hayatımızda bilmediğimiz bir hayat, bilmediğimiz bir dünya daha var. Bakın Rabbi-miz diyor ki burada:

Peygamberim, sana ruhtan sorarlar. Sana Cibril'den, sana ruhtan sorarlar. Sana vahiyden, dirilik kaynağından, dirilik olan vahyi sana getiren Cebrâil'den sorarlar. Ey Muhammed sen bu vahyi nereden alıyorsun? Kimden alıyorsun? Kim ulaştırıyor sana bütün bunları? Sen onlara de ki Ruh Rabbimin emrindendir. Bu Ruh, bu vahiy, bu vahyi bana getiren Cibril bana Rabbimin emriyle gelmektedir. Hayat Allah'ın emrindendir. Ve sizin doğrusu ilimden çok az bir nasibiniz vardır. Size ilimden çok az bir şey verilmiştir. Eh Allah bu kadar âyet indirmiş, bu kadar kitap indirmişken nasıl az bir şey vermiştir? Nasıl anlayacağız bunu? Allah'ın ilmi sadece bu Kur'an değildir. Sadece öteki kitaplar değildir. Hani Lokman sûresinde Rabbimiz kendi bilgisini anlatırken ne buyuruyordu?

"Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa ve yedi misli deniz de yedekte bulunup yazılsa yine de Allah'ın sözleri bitmezdi. Doğrusu Allah güçlüdür, Hakim'dir."

(Lokman 27)

Evet Rabbimizin bilgisi sonsuzdur. Eğer yeryüzündeki tüm ağaçlar kalem olsa, denizlere de onların arkasından yedi deniz daha eklenip tamamı mürekkep olup yazsalar Allah'ın kelimeleri, Allah'ın sözleri, Allah'ın bilgisi asla bitmez, tükenmez. Evet denizler biter, ağaçlar biter, kalemler biter ama Allah'ın

kelimeleri, Allah'ın kelâmı, Allah'ın bilgisi, Allah'ın yasaları bitmez. Allah'ın ilmi bitmez. Allah'ın ilmine bir nihâyet yoktur. Bu âyetin bir benzerini de Kehf sûresinde görüyoruz:

"De ki: "Rabbimin sözlerini yazmak için denizler mürekkep olsa ve bir o kadarını da katsak, Rabbimin sözleri tükenmeden denizler tükenirdi."
(Kehf 109)

Rabbimizin sözleri, Rabbimizin ilmi sonsuzdur, sınırsızdır. Dağlar sınırlıdır, denizler sınırlıdır, ama Rabbimizin ilmi sınırsızdır. Peki hal böyleyken nasıl oluyor da bu insanlar Allah'ın hikmet dolu şu kitabına karşı ilgisiz kalabiliyorlar? Nasıl oluyor da bilginin kaynağı olan, bilgi kendisinden olan, bilgisine sınır olmayan böyle bir Allah'ın kitabından yüz çevirebiliyorlar? Kendilerine verilen bilgi çok çok azken nasıl oluyor da bu insanlar Allah'ın velâyeti altına, Allah'ın dini altına girmiyorlar da kendileri gibi âciz varlıkların velâyetleri altına girmeye çalışıyorlar? Nasıl oluyor da hikmeti ve bilgisi sonsuz olan Allah'ın göndermiş olduğu bu kitaptan bilgilenmeye yanaşmıyorlar da başka şeylerden bilgilenmeye çalışıyorlar? Gerçekten bunu anlamak mümkün değildir.

Yâni insanlar nasıl oluyor da bu kitaba karşı kayıtsız kalabiliyorlar? Nasıl oluyor da bu kitaptan habersiz bir hayat yaşayabiliyorlar? Allah'ın kitabıyla bilgilenmekten daha şerefli ne olabilir yeryüzünde? Ama bakıyoruz ki insanlar böyle bir Allah'tan bilgilenmekten, böyle bir Allah'a güvenmekten uzaklaşıyorlar da kendi bilgilerine, kendileri gibilerin bilgilerine güveniyorlar. Ne kadar zavallı bir düşünce değil mi?
86,87."Dileseydik andolsun ki, sana vahy ettiğimizi alıp götürürdük. Sonra bize karşı duracak bir vekil de bulamazdın. Bunu yapmayışı ancak Rabbinin sana merhamet etmesindendir. Çünkü O'nun sana olan nimeti büyüktür."

Eğer dilersek bu az bilgiyi de alırız sizden diyor Rabbimiz. Dilersek onu da alırız. Sana vahy ettiğimizin bir kısmını gideririz. Sonra sen kendin için Bize karşı hiçbir vekil, hiç bir koruyucu, savunucu da bulamazsın. Evet düşünün, şu elimizdeki az bir bilgiyi de alıverse Rabbimiz ne yaparız? Kime gideriz? O zaman Bakaranın beyanıyla yeryüzünde kan dökücülük ve bozgunculuğun dışında hiçbir şey kalmaz Allah korusun. Ne insanlık, ne adâlet, ne hak, ne iyilik, ne öz-gürlük, ne hayır, ne şifa ne rahmet hiçbir şey kalmayacaktır. Yâni şu yaşadığımız dünyada azıcık bir güzellik varsa vahyin eseridir. Tevrat'ın, İncil'in, Zebur'un, Kur'an'ın eseridir. Elbette bu güzellikler de onları isteyenlere verilecektir, onu istemeyenler de ondan uzak kalacaklardır.

Evet ancak Rabbinin rahmetiyledir bu vahiy. Rabbinin rahmeti sayesinde bu vahiy size gelmektedir. Ve muhakkak ki Allah'ın fazl-u keremi senin için çok büyüktür ey peygamberim. Allah gerçekten sana çok büyük üstünlükler, faziletler vermiştir. Öyleyse ey peygamberim, haydi sen de diğer insanları sana verilen, sana lütfedilen bu üstünlüğe dâvet et.

88. "De ki: "İnsanlar ve cinler, birbirine yardımcı olarak bu Kur'an'ın bir benzerini ortaya koymak için bir araya gelseler, andolsun ki, yine de benzerini ortaya koyamazlar."

Eğer hâlâ bu üstünlüğün, bu Ruhun, bu Kur'an'ın Allah'tan geldiği konusunda şüphesi olanlar varsa sen de ki onlara peygamberim, eğer bu Kur'an'ın bir benzerini meydana getirmek için bütün insanlar ve cinler toplansa asla onun bir benzerini meydana getiremezler, onların bir kısmı bir kısmına arka çıkıp yardımcı olsalar da.

89,92. "Andolsun ki, biz Kur'an'da insanlara türlü türlü misal gösterip açıkladık. Öyleyken insanların çoğu nankör olmakta direndiler. Şöyle söylediler: "Bize, yerden kaynaklar fışkırtmadıkça sana inanmayacağız veya hurmalıkların, bağların olup, aralarında ırmaklar akıtmalısın. Yahut da iddia ettiğin gibi, göğü tepemize parça parça düşürmeli, ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza getirmelisin."

Andolsun ki Biz bu Kur'an'da insanlar için her türlü misali, örneği gösterdik, açıkladık. Bu akılsızlar reddede dursunlar bu kitabı.

Onlar çabalaya dursunlar bu kitabın bir benzerini meydana getirmeye. Onlar inkâr ede dursunlar bu kitabı. Araya dursunlar bu kitabın dışında başka bilgi kaynaklarını. Araya dursunlar bu kitabın dışında şifalar, problemlerine çareler. Onlar isyan ede dursunlar Allah ve elçisine. Kıymetini anlamasınlar bu Allah vahyinin. Ama onlara karşı sonsuz merhamet sahibi olan Rabbimiz yine onlara kitabını indiriyor. Onların buna lâyık olup olmadıklarına bakmadan yine onlara rahmetini, şifasını ulaştırmaya devam ediyor. Onların akıllarını erdirecek, onları adam edecek her bir güzel misallerini, her bir güzel örneklerini onlara ulaştırıyor.

Lâkin insanların pek çoğu bütün bu nimetlerin sahibi olan Allah'a, Onun kitabına, Onun elçisine karşı kâfirce, nankörce yüz çeviriyorlar. Halbuki Allah'ın vahyine, Allah'ın bilgisine teslim olup boyun eğiverselerdi, hayatlarını onunla yaşayıverselerdi elbette kendileri için, dünyaları ve âhiretleri için çok güzel olacaktı. Ve bakın bunun için bir takım şartlar ileri sürdüler.

Garip bir şey değil mi? Allah vahiy göndersin, Allah merhamet edip kitap göndersin, elçi göndersin sonra da insanlar merhameti sonsuz olan Allah'ın kitabına, dinine ve peygamberine karşı böyle davransınlar. Kendilerince bir sürü eften püften gerekçeler bularak Allah'ın kitabını reddetsinler. Bakın gerekçeleri de şöyleydi. Dediler ki:

Ey Muhammed, yeryüzünde bizim için bir kaynak fışkırtmadıkça sana asla iman etmeyeceğiz. Sen bizim için yeryüzünde pınarlar akıtacak, kaynaklar çıkaracak, nehirler akıtacaksın, sana ancak o zaman iman ederiz. Yahut senin yeryüzünde hurma ve üzüm bahçelerin olacak, o bahçeler arasında da ırmaklar akıtmalısın. Yahut da şu bizi tehdit edip durduğun gibi, iddia ettiğin gibi gökten üzerimize parçalar düşürürsün, yâni göğü üzerimize düşürürsün, üzerimize bir azap indirirsin, yahut Allah'ı ve meleklerini karşımıza getirirsin, şahit tutarsın ancak o zaman seni kabul ederiz. Şu ukalalıklarına bakın. Şu isteklerine bakın. Kimden istiyorlar bunu? Peygamberden. Kendileri gibi bir beşerden istiyorlar bunları. Allah'tan istenmesi gereken bir şeyi peygamberden istiyorlar akılsızlar.
93. "Veya altın bir evin olmalı, yahut göğe yükselmelisin ama oradan okuyacağımız bir kitab indirmezsen yine o yükselmene inanmayacağız. "De ki: "Fe sübhanallah! Ben peygamber olan bir insandan başka bir şey miyim?"

Yahut senin altından bir evin, bir köşkün olmalı. Yahut da gökyüzüne yükselmelisin. Göğe çıkmalısın. Gerçi senin göğe çıkmânâ da inanmayız, oradan bize okuyacağımız bir kitap getirmediğin müddetçe sana getirdiğin kitaba, getirdiğin hayat programına inanmayacağız. Sen de ki onlara peygamberim, ***fe sübhanallah***. Ben Rabbimi tesbih ederim. Rabbimi tenzih ederim. Rabbimi yüceltirim, Onun sizin iddia ettiğiniz tüm noksan sıfatlardan arındırırım. Doğrusu ben bir insandan ve elçiden başkası da değilim deyiver onlara peygamberin. Ben sizin gibi bir beşerim, benim böyle şeylere gücüm yetmez deyiver peygamberim. Peki bu insanların iman etmeyişlerinin sebebi nedir? Niye iman etmiyorlar bu insanlar?
94. "İnsanlara doğruluk rehberi geldiği zaman, inanmalarına engel olan, sadece: "Allah peygamber olarak bir insan mı gönderdi?" demiş olmalarıdır."

Evet kendilerine hidâyet geldikten sonra bu insanların iman etmelerine engel olan şey Allah bir beşeri mi bize Rasul olarak gönderdi? demeleridir. İşte böyle demeleri, böyle düşünmeleri onların iman etmelerine engel teşkil ediyor. Bir beşer değil elçi olarak Allah'tan melek bekliyorlar.

Bakın aralarında doğup büyümüş olan, çocukluğuna, gençliğine ve tüm hayatına şahit oldukları bir insandan insanüstü şeyler istiyorlar. Pınarlar, bağlar, bahçeler, ırmaklar istiyorlar. Yâni sen aynen bizim gibi bir insansın. Bizden farklı, beğenebileceğimiz, karşında eğilebileceğimiz hiçbir şeyin yok. Ne malın

mülkün, ne ekonomik gücün, ne siyasal gücün, ne ordun, askerlerin var. Haydi eğer bu bizi dâvet edip durduğun peygamberliğin haksa, gücün yetiyorsa bize gökten bir parça indir. Yıllardır seni ve getirdiğin mesajı inkâr ettiğimiz halde hani niye bize bir ceza, bir azap gelmiyor?

Veya haydi o sözünü ettiğin Allah'ı ve meleklerini getir dik karşımıza da görelim bakalım. Bir dokunalım onlara. Veya onlar gerçekten senin elçi olduğunu söylesinler. Veya altından bir evin olsun. Halbuki Allah'ın Resûlü hiç bunlardan söz etmemiştir onlara. Yâni beni kabul edip müslüman olursanız size şunları, şunları vereceğim dememiştir. Allah elçisine sübhanallah dedirtiyor bu iddiaları karşısında. Sübhanallah nereden çıkarıyorsunuz bunları? Ben size böyle bir şey dedim mi ki benden bunları istiyorsunuz? Ben size İlâh olduğumu mu söyledim ki benden böyle Rabbimden beklenecek şeyler bekliyorsu-nuz?

Evet tarih boyunca insanların inanmayışlarının altında yatan sebep hep budur. Sebep bu. Yâni sebep Allah'ın kendilerine kendi cinslerinden, kendi içlerinden bir Rasul göndermesidir. Niye yadırgıyorlar bunu? Halbuki Rabbimizin yaptığı iş en güzelidir. Rabbimiz bize bizim kendisiyle konuşabileceğimiz, kendisine sorular sorabilece-ğimiz, cevaplar alabileceğimiz, kendisini örnek alabileceğimiz bir beşeri elçi göndermesi bizim için en büyük bir rahmettir. Çünkü biz de aynen bizim gibi bir beşer olan o elçiyi örnek alıp, onun gibi bir hayat yaşayıp Rabbimizin rızasını kazanıp cennete gidebileceğiz. Bundan daha güzel ne olabilir de? Bakın devam eden âyetinde Rabbimiz o hususu şöyle açıklıyor:
95,96. "De ki: "Yeryüzünde yerleşip dolaşanlar melek olsalardı, biz de onlara gökten peygamber olarak bir melek gönderirdik. De ki: "Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. Doğrusu O, kullarını görür, haberdardır."

De ki, eğer yeryüzünde insanlar değil de melekler yerleşmiş olsalardı, melekler yeryüzünde gezip dolaşıyor olsalardı elbette Biz de onlara gökten bir meleği Resul olarak gönderirdik. Evet insana, insan cinsine bir insanın elçi olarak gönderilmesi en güzelidir. İnsana insan, meleğe de melek. İnsana melek, meleğe de insan olmaz.

Yâni Allah'ın yaptığı en doğrusu ve en güzelidir. Eğer şu anda yeryüzünde yerleşmiş olanlar, yeryüzünde dolaşanlar insan değil de melekler olmuş olsaydı, elbette onlara Rasul olarak melekleri gönderirdik. Çünkü eğer bize bizim cinsimizden insanlar değil de melekler elçi olarak gönderilmiş olsaydı o zaman insanların itirazları daha çok olacaktı. Diyeceklerdi ki o zaman; ya Rabbi bu nasıl bir iştir? Biz melek miyiz ki bize melek elçi gönderdin? Şimdi biz bu melek gibi nasıl olacağız? Bunu nasıl örnek alacağız? Bizden farklı bir varlığın hayatı bize nasıl örnek olacak? Bu Meleğin cinsel hayatı yok, yemesi yok, içmesi yok, iradesi yok, günah işleme özelliği, uykusu yok, gafleti yok.

Bizim gibi isyan özellikleri yok. Biz kesinlikle bunun gibi olamayız diyecekti insanlar.

Öyleyse gerçekten böyle bir şey bizim insan olarak fıtratımıza ters olurdu. Rabbimiz öyle yapmamış da tam bize uygun, bizim fıtratımıza uygun, bizim gibi özellikleri olan yemesi içmesi olan, uykusu olan, gafleti olan bir kulu örnek olarak göndermiş.

Ve haydi ey kullarım, sizler de aynen bu kulum gibi olun dediği zaman artık hiç kimsenin bir itiraz hakkı da kalmamış oluyordu.

Ama adamlar zaten bunun için itiraz ediyorlar, reddediyorlardı. Çünkü kulluk dertleri yoktu onların. Tıpkı yahudi ve hıristiyanlar gibi. Onlar da peygamberlerine insan üstü bir takım özellikler izâfe ederek, onların kullukta örnekliklerini bitirmeye çalıştılar. O yarı Allah, yarı insan, insanla Allah karışımı bir varlıktır. Biz ise insanız, onun gibi olamayız ki. Onu örnek alamayız, onun gibi bir hayat yaşayamayız ki diyerek küfür ve şirk yolunu tuttular.

İşte bu adamların derdi de budur. Kendilerine elçi olarak bir melek geldiği zaman diyeceklerdi ki; efendim, bu bir melek, yemez, içmez, günah işlemez, biz bunu nasıl örnek alalım, bunun gibi nasıl yaşayalım? Diyecekler ve kendilerini kulluk sorumluluğundan kurtarmaya çalışacaklar alçaklar.

O zaman bize gönderilen bir peygamberin insan olmasından daha doğal hiçbir şey yoktur. Rabbimizin bu ifadelerinden anlıyoruz ki peygamber öyle kimi sapıkların iddia etmeye çalıştıkları gibi sadece Allah'ın kitabını, Allah'ın vahyini bize ulaştırıveren ve onun ötesinde başka hiçbir fonksiyonu olmayan bir posta memuru değildir. İşte Rabbimiz beyan ediyor ki o sadece vahyi bize ulaştırmakla kalmayıp aynı zamanda vahyin, Allah'ın istediği hayatın bize örnek olarak pratikte uygulanışını göstermek üzere gelmiş bir elçidir.

Zaten onu reddetmeye çalışanlar onun örnekliliğini bitirip kendi keyiflerince, kendi mantıklarınca bir din yaşamaya çalışan insanlardır. Eğer bizim cinsimizden bir beşer değil de bir melek elçi olarak gönderilmiş olsaydı işte o zaman onun görevi sadece vahyi bize ulaştırmak olacaktı. Nitekim Cebrâil'in görevi de sadece işte buydu.

97. “Allah'ın doğru yola eriştirdiği kimse hak yoldadır. Kimleri de saptırırsa, artık onlar için Allah'tan başka dostlar bulamazsın. Biz onları kıyâmet günü yüzükoyun, körler, dilsizler ve sağırlar olarak haşr ederiz. Varacakları yer cehennemdir. Onun ateşi ne zaman sönmeye yüz tutsa hemen alevini artırırız.”

Evet kendi hür iradesiyle hidâyeti tercih edip de Allah’ın da tercihini onayladığı kimse hidâyette, hak yoldadır. Kim de tercihini dalâletten, sapıklıktan yana kullanmış da Allah da onun bu tercihini onaylamışsa, böylece onu saptırmışsa artık onun için de Allah’tan başka dostlar bulamazsın.

İşte Rabbimizin lütfu. Demek ki kim Rabbimizin aramızdan seçtiği bir beşerin, güvenilir, emin bir elçinin peygamberliğini kabul edenler, böylece onun getirdiği hidâyeti kabul edenler kendi lehlerine hidâyete ulaşmışlar, kabul edemeyenler de kendi aleyhlerine dalâleti tercih etmiş oluyorlar. Rabbimiz her iki tarafın da tercihlerini onaylı-yor. Kim dalâleti tercih eder de Allah da onu saptırmışsa, onun tercihini onaylamışsa artık onu hidâyete ulaştıracak kimse bulamazsın. Allah’ın saptırdığına kim hidâyet edebilir? Allah’ın duyurmadığına kim duyurabilir? Allah’ın göstermediğine kim gösterebilir? Allah’ın diriltmediğini kim diriltebilir? Allah korusun, onları kıyâmet günü bu tercihlerinin karşılığı olarak yüzleri üzerinde körler, tatlar, sağırlar olarak haşr edeceğiz buyuruyor Rabbimiz. Yüzüstü tepetaklak gelmiş bir şekilde haşr edeceğiz buyuruyor.

Çünkü onlar dünyada da Allah’a karşı, Allah’ın kitabına, Al-lah’ın elçisine karşı kör, sağır ve tat olarak davranmışlardı. Allah’ın kendilerine lütfettiği azalarını kullanmamayı tercih etmişlerdi. İşte bu yüzden onların akıp dolacakları yer cehennemdir. O cehennemin ateşi ne zaman biraz sönmeye yüz tutmuşsa Biz onun alevini, ateşini, hararetini biraz daha artıracağız buyuruyor Rabbimiz. Dünyada Allah’ın uyarılarına, Allah’ın âyetlerine karşı kör ve sağır davranan kimselerin akıbeti işte budur.

98. “Bu, âyetlerimizi inkâr etmelerinin ve: “Kemik ve ufalanmış toprak olduğunuzda mı yeniden dirileceğiz?” demelerinin cezasıdır.”

İşte bu onların Bizim âyetlerimize karşı kâfirce bir tavır takınmalarının karşılığıdır. Ve bir de onların “ demek şimdi bizler çürümüş kemikler olduktan sonra yenibaştan, yeni bir dirilişle dirileceğiz öyle mi? Tekrar dirilecek ve hesaba çekileceğiz öyle mi? Buna asla inanmayız” demelerinden ötürü, hayatlarında dirilişi, âhireti, hesabı, kitabı silmelerinden ötürü, keyiflerine göre bir hayat yaşamalarından ötürü Biz onları yüzün koyu, tepetaklak cehenneme yuvarlayacağız buyuruyor Rabbimiz.

Gidilir mi böyle bir cehenneme? Dayanılır mı böyle bir ateşe? Allah'a karşı, Allah'ın kitabına karşı, Allah'ın peygamberine karşı ilgisiz kalalım, kör ve sağır davranalım, örtelim, örtbas edelim, keyfimize göre bir hayat yaşayalım, Rabbimizin dinini diskalifiye edelim, günümüzü gün edelim ve sonunda böyle bir cehenneme gidelim mi? Akıl işi mi bu? Bu dünyada Allah'la, Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetiyle birlikte bir hayat yaşayarak, hidâyeti tercih ederek cennete gitmek varken yapılacak şey mi bu?

99. "Gökleri ve yeri yaratan Allah'ın, onların benzerlerini de tekrar yaratmaya Kâdir olduğunu görmezler mi? Onlar için şüphe götürmeyen bir süre tayin etmiştir. Öyleyken, zalimler, inkârcılıkta hâlâ direnirler."

Görmüyorlar mı bu adamlar? Gökleri ve yeri yaratan Allah, buna güç yetiren Allah o gökleri, yeri ve kendilerini tekrar yaratmaya güç yetiremez mi? Eğer yaratmak zorsa sizden çok daha büyük olan şu semanın ve arzın yaratılması zordur. Eğer zorsa bütün bu varlıkları ilk defa yaratmak zordur. Ama Allah için zor bir şey yoktur. Rabbiniz semavat ve arzı, semavat ve arzdakileri yarattı ve onlar için şüphe götürmeyen bir ecel tayin buyurdu. Gökler için, göktekiler için, yerler ve yerdekiler için mutlak bir ecel takdir etti.

Hal böyleyken kâfirler, zalimler haktan yüz çevirip inkârcılıklarında direniyorlar. Kendilerini yaratan, kendileri üzerinde mutlak egemen olan Allah'a isyan içinde bir hayatı sürdürüyorlar. Halbuki şu gökleri ve yeri yaratan, biz insanları yaratan Allah'ın hepimizi bir gün öldürüp yeniden dirilteceğine, yaşadığımız bu hayatın hesabını soracağına hiç mi hiç şüphe etmeden inanmamız gerekiyordu. Bundan daha güzel ve daha kolay bir inanç da olmazdı zaten.

Öyle değil mi? Şu anda 30 yaşında olanlarımız 40 sene önce var mıydı bu dünyada? Nasıl dünyaya geldik bizler? Örneğimiz var mıydı? Filân yerden kopya mı yaptı Allah bizi? Yoksa bizler kendi kendimizi mi var ettik? Yoksa bu hayat bizim de ölmemeyi mi becerdik? Kimseye hesap vermeyecek miyiz? Keyfimize göre burada bir hayat yaşayıp gideceğiz öyle mi? Niye inkâr ediyorlar bu insanlar âhireti? Niye gündemlerine almıyorlar hesabı, kitabı? Yoksa zalimce bir hayata engel olacak diye mi? Hesap kitap gündeme gelince zul-medemeyeceğiz, kan ememeyeceğiz, keyfimize göre bir hayat yaşayamayacağız diye mi? Herhalde en büyük sebep bu gibi. Çünkü bir adamın hem âhirete inanması hem de kâfir olması mümkün değildir. Hem âhiret, diriliş, hesap, kitap var demesi hem de zulmetmesi mümkün değildir. Böyle birinin hayatında rahat edebilmesi için önce âhiret inancını silmesi gerekecektir.

100. "De ki: "Rabbimin rahmet hazinelerine siz sahip olsaydınız, tükenir korkusuyla yine de cimrilik ederdiniz. Zaten insanlar pek cimridir."

De ki eğer Rabbimin rahmet hazinelerine sizler sahip olsaydınız, o zaman tükenir korkusuyla hemen kısar, cimrilik ederdiniz. Zaten insan pek cimridir. Evet az önce buyurulduğu gibi yoktan var eden Allah bu hayatın sahibidir. Hayatın sahibi de Odur, ölümün sahibi de Odur, rızkın sahibi de Odur, sizi doyuran, size lâzım olan her türlü nimetlerini size cömertçe sunan da Odur. Eğer aptalca bir mantıkla Onun yaratıcılığını reddederek diyorsanız ki biz kendi kendimize var olduk, peki o zaman şu hayatınızın devamını sağlayan rızıklarınız kimden? Eğer bu rızıklar sizin elinizde, sizin mülkünüzde olsaydı kim-seye onlardan zırnık koklatmazdınız. Eğer sizler Allah'ın şu hazinelerinin sahibi olmuş olsaydınız kimseye bir şey vermezdiniz. Eğer şu güneşin sahibi sizler olsaydınız bu kadar cömertçe sunmazdınız insanlara onu. Karşılığını almadan kimsenin ısınmasına, aydınlanmasına izin vermezdiniz. Şu havanın, suyun sahibi sizler olsaydınız sıkboğaz ederdiniz insanları. Vergiler alırdınız insanlardan. Şu bulutların yağdırdığı yağmurların karşılığında büyük bedeller ödetirdiniz insanlara. Dağlardan, ormanlardan sömürürdünüz insanları...

Elhamdülillah ki bütün bu nimetler Allah'ın elindedir. Elhamdülillah ki insanların gerçek melikliği, gerçek sultanlığı yoktur bu konularda. Madem ki sizi ve sahip olduklarınızın tümünü yaratan Allah'tır, madem ki mülk Onundur öyleyse Ona kul olmak, Onun istediği gibi bir hayat yaşamak zorundasınız. Böyle cömert bir Allah'a teşekkür etmek zorundasınız. Hem öyle cömert bir Allah ki kendisine isyan içinde bir hayat yaşayanlardan bile bu nimetlerini esirgemiyor. Biz olsak öyle mi yapardık? Allah etmesin birimizin eline geçmiş olsaydı bu dünya tüm dünyayı aç bırakırdı, tüm dünyayı sefil bırakırdı. Biter korkusuyla insanlardan kıskanırdı. Gerçekten insan çok cimridir, ama Allah ahlâkıyla ahlâklanır, Allah âyetlerinin eğitiminden geçerse o zaman Allah'ın istediği şekilde cömert oluverir.

101. "Andolsun ki, Mûsâ'ya dokuz tane apaçık mûcize verdik. Ey Muhammed! İsrâil oğullarına sor, Mûsâ onlara geldiğinde, Firavun kendisine: "Ey Mûsâ! Ben seni büyülenmiş sanıyorum" demişti."

Andolsun ki Biz Mûsâ'ya dokuz tane apaçık âyet, mûcize verdik. Sûrenin ilk âyetlerinde Rabbimiz Mûsâ (a.s)'ı gündeme getirmişti. Ve işte sûrenin sonlarına doğru kulluk örneğimiz Mûsâ (a.s)'ın tekrar gündeme alındığına şahit oluyoruz. Evet Mûsâ (a.s)'ı dokuz Beyyinât âyetle Firavuna gönderdik diyor Rabbimiz. Ey peygamberim, dilersen sor İsrâil oğullarına. Onlar da biliyorlar bu işi.

Rabbimizin burada sözünü ettiği dokuz âyet kitabımızın bu bölümünde, ya da başka yerlerinde açıkça ifade buyurulmadığı için bunların neler olduğu konusunda müfessirler güçlük çekmişlerdir. Ya bu dokuz âyet sûrenin önceki

bölümlerinde Rabbimizin zikrettiği âyetlerdir. Neydi onlar? İşte Rabbin hüküm verdi ki Allah'tan başka kimseye kulluk etmeyin, ana babaya ihsanda bulunun, yetimlerin mallarına karşı tavrınız güzel olsun, cimrilik yapmayın, saçıp savurmayın, adam öldürmeyin, zinaya yaklaşmayın gibi emirler, âyetlerdi. Yahut da Araf sûresinde beyan edilen âyetlerdi. Bakın Rabbimiz orada da şöyle diyordu:

"Bunun üzerine su baskınını, çekirgeyi, haşaratı, kurbağaları ve kanı birbirinden ayrı mûcizeler olarak onlara musallat kıldık; yine de büyüklük taslayıp suçlu bir millet oldular."
(A'râf 133)

Bu âyette 5 mûcizeden, âyetten söz ediliyor. Tufan, çekirge, tahıl haşaratı, kurbağa ve kan. Bir de bunun dışında kitabımızın başka sûrelerinde anlatılan yedi beyza âyeti, yâni Mûsâ (a.s)'ın elini koynundan çıkarınca elinin bembeyaz olması âyeti, asanın bir ejderha olması âyeti, kıtlıkla Firavun oğullarının denenmesi âyetidir. Evet bunlardan hangisi olursa olsun Mûsâ (a.s) bu dokuz âyetle onlara gidince Firavun dedi ki, ey Mûsâ ben seni bir sihrin mahkumu görüyorum. Sen bir sihre kapılmışsın. Sen sihirlenmiş, büyülenmişsin. Bunun üzerine Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s) dedi ki:

102,103. Mûsâ da: "Andolsun ki, bunları göklerin ve yerin Rabbinin açık belgeler olarak indirdiğini biliyorsun. Ey Firavun! Doğrusu senin mahvolacağını sanıyorum" demişti. Firavun bunun üzerine onları memleketten sürmek istedi. Biz de onu ve beraberindekilerin hepsini suda boğduk."

Andolsun ki ey Firavun sen de biliyorsun ki bunlar göklerin ve yerin Rabbi olan Allah tarafından insanlar için basiretler, göz aydınlığı, yol gösterici olsun diye indirilmiş âyetlerdir. İnsanların gözleri, gönülleri bu âyetlerle açılsın, insanlar bu âyetlerle yol bulsunlar, bu âyetler onlara mihmandar olsun ve hayatlarını bu âyetlerle düzenlesinler diye göklerin ve yerin Rabbi tarafından gönderilmiş âyetlerdir bunlar. Bir büyü mahsulü, ya da bir beşer mahsulü şeyler değildir. Ne ben ne de bir başkasının söylemesi mümkün olmayan Allah âyetleridir bunlar. Ve ben biliyorum ki ey Firavun sen gerçekten helâk olacaksın. Sen beni bir sihrin mahkumu olarak görüyorsan ben de seni bir helâkin mahkumu olarak görüyorum. Ben kesin biliyorum ki bu Allah âyetlerini reddeden bir zalim olarak sen mahvolacaksın.

Evet bu konular kitabımızın önceki sûrelerinde uzun uzun anlatıldı. Zalim Firavun Allah elçisine hayat hakkı tanımadı. Allah âyetlerine inanmadı. Rabbim Allah diyenlere zalimce bir tavır takındı. Müslümanları arzdan çıkarmak istedi.

Müslümanları yeryüzünden silmek istedi. Tıpkı o gün Mekke kâfirlerinin peygamberi ve beraberindeki bir avuç müslümanı Mekke'den sürmek istedikleri, ya da şu anda yirminci asrın zalim Firavunlarının müslümanlara bu ülkede hayat hakkı tanımayıp yok etmeyi planladıkları gibi. Rabbim geçici olarak Firavuna imkân tanıdı. Firavun kendisini bir şey zannedip müslümanların peşine takıldı ve Rabbimiz Onu da avenelerini de suda, denizde boğuverdi. Bundan sonra kurtardığı İsrâil oğullarına sesleniyor Rabbimiz:

104. "Sonra İsrâil oğullarına: "Bu memlekette siz oturun, kıyâmet koptuğunda hepinizi bir araya getiririz." dedik."

Evet ey İsrâiloğulları, buyurun artık yeryüzünde siz hakim olun, siz egemen olun. Yeryüzünde siz yaşayın artık. Mısır ve Firavunlar saltanatı bitmiştir artık. Yeryüzü sizindir. Şu andan itibaren dünyada güç, kuvvet ve saltanat sahipleri olarak sizler imtihan olunacaksınız. Ama unutmayın ki bir gün sizin hayatınız da bitecek. Bir gün bu dünyada herkesin hayatı, herkesin saltanatı bitecek. Dünyadaki hayatın sonunu bildiren anons çalınca, kıyâmet kopunca unutmayın ki hepinizi toplayıp bir araya getireceğiz. Hepinizden bu dünyada yapıp ettiklerinizin hesabını soracağız bir gün buyurarak hepimize uyarısını ulaştırıverdi Rabbimiz.

Evet kıyâmete kadar kim bu kitapla beraber olursa, kim bu kitabın uyarısıyla karşı karşıya gelirse o gün İsrâil oğullarına yaptığı uyarıyla karşı karşıya bulacaktır kendisini. Hangimiz kaçabileceğiz bu sorgulamadan? Hepimiz, hepimiz yaşadığımız bu hayatın hesabını vermek üzerine zinhar Rabbimizin huzurunda toplanacağız yarın. Firavunlar da öldüler, İsrâil oğulları da öldü, peygamber (a.s) da, ona geçit vermemeye kalkışanlar da öldüler, bizler de öleceğiz. Peygamber de vefat etti peygamber karşıtları da geberdiler. Ölmeyen tek diri Allah'tır. Tek Melik, tek hükümdar Odur.

105. "Kur'an'ı ancak hak olarak indirdik ve o da indirdiği gibi hak olarak kaldı. Senin de, ey Muhammed yalnız müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik."

Biz Onu, O Kur'an'ı hakla indirdik, O da hak olarak indi. Hak olarak kaldı. Kur'an'ı hak olarak, haklı olarak, hak yasalara istinat ederek indirdik, O da hak olarak indi. Biz yarattığımız kullarımızın hayatına karışmak üzere, yarattığımız kullarımıza hayat programı yapmak üzere onların arasından elçiyi hak olarak seçtik, ona hak olarak yetki verdik, hak olarak ona vahyimizi, kitabımızı indirdik. Ve seni de ey peygamberim, sadece bir müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. İşte kitabın misyonu ve elçinin misyonu budur.

Evet böyle hak bir kitabın kendisine gönderildiği Hz. Muham-med (a.s) yeryüzünün geçmiş ve gelecek en hayırlısı olarak insanları cennetle müjdelemek

ve cehennemle, azapla uyarmaktır. Rabbimiz önceki âyetlerinde müşriklerin taleplerine, ya da itirazlarına böylece cevabını vermiş oluyor. Ne diyorlardı Allah'ın Resûlüne? Sen bizim için kaynaklar fışkırtmadıkça, göğü parça parça bizim üzerimize indirmedikçe, bağların bahçelerin sahibi olmadıkça sana asla inanmayacağız.

Bakın Rabbimiz buyuruyor ki peygamberin böyle bir özelliği, böyle bir gücü ve yetkisi yoktur, böyle bir sorumluluğu yoktur. O ne göklerin ve yerin sahibi, ne bağların bahçelerin sahibi, ne de gökten sizin üzerinize istediğiniz azabı indirme gücüne sahip birisidir. O sadece kendisine gönderilen hak bir kitapla sizi müjdeleme ve uyarma göreviyle görevlidir o kadar. Öyleyse ey peygamberim, sen bu hak kitabı insanlara duyur. Bu hak kitapla insanları uyar. İnanan kendi lehine inansın, inanmayan da kendi aleyhine dilediğini tercih etsin.

106. "Kur'an'ı, insanlara ağır ağır okuman için, bölüm, bölüm indirdik ve onu gerektikçe indirdik."

Biz bu Kur'an'ı insanlara dura, dura okuman için bölüm, bölüm ayırdık. Onu safha, safha bir indirme ile indirdik. Evet insanlara anlaya, anlaya, kavraya, kavraya, anlata, anlata okuyasın diye Biz O Kur'an'ı peyderpey, ara, ara indirdik. Hepsini bir çırpıda, bir anda değil âyet âyet, sûre sûre indirdik diyor Rabbimiz. Yâni Rasûlullah efendimiz O Kur'an'ı insanlara okuyacak, insanları Onunla uyaracak ama hem kendisi hem de insanlar Onu daha iyi anlasınlar, kavrasınlar diye Onu âyet âyet, sûre sûre okuyacak. Akıllarını erdire, erdire, kalplerine ve kafalarına sindire, sindire bu işi yapacak. O halde bizler de şu anda tıpkı Rasûlullah efendimizin yaptığı gibi âyet âyet, sûre sûre, anlaya anlaya, hazmede hazmede okuyacak, anlayacak ve insanları Onunla uyarmaya çalışacağız, bu kitapla hem kendimizi hem de insanları şereflendirmeye çalışacağız.

107,109. "De ki: "Kur'an'a ister inanın, ister inanmayın, O'ndan önceki bilginlere o okunduğu zaman, yüzleri üzerine secdeye varırlar" ve "Rabbimiz münezzehtir. Rabbi-mizin sözü şüphesiz yerine gelecektir" derler. Ağlayarak yüz üstü yere kapanırlar; bu, onların gönüllerindeki saygıyı artırır."

Peygamberim, sen de ki onlara ister inanın, ister inanmayın. Evet elbette böyle bir kitapla, böyle hak bir kitapla karşı karşıya kalan insanlara denilebilecek en güzel söz işte budur. Hak olan Allah'tan hak olan bir elçiye, hak olan bir kitap gelmiştir. Artık böyle bir kitaba iman edip etmemekte serbestsiniz. Allahu Ekber, Allahu ekber. Yâni göklerin ve yerlerin, göktekilerin ve yerdekilerin sahibi böyle hak olan bir Allah, böyle hak olan bir kitap göndersin. Kullarına sonsuz merhametinden dolayı onları muhatap kabul edip onlara kendi bilgisini, kendi rahmetini indirsin, onlara en büyük rahmet kapılarını açsın, sonra da tüm kullarının sahibi olarak onlara bu kitabı kabul ya

da ret olarak bir özgürlük tanısın ve "ister iman edin, ister inanmayın" desin. Bu konuda serbestsiniz buyursun. Ne büyüksün ya Rabbi!

Evet ister inanın ister inanmayın serbestsiniz, ama unutmayın ki ondan önce kendilerine ilim verilenlere vahiy okunduğu zaman, Benim âyetlerimle karşı karşıya kaldıkları zaman hemen yüzleri üzerine secdeye varırlar ve şöyle derlerdi: Ey Rabbimiz Seni tenzih ederiz, Seni yüceltiriz, Seni tüm noksan sıfatlardan arındırırız, muhakkak ki Rabbimizin vaadi gerçekleşecektir.

Rabbimiz ey kullarım, siz bilirsiniz, dileyen iman eder, dileyen de inkâr eder buyurduktan sonra iman edenlerin çok hayırlı olduklarını, iman etmekle kendileri için çok hayırlı bir yola girdiklerini vurgu-luyor. Burada kast edilen müslümanlar önceki peygamberler dönemi müslümanları olabileceği gibi son dönem bu kitaba iman eden ehl-i kitabın müslüman olanları da kast edilmiş olabilir.

Öyleyse bizler de tıpkı onlar gibi Rabbimizin âyetleriyle karşı karşıya kaldığımız anda, bu âyeti okur okumaz Rabbimizi yücelterek secdeye kapanacağız. Rabbimize saygının zirvedeki şerefini yaşayacağız.

10. "De ki: "Gerek Allah deyin, gerek Rahmân deyin, hangisini derseniz deyin, en güzel isimler O'nundur. "Ey Muhammed! Namaz kılarken sesini yükseltme, gizli de okuma, ikisi ortasında bir yol tut."

De ki ister Allah diye dua edin, isterse Rahmân diye dua edin. Hangisiyle çağırıp dua ederseniz edin, bütün güzel isimler Onundur. Bütün güzel isimler Ona aittir. Allah, Rahmân, Rahim, Ğaffâr, Settâr Rabbimizin isimleridir. Ama Rabbimizin Allah ve Rahmân isimlerinin Onun iki özel ismi olduğunu biliyoruz. Allah isminin çoğulu olmadığı gibi bir başka dilde de karşılığı yoktur. Sadece Rabbimize mahsus bir isimdir. Ve bu ismin Rabbimizden başka birisine verilmesi de caiz değildir. Rahmân ismi de öyledir. Abdurrahman konabilir, ama Rahmân konursa o şeytandandır buyurur Allah'ın Resûlü bir hadislerinde. Rahmândır Allah. Öyle Rahmândır ki Rabbimiz kendisine kafa tutan, kendisine isyan içinde bir hayat yaşayanlara bile bol bol rızık verendir. Kendisini inkâr edenlere bile özgürlük verendir. Rahmetinin sınırı olmayandır.

Kur'an'da bazen Rabbimizin bazen Allah, bazen de Rahmân ismi zikredilince müşrikler kendi mantıklarınca peygambere itirazda bulundular. Dediler ki bu nasıl bir iştir? Muhammed tek bir İlâhtan söz ediyor, bizi tek bir İlâha kulluğa çığırıyor, hem de karşımıza iki İlâh çıkarıyor. Bazen Allah diyor, bazen Rahmân diyor dediler de işte bunun üzerine Rabbimiz böyle buyurdu.

İster Allah diye dua edin, ister Rahmân diye çağırın bilesiniz ki zaten en güzel isimler Allah'a aittir. En güzel isimler, Esmâ-i Hüsnâ Allah'ındır. Rabbinize bu güzel isimleriyle kulluk edin, ibadet edin, dua edin. Rabbinizin en güzel isimleriyle ilgi ve iletişim kurun. Rabbinizi o en güzel isimleriyle hafızanızda canlı tutun. O isimlerin muhtevalarını kafanızda canlandırın. Rabbinizi o en güzel isimleriyle başkalarından ayırın. Onu başkalarıyla karıştırmayın. Onun o en güzel isimlerini, sıfatlarını başkalarına vermeyin.

Rabbimizin bu en güzel isimlerini Rabbimizin kitabından ve elçisinin sünnetinden öğreneceğiz. Rabbimiz kendisini bize nasıl tanıtmışsa, hangi isimleriyle tanıtmışsa öylece iman edecek, Onu öylece tanıyacak ve bu isimlerin çağrıştırdığı şekilde kendisine karşı tavır takınacağız. Hangi kulluk ortamındaysak, hangi problemle karşı karşıya isek Rabbimizin o ismini çağrıştırarak O'na dua edeceğiz.

Ve bir de ey peygamberim, namaz kılarken sesini çok yükseltme. Namazında öyle fazla açıktan açığa bağırıp çağırma. Fazlaca da sesini kısma, sesini gizleme. İkisinin arasında orta bir yol tut. İbni Abbas efendimizin beyanına göre Mekke'de Rasûlullah ve müslü-manların yüksek sesle namazda Kur'an okumalarına bozulan müşriklerin küfürler etmeye kalkışmaları sebebiyle Rasûlullah efendimize bu emir verilmiştir. Evet ey peygamberim namazlarında böyle bir yol izle ve de ki:

111. "De ki: "Hamd, çocuk edinmemiş olan, hükümranlığında ortağı bulunmayan, düşkün olmayıp yardımcıya da ihtiyaç göstermeyen Allah'a mahsustur. " O'nu gereği gibi büyükle."

Elhamdülillah. De ki hamd Allah'a aittir. Övgüler, yücelikler, üstünlükler Allah'a aittir. O Allah ki; oğul edinmemiştir. Evlâdı yoktur Onun. Yetkilileri, yardımcıları yoktur. Mülkünde ortağı da yoktur. Kimseye yetki devrinde bulunmamıştır. Zilletten, ihtiyaçtan dolayı da bir velîye, bir yardımcıya, bir dosta ihtiyacı olmamıştır. Onu gereği gibi büyükle, gereği gibi yücelt Onu. O nasıl yüceltilecekse, nasıl yüceltilmesini istiyorsa öylece yücelt Onu. Allahu Ekber de. Allah en büyüktür de. Tüm hayatında en büyük olarak Onu kabul et. Ondan başkalarına büyüklük verme.

Rasûlullah efendimiz ashabına ve tüm müslümanlara şunu emrederdi. Çocuklarınız yeni konuşmaya, yeni dillenmeye başladıkları zaman onlara bu âyeti öğretin. Evet bizde Rabbimizi böylece tanıyacağız, böylece yücelteceğiz ve çocuklarımıza ilk defa bu âyeti öğreteceğiz. Ve âhiru dâ'vana enilhamdü lillâhi Rabbil âlemîn.